

OGANJ U
SRCU

Heda Domitrović

COPYRIGHT: Heda Domitrović
RJEŠENJE KORICA: Heda Domitrović
LEKTURA: Gorinka Bedalov
NAKLADNIK: Kristova pentekostna crkva
 ‘Praktični kršćanin’
IZDAJE: Kristova pentekostna crkva
 Ilica 200, Zagreb

ISBN 953-96703-6-5

CIP- Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i sveučilišna knjižnica – Zagreb

UDK 821,163,42-97

DOMITROVIĆ, Heda
Oganj u srcu/Heda Domitrović,-
Varaždin; Kristova pentekostna crkva,
Praktični kršćanin;
Zagreb; Kristova pentekostna crkva, 2004

ISBN 953- 96703-6-5

440219146

TISAK: Zrinski d.d., Čakovec

PREDGOVOR

Svako svjedočanstvo Božje milosti, spasenja i onoga što je Bog učinio u našem životu je potvrda Radosne vijesti.

Već je u davna vremena bilo zapisano da će doći vrijeme kada će se govoriti o Radosnoj vijesti.

Mi smo kroz život svjedoci toga.

Ovo je Radosna vijest za velike i male, za bogate i siromahe, za bolesne i zdrave.

Bogu hvala, što smo mi to doživjeli! Bogu hvala, što se već preko dvije tisuće godina ta Radosna vijest propovijeda i što Božja milost nije prestala; što je potrajala i do naših dana; da je do nas došla i našla nas u tom mračnom svijetu i izvela nas na put pravde, svjetlosti i istine.

Slava Gospodinu!

Pismo kaže da je spasenje dar. To nije zasluga, to je dar!

"Milošću ste spašeni", piše apostol Pavao Efežanima.

"To nije od vas, dar je Božji".

Ka bi bilo nepromišljeno odbiti jedan toliko vrijedan dar!

Dar koji ima vrijednost za svu vječnost. Možda ti se nudi samo jedanput u životu.

Možda ti se sada, dok čitaš, prvi i zadnji puta pruža taj dar spasenja po milosti Božjoj.

Ako ga odbiješ, možda više nikada nećeš imati tu priliku.

U knjizi o Jobu piše da se Bog javlja čovjeku i zove ga, dva do tri puta.

On može zvati dva do tri puta, ali ne mora.

Može to biti samo jedanput.

Kako bi bilo nepromišljeno, kada ne bi primili taj dar!

Mi nismo dobili dar od Gospodina da to samo sebično za sebe čuvamo i nikome ništa ne kažemo, već da i drugi ljudi saznaju; da se Radosna vijest širi, kako bi svatko

imao mogućnost saznati i primiti spasenje, bez naplate, zabadava.

To je skoro nemoguće shvatiti.

Isus ništa od nas ne traži, On samo daje. Isus blagoslivlja i kao što Pismo kaže , On daje umornima novu snagu.

Pa kako ne bismo prihvatili tu Radosnu vijest, Gospodina Isusa Krista i vjerom doživjeli spasenje?

Neka nitko ne čeka da postane bolji.

Oni koji čekaju, postaju sve gori.

Tko odgađa neće nikada imati vremena. Božja riječ kaže:

"Sada je najbolje vrijeme, sada je dan spasenja. Kada čuješ Njegov glas, ne budi tvrdog srca".

Primi Riječ i ona će učiniti ono na što jr poslana i ti ćeš doživjeti Isusa kao svog osobnog Spasitelja.

Isus je sven učinio za naše spasenje. Ništa ne moramo platiti ili ispaštati niti ikakve pokore činiti.

Potrebno j samo priznati pred Gospodinom reći:

"Isuse, smiluj se meni grešniku!"

Tom kratkom molitvom možemo doživjeti svog Spasitelja.

On se već smilovao tisućama i tisućama, milijunima i milijunima ljudi, pa će se i tebi smilovati.

Ova knjiga koju držiš u ruci sjedeći o tome.

Pismo kaže: "Vjeran je i pravedan da nam oprost i naše grijeh i da nas očisti od svake nepravde."

Tko doživi spasenje, Isus mu se vjerom useli u srce.

Da bi to pojedinac doživio, mora priznati svoje grijeh, poravnati svoj put i zamoliti Isusa da mu oprost sve grijeh; one znane i neznan.

Pismo kaže da će bezbožnik nestati, da se neće ni poznati mjesto gdje je bio, ali pravednik će vječno živjeti. Piše da će pravednik živjeti od vjere.

Od čije vjere?

Ove ili one povijesne ili bilo koje koju znamo? Ne, on će živjeti od svoje osobne vjere u Isusa, Sina Božjega.

Za tu se vjeru treba, kako kaže apostol Juda, boriti. Tu vjeru treba propovijedati i braniti kada je napadnuta.

Tu vjeru treba svjedočiti, jer ona nije samo mrtvo slovo na papiru. Ona je živo svjedočanstvo u našim životima.

Čovjek gleda na ono što je materijalno stekao i misli da će to imati on i njegova djeca, a možda i unuci.

Sve će to brzo proći! Sve je prolazno. Samo ono što imamo na nebu je vječno.

Nemojmo se uzdati u bogatstvo i ne kukajmo zbog siromaštva, već se uzdajmo u Gospodina, Spasitelja Isusa.

Ja bih naglasio za one koji to do sada još nisu znali, da jedino Isus oprašta grijehе i nudi spasenje.

Tko to do sada nije znao, sada, od ovog trenutka zna! Ne može kazati kada stane pred Isusa, da nije znao.

Pismo kaže da do suda neće doći tako dugo, dok svatko ne čuje. Aleluja! Divna milost Božja!

Što ćeš ti učiniti? Odluka je tebi prepuštena.

Neka dragi Gospodin djeluje na srca, da bi se odlučili oni koji se to još nisu, na slavu Gospodina Isusa Krista i na spas svojih neumrlih duša.

Svako svjedočanstvo ima svrhu da svjedoči istinitost Radosne vijesti i pokaže da Gospodin ne gleda tko je tko, već da svakom pruža priliku za spasenje.

Nema takvog pravednika kojem ne treba spasenje, niti tako velikog grešnika kojeg Isus ne može spasiti.

Svako svjedočanstvo, pa i ona napisana u ovoj knjizi, napisano je zato da se proslavi Gospodin Isus Krist.

Nadglednik Kristovih pentekostnih crkava u R.H.

Božidar Maršanić

UVOD

Nisam pisala s namjerom da napišem knjigu, niti sam se pišući upuštala u neka teološka razmatranja.

Ne pokušavam ni teološki ni znanstveno objašnjavati Sveto Pismo. Nisam pastor ni svećenik, niti propovjednik. Ja sam vjernica i to u punom smislu riječi.

Čitam i živim Bibliju.

Bog na meni ispunjava mnoga svoja obećanja.

Osjećam se pozvanom da pišem jer je to jedan od načina da mnogi saznaju ono što meni nije imao tko reći.

Nisam bila nezainteresirana, već naprotiv, bila sam uvjerena da postoji netko i nešto veće od čovjeka, ali nisam znala kako to otkriti i upoznati.

Nisam mogla naći odgovore, jer nisam znala postaviti pitanja.

Život je prolazio mimo mene, a i kada bih nešto posebno i neobjašnjivo doživjela, jer nije bilo objašnjenja, pripisala sam to slučaju.

Naravno da danas znam da nema slučaja, no onda nije bilo drugačijeg objašnjenja. Ne mogu reći da nisam tražila Boga. Jesam i jer ga nisam mogla naći u tradicijskoj vjeri, tražila sam ga i to najčešće na krivom mjestu.

Uvijek bih uvidjela zabludu i razočarano se opet vraćala u pustoš i prazninu koja se tako bogato nastanila u meni.

Nekada bih čula neki zov, kao neki poziv, ali sam u nevjerici pomišljala da sa mnom nešto nije u redu.

Nisam razumjela što mi se događa, a još manje sam imala pojma da se takve stvari i drugima događaju.

Jednom sam rekla svome sinu da sam čula Božji glas, a on mi je kroz smijeh odgovorio:

"Da ti govoriš Bogu, to mogu razumjeti, ali ako ti čuješ Božji glas, onda je to šizofrenija."

Ponekad sam sumnjala da si to sve umišljam i da fantaziram, ali sam opet s druge strane točno znala da je sa mnom i mojim psihičkim zdravljem sve u redu.

Ja Boga nisam našla, ali je On našao mene!

Došla sam u jednu crkvu i tamo našla mnoge odgovore.

Bili su to ljudi koji su prošli ili su još uvijek prolazili kroz iste situacije kao i ja.

Čim sam postala sigurna da ne izmišljam i da me Bog zaista zove, odazvala sam se Njegovom pozivu.

Doživjela sam prisutnost Božju, nesumnjivo uvjerenje da me Gospodin ljubi i da mu je stalo do mene.

Doživjela sam oproštenje grijeha i spasenje, upravo onako kao što to u Svetom Pismu piše u poslanici Rimljanima 8:16:

"Sam Duh svjedoči zajedno s našim duhom da smo djeca Božja."

Danas znam da ne umišljam niti fantaziram, jer to kaže Božja riječ. I danas se događaju čuda i nema slučajnosti, sve je Božja providnost. Isus je i sada kroz Duha Svetog prisutan na zemlji. On i danas čini čuda kao i nekoć dok je hodao ovom zemljom. Pišem o mom životu s Isusom da mnogi saznaju da i oni mogu doživjeti sve ono i još mnogo više, što sam doživjela ja i mnogi prije mene i oko mene.

Ja sam obična vjernica koja živi među ljudima, radi, moli, raduje se, tuguje i boluje, ali uvijek i za sve zahvaljuje Bogu.

Radosna sam i sigurna, jer znam da je moj Gospodin uvijek uz mene. Uz Njega sam sigurna sada i za budućnost, jer On zna moje sutra. Uzdám se u onaj stih iz poslanice Rimljanima 8:28:

"Znamo da Bog čini da sve pridonosi dobru onih koji ga ljube!"

Mnogo toga sam kroz svoju vjeru i hod sa Isusom doživjela i naučila, zato osjećam silnu potrebu da to podijelim sa vama. Otvorite svoje srce i čitajte.

*IMENOM MOJIM
POZVAO SI ME
GOSPODINE!*

KAKO JE POČELO

Još kao djevojčica, između jedanaest i dvanaest godina, rado sam razmišljala. U meni je tinjala neka slutnja o nečem postojećem što nisam znala nazvati imenom, a niti svrstati u bilo što meni do tada poznato.

Bio je to osjećaj kao da posjedujem neka vrlo osjetljiva ticala, koja sam oprezno pružala u daljinu, nadajući se da ću budem li ustrajna, jednom ono nešto meni tako poznato, na rubu sjećanja, ipak dotaknuti.

Vrlo često sam se osjećala stranom u svom okruženju i nikako nisam mogla naći neku dodirnu nit koja bi me povezala s nekim mojih, ili bilo kojih godina.

Činilo mi se da sam stranac; da sam u tuđini i da govorim nekim stranim jezikom koji oni nisu razumjeli.

Ma da su to bila djeca, njihova galama i smijeh mi se činio nekako raskalašenim i prostačkim, njihovi razgovori zvučali su mi kao nešto nedozvoljeno, ali sam znala da to opažam samo ja i da oni nisu toga svjesni.

Nikada nisam pomislila da sam bolja od njih, naprotiv, mislila sam da meni nešto nedostaje, pa bih se trudila da budem u nekim prilikama kao i oni.

Nakon toga bih se osjećala poniženom i nesretnom, shvaćajući da to meni ne dolikuje i čineći ono što su oni činili ispadala sam gorom od njih.

U tim godinama, a i mnogo godina kasnije, nisam imala pojma da postoji Biblija, a kamoli da bih znala što u njoj piše.

Vidjela sam u crkvi da svećenik uzima u ruke neku crnu knjigu, nešto nerazumljivo iz nje čita, pa je poljubi, a ljudi onda sjednu. Bilo mi je dosadno, jer ništa nisam razumjela i nisam znala zašto ustanu, pa opet sjednu.

Neka su djeca padala u nesvijest od mirisa tamjana, a ja sam jedva čekala da svećenik kaže: "Amen", jer je to značilo da je kraj i da možemo opet na svježi zrak.

Nekoliko decenija kasnije, čitajući tu svetu Božju riječ, saznala sam kako Apostol Petar piše u svojoj prvoj Poslanici, u drugom poglavlju, jedanaestom stihu:

"Ljubljeni, opominjem vas; budući da ste «tuđinci i stranci», klonite se tjelesnih požuda, jer one vojuju protiv duše!"

Danas nakon obraćenja i nanovog rođenja znam, da je već onda duh moj težio za Ocem nebeskim i vječnom domovinom.

Već onda je Duh Sveti, ma da sam bila još dijete, djelovao u mom srcu i budio čežnju za nekim, meni duhovno bliskim.

U neku ruku sam bila ispunjena maštom koja mi nije dozvoljava da osjetim osamljenost, dok bih opet silno osjećala prazninu, kao nešto stvarno što me je ispunjavalo.

Ta praznina nije bila prazan prostor u meni; bila je nešto što se samo zove prazninom, a bilo je stvarno i skoro opipljivo, a što je boravilo u meni. Nešto što sam htjela, ali nisam mogla ni rukom, niti mislima, iščupati iz sebe.

Sjećam se vremena kratko prije no što je Drugi Svjetski rat zahvatio i našu zemlju, a to je bilo negdje oko 1941. godine, da sam znala dugo i dugo sjediti u mraku uz prozor, gledajući zvjezdano nebo.

Bilo je to vrijeme mnogo prije svemirskih letova i umjetnih satelita.

Mnogo prije priča o malim "Zelenima" i "Susretu treće vrste". Bilo je to mnogo prije no što sam ikada čula da ljudi vjeruju da negdje u svemiru žive razumna bića.

Dugo bih gledala, nadajući se da ću vidjeti "ono nešto", što sam očekivala. Nešto što sam slutila da postoji ali tome nisam znala dati ime.

Očekivala sam da ću pronaći odgovor na moj zov. Pronaći onog koga sam već odavno poznavala, ali sam mu zaboravila ime.

Moja čežnja je bila tako silna da sam bila uvjerenjena da ću svakog trena uočiti neki znak; neki pomak koji će mi reći: "Tu sam. Vidim te. Ja tebe tražim i čekam da me nađeš"

Nekada su mi oči zasuzile i morala sam oboriti pogled, što me je rastužilo, jer sam mislila da bih vidjela, da sam samo malo dulje izdržala.

Onda sam saznala nešto više o Bogu i o tome da On boravi u nebeskim visinama.

Pomislila sam da je On taj kojeg tražim.

Zamislila sam da me čuje i pričala sam mu koliko bih željela da mi dade makar i najmanji znak, kako bih mu se mogla barem u mislima približiti, ali On nije davao znak niti je pokazao da me čuje.

Mislila sam da nisam dovoljno dobra i da zbog toga ne želi imati vezu sa mnom. Pokušavala sam biti boljom.

Plakala sam sama nad sobom što mi to ne uspijeva i zatvarala sam se još više u odvojenost.

Čula sam kako pričaju da je dobro da djeca prave "Žrtvice, za malog Isusa." Da učine nešto što im je teško ili bolno, da bi mu omiljela.

Užasavam se još danas pri pomisli kako nam nisu rekli da je najtežu i najveću žrtvu Isus učinio za nas, a da za uzvrat traži samo našu ljubav.

Ne sjećam se što su druga djeca učinila, ali ja sam bila spremna učiniti "veliku žrtvu".

U blizini je bila livada puna velikih kopriva i ja sam ušla usred njih. Mada sam ih gazila nogama, osjećala sam kako me žare i pale do vrha glave.

Nisam brzo kukavički pobjegla iz tog žarećeg okruženja, već sam nastojala do kraja izvršiti žrtvu, misleći da to činim za Isusa.

Kako sam odrastala, nizali su se odlomci mog života ispunjeni sa više ili manje vjere.

Neko bih vrijeme vjerovala da će moje molitve doprijeti do Boga, a kada se ne bi ništa promijenilo, prestala bih moliti. Zapravo i nisam znala kako treba moliti, niti kako čuti odgovor. Mislila sam da je ispravno da Bog ispuni ono što ja želim, ne shvaćajući niti Njegovu volju, niti Božji način pomoći.

Događalo se da uputim Bogu neku molitvu, a kada sam bila uslišana, pripisala sam to slučaju ili mojoj mašti.

Za mene je bilo potpuno izvjesno da Bog postoji, ali je uvijek bio jedan daleki Bog, visoko negdje u nebeskim visinama. Mislila sam da rješava neke velike probleme, a za mene vjerojatno nije niti znao.

Bila sam toliko neznatna u sveopćim razmjerima da me s tolike visine i nije mogao primijetiti.

A možda sam molila u krivo vrijeme, kada je On pomagao nekom mnogo boljem i potrebnijem od mene?

Mogla sam to razumjeti, ali sam nekako pomišljala da vjerojatno tamo na nebu postoji netko znatno manji od samog Boga, tko bi me ipak mogao primijetiti.

Neke osobe koje su više "znale" o vjeri, upućivale su me na svece, ali ja nisam mogla ozbiljno naći nekog kome bih mogla uputiti molitvu.

Istina, činilo mi se da bi me Marija, majka Isusova, već samim tim što je žena, mogla najbolje razumjeti, a i vjerovala sam u njezin visoki položaj na nebu.

Ona je ipak bila majka, a majčina riječ je sigurno bila utjecajnija od sinove.

U ono doba sam sin pisala malim slovom jer mi nikada nitko nije objasnio da je Marija bila čista, izabrana posuda, od Boga izabrana da rodi Isusa, jer je bila žena.

Znači ljudskog roda, da bi se Isus moga čovjekom roditi i ako je bio Bog.

Nisam znala da u Bibliji piše da je Isus jedini posrednik između Boga i ljudi.

Mnogo toga tada još nisam znala, jer mi nije bila dostupna Božja riječ.

Vjerovala sam u ono što su me učili, a zbog autoriteta koji su uživali nisam niti pomislila da posumnjam u ono što su mi pod imenom vjere govorili.

To da je Bog Duh i da je svuda i na svakom mjestu, da je bogat u tolikoj mjeri da ima dovoljno za svakoga, znala sam po pričanju,

ali to niti mom umu, niti mom duhu nije ništa značilo i nisam uopće razumjela.

Bila sam slijepac kojeg su slijepci vodili.

Hvala Bogu, što danas mogu reći da je to prošlo i svršeno vrijeme.

Dogodili su se i neki veliki događaji kod kojih je bilo neminovno zapaziti Božju intervenciju.

Spasio me, već napola mrtvu od smrzavanja, od topova i bombardiranja iz zraka; od silovanja pobješnjeli vojnika, ispred strojnica Čerkeza i još, i još...!

Ispočetka bih bila beskrajno zahvalna primajući to kao čudo, da nakon nekog vremena ti događaji izbljედjeli i bili postepeno zaboravljeni.

Zapravo sam ih i željela zaboraviti jer su bili pre bolni i uznemirivali me kada god bih ih se prisjetila.

Kada sam postala supruga i majka, često sam odlazila u crkvu pa čak i onda kada nije bilo ljudi.

Bio je oltar i bili su kipovi. Bila sam ja, sama sa svojom boli i odvojena od te mrtve i hladne raskoši.

Klečala bih pred kipom Marijinim i gledala u njezino ukočeno lice. Jadala bih joj se i tražila makar najmanji znak. Barem treptaj oka koji bi mi pokazao da me čuje, da me razumije, ali je ona ostajala nijema, hladna kao sadra od koje je bila načinjena.

Danas se pitam, bili se zgrozila tamo na nebu, da me je mogla čuti kako pričam kamenu ili drvetu dajući mu čast koju sam pravom, živom Bogu na taj način uskraćivala?

Kako sam bezumno molila na krivom mjestu, ne znajući da me može spasiti i uslišati samo Isus, koji me je otkupio svojom žrtvom na križu.

Jedino On je to mogao, jer je Bog! Nitko drugi; niti Njegov kip, ma koliko mu se molila!

Ne mogu za te kipove niti reći da su mrtvi, jer nikada niti nisu bili živi.

Kome je palo na pamet da nas uči da pokleknemo pred kipom, da mu se poklonimo i tako uvrijedimo Boga svojim grešnim

praznovjerjem? Kakav li je to bio um pod sotonskim djelovanjem koji je prenio djela i postupke iz poganstva u kršćansku vjeru?

Jeza me hvata kada vidim još danas kako svećenici nude na poljubac raspelo vjernicima.

Pa niti samog Isusa nisu skinuli sa križa, mada propovijedaju da je uskrsnuo i uzašao na nebesa!

U svojoj prostodušnosti narod vjeruje u kipove i slike a zapostavlja pravog, živog Boga, koji u svojoj ljubavi i milosti još uvijek čeka na svakog pojedinca da dođe k Njemu; k Njemu u zagrljaj, kao izgubljeni sin.

Teško je ispričati mnoge godine, sažete u nekoliko redaka. Sa tugom sagibam glavu, a često i brišem suze, sjećajući se događaja teških i mučnih kroz koje sam prolazila i jedva opstala, a nisam trebala prolaziti.

Krivo je bilo moje neznanje i to nepoznavanje Božje svete riječi. Da sam znala više o Božjoj milosti i ljubavi, da sam znala za bezbrojna obećanja koja nam je Bog dao i ostavio zapisana u Svetom pismu, samo ako.....!

Danas znam da mi mnoge molitve nije ispunio, jer ja onaj svoj "ako", nisam ispunila.

Taj jedan "ako" je već u Starom Zavjetu u 2. Knjizi Ljetopisa, u 7. poglavlju u 14. stihu divno i obećavajuće naglašen. Navest ću ga, kako bih olakšala onima koji se bar još sada, teško snalaze u Svetom pismu:

"..ali ako se ponizi moj narod na koji je prizvano Ime moje, i pomoli se, i potraži lice moje i okani se zlih putova, ja ću ga tada uslišati s neba i oprostiti mu grijeh i izliječit ću mu zemlju." nije mi bilo jasno da ću biti uslišana, ako ispunim taj "ako", ispred svakog obećanja.

Kada su događaji u mom životu krenuli sasvim niz brdo, a molitve ostale neuslišane, pobuna u meni je rasla.

Tražila sam Boga da izmijeni stvari u mojem životu na način koji sam ja smatrala jedinim rješenjem, ali i jedinom mogućnošću.

Da me Bog zapravo čuje i da želi moje probleme riješiti po svojoj volji i u svoje vrijeme, nije mi padalo na pamet. U svom neznanju, svojoj nevjeri i svom očaju, nisam nalazila izlaz iz položaja u kojem sam se nalazila.

Pomišljala sam kako je ovaj moj život sasvim beznadan. Na koju se god stranu okrenula, nailazila sam na neprobojni zid. Ništa se nije moglo popraviti. Niti jedna izmjena nije mogla riješiti čitav problem. on pripravan i žrtvovati po koju figuru, uzalud. Mat se nije dao izbjeći.

Što bi uradio igrač?

Predao bi partiju, porušio sve figure i započeo novu.

Ali životnu partiju nije bilo moguće početi iznova.

Samo je jedan život.

Da, kada bi bilo moguće umrijeti i nanovo se roditi i to još sa znanjem i sadašnjim iskustvom!

Znala sam da to nije moguće. Isto tako sam znala da Sve me to podsjećalo na partiju šaha, kada jedan od igrača, vidi nekoliko poteza unaprijed da će dobiti šah i mat. Pokrenuo ovu ili onu figuru, u slijedećem potezu je mat. bio

neke istočne vjere i filozofije naučavaju reinkarnaciju, ali malo tko zna što uz to još vezuju.

Egipatska i Tibetanska Knjiga Mrtvih, o tome opširno govore. Uljevaju strah i jezu, jer obećavaju samo pad i potonuće ali nikako oslobođenje.

Da, kažu da je jedino Buda doživio Nirvanu. Jedino on, a svi ostali koji su se uvijek ponovno reinkarnirali i padali u sve nižu kastu, jer nitko nije mogao biti bez grijeha.

A što je Nirvana? Nirvana je utonuće u potpuno ništavilo.

I to je ono najbolje i nedostižno obećanje koje nude.

Ne, to nikako nije bilo ono što sam željela, pa da sam čak i vjerovala u to. Ne, nisam mogla umrijeti i nanovo se roditi i biti bolja, mudrija, sigurnija i sretnija.

Čovjeku to nije moguće! Kada je moj očaj postao neizdrživ, ni sama ne znam da li u očaju ili bijesu, uzviknula sam:

"Pa ako si Bog, pomози mi!"

Istoga sam dana prolazila Ilicom, putom kojim sam svakodnevno prolazila posljednjih desetak godina i nenadano podigla pogled.

Opazila sam ploču s natpisom. Znam da sam uvijek hodala zamišljena i okrenuta u sebe i da mi je ta ploča mogla promaknuti pogledu, ali desetak godina?

Dobro, reći ću što je na njoj pisalo:

KRISTOVA PENTEKOSTNA CRKVA

Kristova, znači kršćanska, to sam znala što znači, a pisalo je i da je crkva, no ono pentekostna, nisam razumjela.

Slobodno mogu priznati da nikada do tada nisam čula tu riječ. Ta riječ mi nije izlazila iz pameti.

Čim sam došla kući, uzela sam leksikon i potražila tu riječ.

Brzo sam je našla: Pentekost je pedesetnica, Duhovi.

Duhovi su dan nazvan po događaju koji se zbio pedeseti dan nakon uzašašća Isusova, Apostolima, Mariji majci Isusovoj i njegovoj braći, kao i nekim drugim ženama koje

su bile prisutne kada su molili u gornjoj sobi i kada su se nad njima pojavili plameni jezici i svi su počeli govoriti drugim (stranim) jezicima.

Zaključila sam da bi to trebalo značiti da je to duhovna crkva, ali mi nije bilo sasvim jasno niti to značenje.

Bilo kako bilo, jer je taj dan bila srijeda, a na ploči je pisalo da se službe Božje održavaju srijedom, ja sam se odlučila da uđem na ta nepoznata vrata.

Razmišljala sam da vjerojatno nema nikakve opasnosti, jer ako je crkva Kristova, ne može biti opasna, a zbog onog: pentekostna, bila sam više nego znatiželjna.

Išla sam kao u kino, da vidim nešto meni do tada nepoznato, sa znatiželjom i očekivanjem.

Ušla sam u prostoriju više nego skromnu, ispunjenu prigušenim žamorom.

Opazila sam iznenađene poglede koji su me tobože slučajno proučavali.

Sjela sam na izlizanu, neudobnu stolicu, pokušavajući ne pokazati nelagodnost i spremnost na bijeg, pri i najmanje sumnjivom događaju.

Počelo se pjevati i svi prisutni su tako sa zanosom i od srca pjevali. Nešto u dubini mojih grudi je zatreperilo i oduševilo me.

Ja nikada nisam pjevala kao što drugi ljudi pjevaju. S jedne strane mi se i nije pjevalo, a s druge strane nisam imala niti glas za pjevanje.

Još u osnovnoj školi je učiteljica ustanovila da sam govorno, ali nikako pijevno obdarena.

Da sam imala lijepi glas, možda bih se i pridružila njihovoj pjesmi, ali ovako sam samo mirno slušala.

Poslije je došla propovijed. Propovijed svega onoga što sam već i prije znala, no iskreno govoreći ništa senzacionalno.

Cijelo vrijeme dok sam pratila propovijed, ali već i za vrijeme samog pjevanja, osjetila sam neku laku naelektriziranost. nešto kao tihe, male žmarce po tijelu.

Pokušala sam pronaći mjesto koje bi bilo mogući izvor tog "elektriciteta", no bezuspješno. Nisam sjedila ispod nekog rasvjetnog tijela, ni ventilatora, pa čak niti nekih žica ili kablova. Osjećaj koji sam imala nije bio loš, ali mi je bio stran i nisam znala kamo ga svrstati. Upravo zato sam bila na oprezu.

Zbog tog opreza se i nisam htjela pridružiti nekoj grupi istočnjačke provenijencije, je bi me tada trebao voditi neki guru. Nikada nisam bila spremna slijepo se predati nekome u ruke i dati se voditi bez pogovora.

Završne pjesme su utihnule i kada sam ustala da iziđem, obratile su mi se neke osobe. Jedna priprosta žena, otvorenog i srdačnog izgleda, između ostalog me je upitala tko mi je svjedočio, a kada ja nisam razumjela što pod tim, svjedočila, misli, pitala me je tko me je pozvao da dođem?

Rekla sam nitko. Sama sam došla. "Dobro, rekla je ona, dođite onda i u nedjelju, kada ćemo imati pravo, biblijsko krštenje." "Biblijsko krštenje?"

Zar nije svako krštenje biblijsko? U nekim reportažama iz Afrike i Južne Amerike vidjela sam kako se crnci krste u rijeci. U nekim reportažama iz Afrike i Južne Amerike vidjela sam kako se crnci krste u rijeci.

Mislila sam da je to zato jer nemaju krstionice pa im je rijeka nekako pristupačnija.

U subotu sam skuhala ručak za dva dana. Pozvala sam supruga da pođe sa mnom, ali je on to odbio.

Otišla sam puna očekivanja, kao da idem u kazalište ili kino, samo što ću to ovaj puta vidjeti u živo. Već sam ulazak u dvoranu je bio nekako neobičan.

Sve je odisalo svečanim očekivanjem. Odjeća prisutnih žena je bila svečana i nekako svjetlija.

Pjesme kojima se je započinjala Služba Božja bile su svečane i svi su ih radosno pjevali.

Počela je propovijed i ja sam slušala pažljivo. Sa svakom daljnjom rečenicom postajalo mi je napetije, dok mi se doslovce nije koža naježila.

Ako je bilo elektriciteta, sada su me prikopčali, mislila sam. Propovjednik je izrekao za mene sudbonosne riječi:

"Grešnik ulazi u krsnu vodu. Stari, grešni čovjek je u tom vodenom grobu pokopan, isto tako kao mrtvo tijelo u zemlji. Iz vode se diže novo rođeno dijete Božje."

Možda riječi i nisu doslovce bile iste kao u mom sjećanju, ali su našle svoj cilj: moje srce i moju savjest.

Propovjednik je propovijedao dalje, ali ja sam u tom trenu znala tako točno i jasno kao da sam Gospodin stoji uz mene i govori:

"Ovo ti je odgovor! Možeš umrijeti i nanovo se roditi upravo onako kako si htjela.

Počni život ispočetka. Umri grijehu i rodi se u Bogu!"

Sada me je mogla ona draga žena upitati:

"Tko vas je pozvao da dođete?"

Sada bih joj znala odgovoriti:

"Bog me je pozvao! Doveo me je onaj Bog kojega sam u nevolji svojoj zazvala."

Da, to je bio početak, a onda je došlo ushićenje koje je iz dana u dan raslo.

Sada više nisam mislila na svoj glas. Pjevala sam Spasitelju mome u slavu, a On zacijelo nije mislio da se ne uklapam u pjevački zbor.

Bila sam neizmjerljivo radosna u društvu tih ljudi koji su mi iskazivali toliko ljubavi i razumijevanja. Postali smo velika porodica.

Počela sam čitati Sveto pismo i sa pažnjom slušati propovijedi.

Moje se biblijsko znanje množilo. Što sam više znala, to sam sa više gladi čitala i tražila odgovore u Pismu.

Za divno čudo, kada bih tražila odgovor na neko pitanje koje je bilo aktualno u mom životu, događalo se da dok čitam, kao da su se neki stihovi posebno povećali ili osvijetlili, kako bi mi pali u oči. Tada bih vidjela da je to odgovor na moje pitanje.

Što sam više znala, to više sam shvaćala da mada se u mom životu dogodila promjena, to nije sve.

To je bio tek početak.

Duh Sveti (to danas znam) davao mi je na znanje da ima još mnogo toga što se trebalo promijeniti u načinu mog života. Otkrivala sam grijeha za koje i nisam znala da su grijesi. Počela sam paziti što govorim.

Istina, jezik je bio brži od kontrole koju sam stavila pred svoja usta.

U molitvi bih dolazila ražalošćena pred Isusa i molila ga da mi oprost.

Shvatila sam da je u mojoj prošlosti bilo mnogo toga što me je činilo grešnicom.

Molila sam ga da mi oprost svu moju prošlost.

Nabrajala sam sve čega sam se mogla sjetiti, ali sam ga zamolila da mi oprost i ono, čega se nisam mogla sjetiti.

Strah da bi mogao u meni zaostati neki neoprosteni grijeh natjerao me da dobro razmislim o svim situacijama moje prošlosti.

Najdivnije je bilo to, što sam saznala da ih Isus, kada nam oprost grijeha, baca u "More zaborava."

Da više ne postoje! Kako mu onda ne bih rekla sve i riješila se svakog straha i imala svoj mir?

Dogodilo se na jednoj Službi Božjoj, dok smo pjevali i slavili Gospodina, da su mi suze navrle na oči.

Kada smo klekli i molili, suze su se pretvorile u plač i jecanje. Plakala sam ne mareći da li me tko čuje i što će ljudi misliti o meni.

Jednostavno sam plakala ganuta veličinom Božjom. Tim silnim Bogom koji u svoj svojoj moći, sili i slavi, ima tako ljubeće srce i to upravo za mene, da je dao svog Sina da umre za mene.

Plakala sam, osjećajući se sitnom i neznatnom, tako nedostojnom silnih rana, muke, poniženja i smrti Isusove. I sve to zbog mene!

Znam da je to bilo za sve ljude svih vremena, ali mene je ganulo, što je to učinio i za mene.

Plaćući tako, shvatila sam da mi je sve oprosteno i da sam sada dijete Božje.

Sav teret je bio skinut sa mene. Mogla bih reći, kao da mi je neka nevidljiva ruka obrisala pognuta leđa i sada je sve bilo čisto.

Samo sam mislila: "O, Bože! Pa gdje sam bila do sada? Zašto već prije nisam došla k Isusu?"

Sada je već i Služba završila i pjesme su bile otpjevane. Ljudi su ustali sa stolica i bili spremni na odlazak i tek tada sam ja podigla glavu i ustala s koljena.

Sva zaplakana, pogledala sam u nasmiješena lica. Kao da su svi razumjeli što se je dogodilo.

Tek kasnije sam saznala da su to većinom prošli svi koji su se iskreno obratili k Bogu.

Nema pokajanja bez suza! Što se tiče nevolja i poteškoća u mom životu, ništa se nije promijenilo, ali je ipak sve postalo drugačije.

Ja sam se promijenila!

Više nisam morala sama rješavati probleme. Sa svojim problemima dolazila sam k Isusu.

On više nije bio daleka i nedokučiva osoba. On je sada bio tik uz mene, živ i dokučiv.

Zapravo, On je bio u meni; ili sam bila ja u Njemu?
Svejedno kako bi to netko stručno definirao, ali moja definicija je, da smo jedno.

Sada kada sam molila, jednostavno sam vjerovala da me čuje. Da će uslišati moje molitve.

Više nisam bila sama. Uvijek sam mogla doći k Njemu, a On je uvijek bio spreman da me sasluša. U to nisam sumnjala.

Što sam više tražila Njegovu blizinu, to sam je i više osjećala.

Bilo je trenutaka kada mi se činilo kao da me ne čuje ili da se je okrenuo od mene.

Kada ne bih bila svjesna grijeha koji bi me mogao odvojiti od Njega, znala bih da je to sotonska varka i sjetila se da u Pismu piše, da mi ne živimo po gledanju (po osjećanju), već po vjeri.

To bi mi uvijek koristilo i za kratko vrijeme bih se osjećala pobjednicom nad postavljenom mi zamkom.

Ipak, događalo se da sam se osjećala krivom i molila bih da mi oprost. Jednom kao da odgovora nije bilo.

Mislila sam, sada se okrenuo od mene. Bila sam tužna i nesretna, ali sam nastavila moliti da mi ne uskrati svoju ljubav. Najednom kao da sam osjetila Njegovu blizinu i glas kojim mi govori:

" Pa ja te ne ljubim zato što si ti dobra! Ljubim te jer si moja!"

U međuvremenu sam se krstila onim pravim biblijskim krštenjem. U potpunosti sam se predala Bogu i učinila zavjet dobre savjesti.

To je bio onaj vanjski dio. Bilo je to poslušno izvršenje onog što je Bog svojom Riječju u Svetom pismu zahtijevao od nas. To je bio tako svečan dan! Bio je svečan za sve prisutne, ali posebno za mene.

Gospodin me je imenom mojim pozvao, a ja sam došla i rekla: "Gospodine, evo me!"

I danas, petnaest godina kasnije još uvijek mogu reći:

"Tu sam Gospodine i želim ići s Tobom do kraja ovog mog zemaljskog puta. Želim ukopati svoje noge u Stijenu – koja si Ti! Na toj Stijeni želim stajati dok Ti ne dođeš po mene da me odvedeš tamo gdje ću svu vječnost sprovesti s Tobom. Iz dana u dan vjerujem da ćeš mi Ti Isuse, pomoći u tome.

"Osjećam se mirnom i sigurnom, jer sam svoj život predala u Njegove ruke, a tko ima više moći i ljubavi da me zaštititi i da mi pomogne od Njega?

Zar nije rekao da najprije tražimo Kraljevstvo Božje, a da će nam se sve ostalo nadodati?

Zar nije rekao da Otac naš nebeski zna sve što nama treba i da će nam dati?

Zar nije rekao da će se onima koji Boga ljube, sve okrenuti na dobro? Pa kada sve to znam, zašto da sumnjam? Kada sam doživjela ispunjenje mnogih obećanja, nemam razloga posumnjati da će Onaj koji je već učinio, i opet učiniti!

*GOSPODIN JE
ZAVRŠIO
DJELO KOJE JE
ZAPOČEO.*

NEVIDLJIVA NIT

Moj se suprug nije usprotivio mom odlaženju u Zajednicu, ma da je bilo neobično da ja odlazim sama, kada smo bili navikli da kuda god idemo, idemo zajedno.

On nije bio pjesnik, ali je na svaku pjesničku tribinu išao sa mnom. Pošto smo oboje bili slikari, na svaku izložbu i na svaki sastanak smo išli zajedno.

Sada se najednom dogodilo da ja idem nekamo sama.

Kada bih išla u crkvu, pozvala bih ga i rekla:

"Ja idem, a ti ako želiš pođi sa mnom, da vidiš kamo idem." Svaki puta je odbio.

Jednom, vrativši se sa Službe Božje, ispričala sam mu da je danas jedna sestra progovorila tuđim jezikom i da to u crkvi nazivaju Krštenjem Duhom Svetim.

"O da, kada ti budeš tako krštena i progovoriš tuđim jezicima i ja ću doći."

Rekao je to podrugljivo, no ja sam to razumjela jer je to bilo nešto novo i za mene, a dogodilo se dosta vremena prije mog krštenja u vodi.

Moj suprug je primjećivao promjenu u meni i ne mogu reći da nije bio zadovoljan.

Nije se protivio, ali nije išao sa mnom u crkvu. Kada sam ja prisustvovala krštenju Duhom Svetim kod one sestre, bila sam zaprepaštena, jer do tada nisam niti čula za nešto slično, ali sam se i zainteresirala o čemu se radi.

Pokazali su mi stihove u Bibliji i pročitala sam kako se to dogodilo Apostolima, učenicima Isusovim, majci Isusovoj, kao i ženama koje su bile prisutne u gornjoj sobi.

Shvatila sam da je to taj Pentekost, po kojem je i naša crkva dobila ime

Saznala sam da svaki pentekostni vjernik treba biti Kršten Duhom Svetim, jer je to obećanje Isusovo za svakog tko se obrati i nanovo rodi. U meni se rodila silna želja da

budem i ja krštena Duhom Svetim, i ako još u to vrijeme nisam bila

krštena vodom. Molila sam se za to krštenje i tražila da se pastor, braća i sestre mole za mene.

Prošlo je nekoliko dana te žarke molitve, kad li se u vrijeme kada sam se pripremala za odlazak u crkvu i moj suprug počeo pripremati za odlazak.

Pitala sam ga kamo ide, a on mi je mirno odgovorio da ide sa mnom. Bila je to nevidljiva nebeska nit koja ga je povukla da krene tamo gdje sam ja već bila: kod Isusa.

Nitko nije bio sretniji od mene. Znala sam da će Gospodin i njega dotaknuti.

Nakon Službe ja sam sa još nekim sestrama otišla moliti za Duhovno krštenje, a moj suprug je ostao u razgovoru sa pastorom.

Molila sam žarko i sva ispunjena zahvalnošću, slavila sam Isusa. Bila sam sva ispunjena Božjom milošću, osjećala sam silu Duha Svetoga koja me je svu potresala.

U isto vrijeme sam se osjećala tako sitnom i malenom pred Bogom svojim, da je i zrnce pijeska ogromno u usporedbi sa mnom.

Tako sitna i mala, kao da sam klečala pred nekim nevidljivim križem, želeći dotaknuti rane od čavala na Isusovoj nozi.

Sitna i mala, a ipak ispunjena silnom slavom i klicanjem.

Najednom su moja usta počela izgovarati neke meni nepoznate riječi. Riječi su bile nepoznate, ali njihovo značenje mi je bilo jasno.

Znala sam da slavim Gospoda i Boga svevišnjega!

Srce mi je htjelo iskočiti iz grudi i poletjeti nebu ususret. Ruke su mi bile uvis uzdignute kao da ću sad na, dotaknuti nebo.

Klicala sam i klicala, a riječi su navirale kao bujica.

Osjetila sam i skoro vidjela da cijelo nebo sa mnom kliče i slavi svog Stvoritelja!

Mirijade i mirijade su slavile sa mnom kao jedno.

Bilo je to zajedništvo mene neba.

Dugo i dugo uzbuđenje i slavljenje nije utihnulo i bezbroj riječi nekog tuđeg jezika naviralo mi je na usne.

Takvog blagoslova, takvog ispunjenja, takve sreće nikada prije, a niti poslije nisam doživjela.

Mnogo puta sam bila ispunjena silom Duha Svetoga, snažno i duboko, ali nikada kao tada, kada me je sam Isus krstio Duhom Svetim.

Hvala Gospodinu za taj dar i radosna sam što je to obećanje za svakoga tko se iskreno obrati.

Dok sam ja slavila Gospodina, nisam primjećivala svijet oko sebe. Istina da sam čula molitvu i slavljenje braće i sestara, ali to se uklapalo u zajedničko slavlje i nije bilo ništa izvana.

Netko je javio pastoru da sam krštena Duhom Svetim, a pošto je moj suprug bio s njim, došli su zajedno u prostoriju gdje se sve to odvijalo.

Pošto sam srčani bolesnik, moj se suprug uplašio, da će mi srce zakazati od tolikog uzbuđenja.

Tražio je da me zaustave i smire. Objasnili su mu da se do sada nikome nije nešto loše dogodilo.

Mora da su ga umirili, jer me nitko nije prekinuo i svi su se uključili u slavljenje, jer je prisutnost Duha Svetoga svakoga dotakla.

Svi su osjetili veličinu tog događaja.

Moj suprug je također imao svjedočanstvo kada se je sjetio da je rekao da će doći u crkvu kada ja budem progovorila tuđim jezicima. Sada je bio svjedok toga.

Od tog dana, svaki puta je išao sa mnom u crkvu i na molitve. Sada je Duh Sveti oblikovao mene, ali i njega. Vidjela sam veliku promjenu i na njemu.

Jednom sam ga upitala, da li se želi krstiti u vodi, no on je to kategorički odbio.

Neko smo vrijeme zajedno pohađali crkvu i slušali propovijedi, kad li se jednog dana dogodi da se moj suprug nakon propovijedi podigao sa stolice i otišao k pastoru i s njime dugo razgovarao.

Bila sam znatiželjna o čemu tako napeto i dugo razgovaraju i čim se je vratio pitala sam ga:

"O čemu ste razgovarali tako dugo?", a on mi je odgovorio: "Odlučio sam da ću se i ja krstiti!"

Ne mogu iskazati koliko sam bila sretna i zahvaljivala Bogu za iskazanu milost.

Tako se dogodilo da smo istog dana oboje, obučeni u bijele haljine, ušli u krsnu vodu i krstili se onim pravim biblijskim krštenje. Pokopali smo starog čovjeka.

Od tada smo živjeli kao nanovo rođena djeca Božja. Doživljavali smo mnoge blagoslove i čuda koja je Gospodin činio.

Naš život je tekao jednim divnim sa neba vođenim tokom. Moj život još uvijek proslavlja Gospoda i Ime Njegovo, dok se ovozemaljski život mog supruga ugasio sa imenom Isusovim na usnama.

Slava Svevišnjem, mom Gospodinu i Bogu mom!

*GOSPODIN JE
ZAVRŠIO
DJELO KOJE JE
ZAPOČEO.*

SVIMA ĆU SVJEDOČITI

U jednoj se propovijedi propovjednik dotakao svjedočanstva neke djevojke, koja je na Filipinima doživjela havariju. Morska struja ju je odnijela daleko u Kinesko more.

Držeći se samo za neku dasku razbijenog čamca, tri je dana plutala morem. U trenu očaja i beznađa, sjetila se kako joj je majka pričala da se zaljubila u Isusa, koji je sada njezin Spasitelj. Ma da joj je tada to izgledalo nevjerojatnim i smiješnim, pomislila je da taj isti Isus može biti u ovom trenu i njezin Spasitelj.

U svom bunilu, vidjela je lik za koji je zaključila da je anđeo, koji ju je pozivao da preda svoj život Isusu.

Ona je bila spremna da jedan dio, jedan postotak svoga života preda Isusu u zamjenu za spasenje, ali cio svoj život nije bila spremna predati Isusu. Kinesko more obiluje morskim psima i već su počeli kružiti oko nje.

Što je situacija postajala opasnijom, bila je spremnija predati se Isusu. Počela je tražiti njegovu pomoć, zazivajući:

“Ako mi sada pomogneš i spasiš me, svima ću svjedočiti o Tebi i što si učinio za mene!” Zaista, pomoć je stigla i to u obliku broda, koji se iz posve nepoznatog razloga, izvan svog plovnog puta našao na tom mjestu. Jedan mladi mornar dobacio je djevojci pojas za spašavanje i izvukao je iz mora i ispred ralja morskih pasa. Kada se djevojka sva sretna počela zahvaljivati mornaru, ovaj je rekao da se zahvali Bogu, jer samo On zna kako se to spašavanje dogodilo. Mladić je bio kršćanin i vjerovao je da Bog čini čuda. Svi smo slušali ovo svjedočanstvo ALI JA SAM ČULA, negdje daleko u svom sjećanju, samu sebe kako izgovaram iste riječi:

“Ako mi sada pomogneš i spasiš me, svima ću svjedočiti o Tebi i što si učinio za mene!”

Bilo je to potkraj drugog svjetskog rata. Moja obitelj je živjela u srednjoj Njemačkoj, dok sam ja još ostala u Poljskoj, gdje smo prije živjeli, kako bih završila školsku godinu i maturirala. Iznenada se gradom počela širiti vijest da se Nijemci povlače i da

dolaze neprijateljske snage, koje ubijaju sve pred sobom a posebno su bile u opasnosti žene i mlade djevojke. Sve što sam čula, bile su njemačke vijesti i svi su govorili isto. Bila sam u očajnom strahu, sa svojih 14 godina, željela sam jedino što prije k svojoj mami. Kada sam pokušala dobiti kartu za zapad, nije se mogla kupiti. Vlakovi više nisu vozili.

Zamotala sam u plahtu deku, jedan jastučić, nešto odjeće i krenula ka željezničkoj stanici. Tamo je bio jedan teretni vlak i to plato (samo plato, bez stranica) vidjela sam neke žene sa djecom i trudnice da se ukrcavaju. Mene nisu pustili niti blizu, jer sam bila sama i prevelika. Ipak, u jednom trenu sam uhvatila priliku i popela se na vagon.

Pokrila sam se dekom preko glave da me ne vide ali i zato jer je bila strašna zima.

Ogromno, debelo drveće pucalo je od te zime. Osjetila sam da je negdje u noći vlak krenuo. Srce mi je lupalo od straha da će me netko otkriti i skinuti sa vlaka. Čula sam kako su neke žene davale čaj djeci a ja nisam imala ništa da se ugrijem. Najednom sam čula viku i vlak je stao. Vikali su da ne možemo dalje, jer je fronta ispred nas.

Kako se fronta, to jest borba kretala naprijed – nazad, kretao je i vlak.

Čuli su se plotuni iz teškog oružja i užasan pišteći zvuk bacača plamena. Ti zvukovi kao i

prelaženje kotača preko pragova, pratili su me decenijima kasnije i svu znojnu budili noću.

između pucnjeva odzvanjali su krici žene, koja je pod otvorenim nebom rađala ali je još strašniji bio krik majke kojoj se dijete na rukama smrzlo.

Mnogo je djece i žena umrlo na tom putu. Uz svu tu buku, vlak je stao i čula sam kako govore da nas je neprijatelj opkolio i da više nema spasa.

Podigla sam deku i provirila ispod nje. Mjesta oko mene su bila prazna jer su neke majke s djecom napuštale vlak u panici da im se djeca ne smrznju, pa makar i neprijatelju u ruke.

Na mene nije nitko obraćao pažnju.

Onako u svom dječjem, prestrašenom umu razmišljala sam, što da učinim. Ako ostanem na vlaku, smrznut ću se ili umrijeti od gladi, jer to je već bila treća noć na tom vlaku, bez jela ili pića, osim što sam ponekada liznula led oko sebe.

Ako siđem, ravno ću u ruke vojnicima, a znala sam što će mi se tada dogoditi.

Pomislila sam, ostat ću na vlaku, jer sam prestala osjećati glad i zimu i mislila sam: Što mi Bog dade! U školi sam išla na vjeronauk i školske mise.

Naučili su me da je Isus dobar i da se nekoć davno, žrtvovao za svijet. Kada su htjeli da i mi djeca, budemo dobri, rekli su da pravimo žrtvinu za malog Isusa.

Nekada sam stala među koprive i pustila da me opeku misleći da je to žrtvica za malog Isusa.

Istina da sam vidjela odraslog Isusa na križu, ali On je visio tamo i nije ništa tražio od mene. Razapeli su ga u neka daleka, davna vremena i sada to više nije imalo nekog većeg značaja.

U crkvi sam klečeći pred nekim kipom u mislima tražila da mi da neki znak da je unutra (u kipu) no nije bilo znaka.

Sada, u smrtnom strahu, sjetila sam se Boga. Čula sam da ljudi kažu: “Bože pomoz!” I moje su se misli ponavljale: “Pomoz!” U jednom trenu sam čula samu sebe kako govorim:

“Ako mi sada pomogneš, svima ću svjedočiti o Tebi!”

Nikada prije toga nisam znala što to znači svjedočiti.

Kada sam odrasla, saznala sam da se svjedoči na sudu ali tek kada sam se obratila našem Gospodu Isusu Kristu, saznala sam što znači svjedočiti za Krista.

Drugoga dana poslije podne, transport je s nekoliko izbjeglica stigao u predgrađe Berlina. Već odavno nisam bila pri punoj svijesti. Glavu nisam mogla podići jer mi se kosa zaledila za vagon.

Čula sam neke ljude koji su vikali i tražili preživjele iz tog ognjenog ali i ledenog pakla.

Dobila sam lijekove. “Odmrzli “ su me, zagrijali i nahranili.

Opet sam bila živa i spremna da doživim nekolicinom izbjeglica stigao u predgrađe Berlina.

Pakao u kome su se ogromne čelične traverze (grede savijale kao da su od tanke žice.

Bila sam živa da bih do svoje starosti pamtila plamen, bombe, pištanje bacača plamena, prelazak kotača vlaka preko pragova i sirena u noći. i sve je bilo potisnuto u zaborav.

Ali, Bog nije mene zaboravio. Nakon mnogo čekanja, spasio me i oprao Kristovom krvlju. Pomogao mi u mnogim nevoljama i bolestima. Naučila sam svjedočiti o Njemu čelične traverze (grede) savijale kao da su od tanke žice.

Bila sam živa da bih do svoje starosti pamtila plamen, bombe, pištanje bacača plamena, prelazak i kotača vlaka preko pragova i sirena u noći.

Neko vrijeme sam, gdje god bih pričala o tom bijegu, pričala o Bogu koji me je spasio.

Pričala sam, pričala i prestala pričati. Postepeno su dolazili novi problemi i nevolje i sve je bilo potisnuto u zaborav.

Ali, Bog nije mene zaboravio. Nakon mnogo čekanja, spasio me i Krist me je oprao svojom Krvlju. Pomogao mi je u mnogim nevoljama i bolestima. Naučila sam svjedočiti o Njemu i Njegovoj milosti!

Sada sam potpuno Isusova. Ne onog malog Isusa, već onog svesilnog, moćnog Spasitelja!

Onaj bijeg u ratu, davno sam zaboravila, ali mi se sjećanje vratilo

kada sam čula riječi one djevojke:

“Ako mi sad pomogneš i spasiš me, svima ću svjedočiti o Tebi i što si učinio za mene!”

Osjećam da i ovim svjedočanstvom ispunjavam svoje obećanje

TI SI UPALIO PLAMEN

*Isuse, Ti si upalio moje srce
Plamen se razgara
I sve jače plamti.
Uzdižu se ruke
I moja Te duša slavi!
Ime Tvoje
usne prizivaju
U snu i na javi.*

UZLET

Da bi uzletio zrakoplov treba uzletišta, treba visoko brdo ili toranj. Čak i mala pčelica treba uzletišta, a to je leto, mala daščica na izlazu iz košnice, sa koje polijeće.

Ako mi hoćemo uzletjeti Isusu u ususret, biti u Njegovoj blizini, također trebamo svoje leto, svoje uzletišta.

Da bismo uzletjeli, trebamo prvo poletjeti.

Postoji dugačka pista po kojoj zrakoplov dugo rula i negdje potkraj piste, on polijeće.

Najprije ravno, a zatim postepeno uzdiže svoj prednji dio (glavu) i polako uzlijeće u visinu; metar po metar, kilometar po kilometar, sve više i više.

Sjedeći u zrakoplovu za dugih sati leta, doživljavajući to uzlijetanje i let na visinama od jedanaest tisuća metara, nametnula mi se usporedba sa vjerom i vjernikom.

Da bi uopće poletio, potrebna mu je vjera. Da bi povjerovao, mora znati u što i u koga da vjeruje, a za to mu je potrebna Božja riječ (propovijed i Biblija ili svjedočanstvo nekog drugog vjernika).

Kada sazna iz Božje riječi koliko je velika Božja ljubav i da taj silni veliki i svemoćni Bog, koji je dao svog Sina da umre na križu, da bi otkupio grijehe sveg svijeta, ljubi baš njega, obuzme ga silno kajanje što je svojim grijesima uvrijedio Isusa, Sina Božjega.

Još dok plače i kaje se, osjeća u duši, kako mu Duh Sveti daje na znanje da su mu grijesi oprošteni.

Tko god je od samog Isusa doživio oprostjenje grijeha, taj je u svojoj zahvalnosti i odlučio da ih više nikada ne ponavlja.

Sada, nanovo rođen, gladno sluša svaku propovijed, svako svjedočanstvo. Istražuje Božju riječ i nalazi mnoga obećanja data čovjeku, ali uz svako obećanje stoji i ta

mala riječ: Ako. Da, Bog kaže, na primjer, da se onome tko Boga ljubi sve okreće na dobro.

Kaže da će nam oprostiti, ako se pokajemo; da će nam dati.....ako ga zamolimo. Ima jako puno obećanja. Ja ih nisam brojala, ali su se u mom životu mnoga već ispunila.

Onaj "ako" je uvijek manji od obećanja.

Nije tada nikakvo čudo da sve više ispunjavaš Božju volju, jer što više to činiš to bogatije se ispunjavaju Božja obećanja. Sve više osjećaš Božje blagoslove i svijest o Njegovoj silnoj milosti.

Tko je dotle došao, taj je i stigao na svoje leto, svoje uzletišće. Bog traži tebe. Ti se pitaš: Zar ništa više?

On traži samo ono što mu možemo dati. Ne traži ništa nemoguće. I tada, tko je spreman dati iz dana u dan ono što Bogu i onako pripada, prima još više blagoslova. Taj osjeća da ga Gospodnja mudrost vodi i da mu daje sigurnost o kakvoj prije nije mogao niti sanjati. I nije prazna riječ, da mu se snaga kao u orla obnavlja, kako piše u Bibliji. Zar je onda moguće ne osjećati radost spasenja?

Zar je onda čudo da poželiš o toj milosti pričati svakome tko te hoće slušati?

U ovom trenu razmišljam o sebi. Stigavši do ovog stanja u kom imam ne samo vjeru, već i potpuno povjerenje u Isusa, da će On uvijek i u svemu donijeti najbolje rješenje za mene, mogu s potpunim povjerenjem predati sebe, moje nevolje ili bolesti u Njegove svete ruke i reći:

"Hvala Ti, jer Ti ćeš učiniti sve ono što ja ne mogu i ja znam da će to biti najbolje rješenje i blagoslov za mene."

Više puta sam se uvjerila da kada moja molitva nije bila uslišana i kada nisam mogla razumjeti razlog Božje šutnje, nakon dužeg ili kraćeg vremena Bog je donio sasvim drugo rješenje od onog za koje sam ja molila, ali to rješenje je bilo mnogo bolje za mene. Ono rješenje za koje sam ja molila, donijelo bi mi trenutačnu radost i

olakšanje, ali se pokazalo da bi nastale mnogo veće nevolje od neuslišane molitve.

Bog vidi odjek tog rješenja ne samo za danas ili za kratko vrijeme: ne, On vidi daleko unaprijed. Nikada sama ne bih došla na pomisao da bi mi rješenje za koje sam ja molila donijelo mnoge nevolje a Bog je počekaao i onda kada je bilo pravo vrijeme, donio odluku za moje dobro i veliki blagoslov.

Naučila sam pouzdati se u Gospodina. Što se više uzdam to više blagoslova primam.

Istina, da nemam svjedočanstava i da Gospod ne uslišava molitve, izgubila bih nadu i manje molila, ali Isus tako divno odgovara kada ga zazovemo, da želim sve više vremena provesti u Njegovoj blizini.

Ima mnogo načina da se dođe u Njegovu blizinu: Molitva, čitanje Biblije, posjet bolesnim sestrama i braći, ali i svaki drugi rad u Zajednici rad je za Gospodina i dovodi nas bliže k Njemu.

Kada osjetim Njegovu blizinu, ne samo po vjeri, već stvarno, kao da me dotiče, kao da mi govori, obuzima me radost i punina nečega što niti sama ne mogu opisati.

Stvari koje nisam znala kako riješiti, najednom znam. Ono što nikako svojom tjelesnom snagom ne bih mogla, odjednom mogu. Kada ne razumijem, kao da mi kaže: "Evo, to je to."

Kao da se upali neka lampica pa mi je i samoj neshvatljivo da to već prije nisam razumjela.

Ali ne samo to, već su i sasvim obične stvari u mom životu poznate Gospodinu. On zna moje potrebe.

Duhom Svetim me vodi kada trebam što naći, bilo to u kući ili nakon toga, kao slučajno dovede do mjesta na koje upravo stiže

taj isti predmet, mnogo kvalitetniji i cijena mu je znatno niža, prestajem gradu, gdje ću povoljnije kupiti, pa me čak i zaustavlja da ne kupim nešto nepovoljno za mene.

Kada me Duh Sveti spriječi da kupim predmet koji već mjesecima uzaludno tražim i iznenada pronađem i kada me

biti sumnjičava. U neopisivoj radosti slavim mog Isusa, za to divno vodstvo.

On, taj silni i veliki moćni Bog koliko me ljubi da neprestano brine o meni! Njegova me ljubav zbunjuje, usređuje.

Ona me jača i hrani; ne samo jedan dio mene, već sveobuhvatno: duh, dušu i tijelo.

35

Njegova ljubav iz dana u dan, iz trenu u tren, čini da i moja ljubav raste. Nekada se čini upravo bolno koliko taj osjećaj ljubavi nadire u grudima.

Ta ljubav za Isusa, za braću i sestre, za sve ljude postaje moja divna svojina, i tada opet, slavim i hvalim Gospodina što mi je dao tako neprocjenjivo dobro.

Obuhvaća me tolika radost da bih zagrlila cijeli svijet i shvaćam da sam se još više približila Isusu.

Kako da i pomišljam na grijeh kada me ne zanima više ništa osim onog što nosi Njegovo ime, što služi da se On proslavi? Samo želim ugoditi Njemu, mom divnom Gospodinu koji me nikada ne napušta!

Čitam Bibliju, On je sa mnom; molim kod kuće ili Zajednici, On je sa mnom; radim da se proslavi Njegovo ime, On je sa mnom; svjedočim o Njegovoj ljubavi, moći i slavi i opet je On sa mnom. Toliko je velika Isusova milost i nazočna Njegova prisutnost u meni, da mi se čini da više i nisam na zemlji.

Uspoređujući se sa zrakoplovom, čini mi se da već rulam po pisti (uzletištu) i da ću se svakog trenu odvojiti od zemlje i poletjeti ususret mom ljubljenom Gospodinu.

Pitam se što mogu učiniti da mu se još više približim, kako da mu još više ugodim. I tada molim: "Gospodine, istraži mi srce! Oblikuj ga da bude po Tvojim volji!"

Kada zbor u Zajednici pjeva pjesmu: "Poletjet ću!", imam osjećaj da ću stvarno poletjeti i to sada, ne čekajući tjelesnu smrt. Pomišljam da braća i sestre i ne znaju koliko sam se već približila tom polijetanju (naravno u duhu), kao što niti ja ne znam koliko njih je tako daleko ili još dalje stiglo.

Kada se pojave teški trenuci i kada se čini da je Gospodin okrenuo svoje lice, kao da me ne čuje, borim se sama sa sobom da se podsjetim na riječi iz Biblije koje nas upozoravaju da mi ne živimo po gledanju, već po vjeri.

Tada opet znam da je Isus uvijek uz mene; da me nikada ne napušta i da je sotonska varka da je okrenuo lice od mene.

Kada mi se čini da sam se svojom pogreškom odvojila od Njega, suzama ga molim da mi oprost. On vidi moje srce i još jače me prigrlj. On me zastupa kod Nebeskog Oca. Osjećam se neopisivo radosno i poletno kada u potpunosti dopustim da duhovni dio mene prevlada.

Sa sigurnošću mogu ustvrditi da je moj duh, ono što sam stvarno ja, lebdi iznad ovozemaljskih neprilika i nevolja; uopće iznad zemaljskih stvari. Bliže Isusu, bliže radosti i sreći!

Ne trebam krila da poletim! Vjera i još više, povjerenje u Isusa, to su moja krila!

Gospodine, pomoz mi, da se nikada ne pokolebam i da moja vjera nikada ne oslabi!

Ovo sam pisala da oni koji to ne proživljavaju, vide što Gospodin čini i daje onima koji svoju ljubav prema Njemu

pretvore u život. Ovo sam pisala da se ime Božje proslavi i da svatko tko pročita vidi da i on može živjeti sretno i radosno slijedeći Božju riječ i biti poslušan Njegovim zapovijedima.

Isus je umro za sve ljude. Svi imaju priliku da dođu k Njemu i dobiju svu puninu života i to ne samo na onome svijetu, već upravo tu, na ovoj zemlji i u ovom životu.

Mnogima je Gospodin učinio velike stvari, ali oni šute, kako kažu, iz skromnosti. To je lažna skromnost, jer tada Isusu uskraćujemo slavu i zahvalnost.

Mnogima uskraćujemo dokaze o Isusovoj ljubavi prema svim ljudima. Brate, sestro, u duhu poleti i svojim svjedočanstvom pokaži i drugima koji još ne poznaju veličinu Božje milosti, kako da prigrlu Gospodina.

Učini to da bi se proslavilo ime našega Gospodina, Isusa Krista!

OGRAĐA OKO MENE

Danas više niti sama ne znam kako sam uspjela sagraditi tako neprobojnu ogradu oko sebe.

Sagradila sam ogradu koja me je trebala zaštititi, da vanjski svijet ne bi mogao prodrijeti do mene. Trebala me je zaštititi od svega i svakoga, jer se moje tijelo i psiha više nisu mogli odupirati nedaćama koje su me opkolile.

Bila je to zamišljena oграда kao obor, u kome sam mogla zaštićeno boraviti, ali je ona bila više kao krletka u kojoj sam bila zatočena bez mogućnosti ikakvog kretanja.

Bila je to čvrsta oграда od debelih greda. Ne od letava, kakvima se rade obične ograde za dvorišta oko kuće.

Bile su to debele grede. One su me trebale štiti!

Ni sama ne znam kako su nastale – kako sam ih podizala.

Jednom u nekoj nevolji, da ne padnem, podigla sam jedan stup, jednu gredu i na nju se oslonila, a zatim bi već došla druga nevolja. Bio je potreban još jedan stup, još jedna greda, još jedan štiti.

Nekad su me povrijedili ljudi, drugi put sam i sama učinila neko djelo koje je mene samu boljelo.

Tako iz dana u dan, štitila sam se od ljudi i od same sebe.

Na jednom, više nije bilo dovoljno stupova. I oграда nije bila dovoljno gusta.

Sve je uža bila krletka u kojoj sam bila zarobljena kao ptica koja nemoćno lepeće krilima, a nema izlaza.

Nisam mogla govoriti ljudima, jer sam bila zatvorena, čvrsto zatvorena, da ne bi nitko vidio, da ne bi nitko saznao ni moju bol ni moju osamljenost, ni osjećaj krivnje.

Da ljudi ne bi prepoznali ono što se događa u meni htjela sam, gledala i zatomila patnju, a ljudi su mislili da ništa ne osjećam.

Pokušavala sam da na svom licu ne pokazujem osjećaje.

Sakrivala sam se iza stupova, iza greda.
Jednog dana više nisam znala što bih.
Nisam znala kako se održati niti uz, niti iza tih stupova.
Tada se pojavila vjera.
Duh Sveti mi je ukazao na Isusa. Pojavila se nada da ono što ne mogu učiniti ja, može učiniti Bog!
Jednog dana sasvim neprimjetno, a možda je to bila duga priprema, pojavilo se svjetlo
U nevolji u kojoj sam se nalazila osjetila sam iznenada, da pod mojim ramenom nije bio stup, nije greda koja me podupire. Osjetila sam Isusove ruke!
Osjetila sam Isusovo rame na koje sam se oslonila i vidjela da je jedan stup pao. Da je jedna greda pala i da je onaj koji me podupire bio sam Isus, živi, živi Bog!
Ma da nevolje nisu prestale, i smrti voljenih su me pogodile, greda za gredom je padala i stupovi ograde nestajali.
Ograda koju sam sama podigla, zbog Isusove prisutnosti više nije bila potrebna.
Sada je moj oslonac i moja zaštita bio Isus!
Onako kako je moje grijeha uzeo, uzeo ih i nije mi ih ostavio, onako kako ih je bacio u more zaborava, tako je bacio i umjetno izgrađene stupove u more zaborava, jer više nisu bili potrebni. Sada je bio On tu, On – Bog, On, brat moj, kojega nikada nisam imala, On, prijatelj moj kakvog nikada nisam upoznala.
On je tu da me zaštiti od svijeta. Da me zaštiti od mene same.
On je tu da očisti savjest i pokaže da me ljubi. On je tu da mi pokaže da imam srce. Srce materinsko, da imam srce puno ljubavi za svakog. Za svaku osobu koja trpi, za svaku osobu koja pati, za svaku osobu koja ne zna naći izlaz. Za svaku osobu koja se pokušava održati, kao nekoć ja, iza stupova i

iza greda. Pa čak i za onog tko nije u stanju izgraditi neku zaštitu za sebe, već ga život baca s jedne na drugu stranu. Dao mi je srce, mesnato, živo; u stvari, ono je već bilo tu, i On je bio tu, ali ga ja nisam prepoznala i tražila Njegovu pomoć. Pokazao mi je da ne moram skrivati ni osjećaje ni ljubav.

Pokazao mi je da mogu biti slaba jer je to prilika da On bude jak u meni.

Otvorio je moje oči i rekao da sam zbog onog što sam pretrpjela, sada u stanju razumjeti i pomoći onima koji prolaze kroz iste ili slične tegobe.

Nestala je umjetno podignuta ograda oko mene. Sada me je ogradila ljubav Boga živoga.

Ogradila me je da bi me oslobodila.

Ogradila me je tako da bi mi otvorila svijet.

Ne svijet grijeha, od njega me je udaljila a otvorila i pokazala svijet ljubavi.

Divno je osjetiti Isusovu prisutnost. Osjetiti Njegovu ruku pomoćnicu i Njegovu ruku voditeljicu!

Blagoslovljeno je osjetiti Njegovu ljubav, a ja sam je osjetila. Čula sam glas Duha Svetoga.

Čula sam glas kada sam bila slaba da molim, Duh Sveti je molio za mene. Duh Sveti je molio kroz mene.

Odjednom sam spoznala da mi se "snaga kao orlu obnavlja".

Da se ne moram braniti, jer sada je On jak u meni.

Upoznala sam ljubav za koju nisam znala da postoji.

Upoznala sam ljubav bez koje ne znam kako sam mogla opstati, jer danas se nje više niti hoću, niti mogu odreći.

Kada bih se odrekla te ljubavi, odrekla bih se sebe, svog života, i svog vječnog života.

Zato Gospodine, hvala Ti!

Hvalim Ti i slavim Te, za divno djelo koje si učinio u mom životu, a znam i vidjela sam da si takvo čudesno djelo činio mnogima i mnogima.

Znam i da si obećao da ćeš to učiniti svima koji zazovu Tvoje ime, dođu k Tebi i obrate se.

Isuse, malom, neznatnom čovjeku nemoguće je shvatiti Tvoju ljubav i dokučiti Tvoju veličinu, ali ono, koliko mogu dokučiti, beskrajno je veliko i okružuje tako divnom toplinom i svjetlošću čovjeka koji se oslanja na Tebe.

Više mi ne trebaju stupovi, više mi ne trebaju grede da me ograde i podupru, jer si Ti uz mene, moj Bog, moj Spasitelj!

Utočište moje za svagda.

MILOST BOŽJA

1.

*Kao kap sam rose na Tvome dlanu.
U zaštiti Tvojim tek opstati mogu –
tu milost divnu jedva mogu shvatiti:
taj mir i sigurnost koju nalazim u Bogu.
O, kakva je milost znati da sam Tvoja!
Da oko me Tvoje na svim putovima
prati,
da me ruka Tvoja tako sigurno vodi –
kakva je milost
za prisutnost Tvoju znati.*

M I L O S T

Često sam sama i tada se zanesem u misli koje me zaokupe i odvedu u neslućene daljine. Na ulici ili u tramvaju mi se događa da ljudi oko mene postanu nestvarni a ono o čem razmišljam dobiva oblik stvarnosti.

U isto vrijeme se krećem, obavljam neki određeni posao, no ja sam zapravo sva u mislima na nekom drugom mjestu.

Ljudi to nazivaju maštanjem i kažu da je to u manjoj ili većoj mjeri prirođeno mnogim ljudima.

Ovaj puta sam stajala na tramvajskoj stanici čekajući tramvaj koji već dulje vremena nije stizao.

Kao samo od sebe, pomislila sam:

“Gospode, pomози da što prije stigne!”

Često se obraćam Gospodinu u naoko beznačajnim prilikama, no kada se jednom navikneš zazivati ga, onda to zaista i postaje “uvijek”. Pomislila sam kako zapravo ne bih trebala za takove sitnice tražiti Božju pomoć.

Ta tramvaj će stići, sada ili za pola sata, no stići će! Pa nije život u pitanju!

Opet razmišljam: da, to je milost. Milost da mogu biti tako bliska sa mojim Gospodom i imati puno povjerenje u Njega, da je uvijek sa mnom, i da za Njega nema velikih i malih stvari, posebno kada se radi o djetetu Božjem.

Milost; kakva divna milost!

Kao da se stvorio još netko tu uz mene ili u meni i taj Netko mi kaže umilno i nježno:

“Da, to je milost. Milost jer te ljubim. Znaj da te uvijek vidim i pratim tvoj put. Uvijek ti dajem priliku da odabereš ono bolje rješenje. Uvijek ti pružam ruku da ne padneš.”

Da, sada od kada sam obraćena, kao da odgovaram. Što je bilo prije? Zašto sam prije bila sama?

Zašto Te, o Gospode moj, nisam prije upoznala i doživjela?

“I tada sam bio s tobom, ali me nisi me vidjela. Nisi me prepoznala. Kada sam dopustio nevolje na tebe, i tada je to bila milost! Trebala si zatražiti pomoć od mene, no ti si je tražila od ljudi. Dizala si glavu i mislila si da možeš sama. Da si prije uvidjela i shvatila opomenu, prije bih ti pomogao, jer milost moja je i tada bila s tobom. I onda, kada si htjela biti kao drugi i činiti ono što oni čine da me razjare, moja milost je bila prisutna.

Morala si upoznati strahotu grijeha i dubinu pada, da bi mogla shvatiti veličinu milosti, koja ti je u dio pala, jer te ljubim kao zjenicu oka svoga – jer si moja!

Kada je mržnja počela tražiti put do tvojega srca i prijetila da te odvuče daleko od mene, ja sam je zaustavio i nisam dopustio da ti otruje dušu.

Zar to nije bila milost? Kada sam stavio u tebe osjećaj osamljenosti i napuštenosti, kada si bila nesretna i nemoćna i uvidjela da ti niti jedan čovjek ne može pomoći, milost moja ti je ukazala na mene.

Kada si shvatila da ono što ne može čovjek, može Bog, potražila si put do mene. Još uvijek nisi shvatila da te Duh Sveti zove i želi dovesti do mene.

Tražila si me, ali uvijek na krivome mjestu ne shvaćajući da te grijesi tvoji odvajaju od mene. Kada si to shvatila, nastojala si biti boljom i ne griješiti.

Uvijek iznova, uviđala si da ti je to nemoguće. Bivala si boljom, no teret grijeha ležao je na tvojim savjesti.

I tada je moja milost bila s tobom.

Ja sam pritisnuo teret na tvojim plećima, da bude još teži! Bilo je to upravo onoliko, koliko si mogla podnijeti.

Kada je postao neizdrživ, glas Duha Svetog postao je u tebi jači i ti si zavapila: “Isuse, pomoz!”

Tada je dozrelo vrijeme. To je bio dan tvojega spasenja! Duh Sveti te je vodio u pokajanje i spoznaju da ti grijehe i sav teret koji nosiš, može oprati samo moja krv. Krv koju sam već prije dvije tisuće godina prolio na Golgoti.

Ta spoznaja je sada doprla do tvoje savjesti, do tvog uma i srca.

Kajala si se, a ja sam ti oprostio sve tvoje grijehe.

To je bila milost Božja i ti si je bila svjesna. Sav teret je sišao s tebe i ti si slavila silnu pomoć Božju.

Vidio sam te, čuo sam te i radovao se: još je jedno dijete našlo Put!

Zar to nije bila milost?

Samo, ne zamišljaj da je to kraj. To je početak! Ne obećavam ti put posut ružama. Ne! Kažem ti:

“Uzmi križ svoj i hajde za mnom!”

Kada ti bude teško, ja ću ti pomoći nositi teret.

Plakat ćeš, no kroz suze ćeš pjevati, jer ja sam s tobom!

Ništa neću učiniti silom.

Kada me budeš tražila, bit ću tu.

Budi spremna. Očistit ću iz tebe sve ostatke zla, dok ne postaneš ono što sada tako želiš:

biti kao ja. Ako ustraješ, neću ti uskratiti svoju milost.

Vodit ću te do kraja puta i tada ćeš me vidjeti, jer ćeš biti kao ja i stići ćeš do cilja svojega puta, do Oca, mojeg i tvojeg – u svoj pravi dom – u Vječni dom!” Slušala sam, svojim duhovnim ušima znajući da je Sveti Duh, našao put do mog duha i da je moj duh shvatio da je to milost. Silna milost Božja!

Upravo je dolazila stanica na kojoj sam trebala sići.

Tek kada sam sišla, zapitala sam se: “A, kada sam uopće ušla?”

2

*Kada lomim komad kruha,
blagoslov Tvoj već počiva na njemu.
Tad milost Tvoju osjeća mi duša –
jer, Gospode, Tebe nalazim u svemu.*

*Suze kada teku i razdiru me patnje
i kada se čini nepodnošljive su boli –
tada milost Božja
najbliža je,
u dodiru s Tobom,
dok se duša moli.*

BITI KAO ISUS

Mnogo puta sam u molitvi rekla Isusu da želim biti kao On. Isus je moj uzor. Svim srcem sam željela biti kao On! U molitvama sam ga molila da mi pomogne u tome, jer sam uviđala svoju slabost i nemoć.

U silnoj ljubavi i zanosu, vidjela sam sebe u bijeloj haljini prolaziti kroz polja i livade, dok mi je povjetarac lelujaio duge kose. Pjevala bih, slaveći Gospoda, sa pticama na grani i u letu, zamišljajući da i one slave svog Stvoritelja. Lišće u krošnjama je šumorilo i ja sam razabirala da i ono slavi i kliče: Aleluja!

Uzdizala bih ruke i blagoslivljala ptice i drveće, razmišljajući kako su i oni stvorenja Božja. Susretala bih ljude u tramvaju i na ulici i tiho im slala blagoslove i molitve.

Htjela sam biti sveta na neki uzvišeni način.

Htjela sam biti kao Isus, bez grijeha i u mislima sam se uzdizala iznad ovozemaljskog blata.

Biti kao Isus!

Ima li što bolje, ljepše i svetije? Molila sam:

“O, Bože, pomози mi da budem kao Isus!”

Jednog dana dok sam molila, učini mi se da razabirem glas: “Hoćeš biti kao Isus? U kojoj to prilici želiš biti kao On?”

Hoćeš li biti kao On, kada su ga se svi odrekli? Kada su ga popljuvali i ponižavali? Ti, kojoj pozli kada vidiš popljuvanu cestu! Hoćeš li šutjeti i podnositi popljuvana, ponižena, ostavljena? Hoćeš biti kao Isus?

Da li onda, kada je krvav padao pod teretom križa? Kada je bio užas svjetine i kada je razjarena gomila urlala:

“Razapni ga, razapni!”

Hoćeš li i onda biti kao Isus, kada su zabijali čavle kroz Njegove ruke i noge; kada su ga uzdigli na drvetu križa a

On ih nije proklinjao! Onda, kada su mu se udovi izokretali viseći između neba i zemlje? Ili onda kada je trpeći molio Oca da im oprost, jer ne znaju što čine?

Hoćeš li mu i onda biti sličnom kada je On, nedužan, uzeo na sebe krivnju svih ljudi,, da je i sam Otac okrenuo svoje lice od Njega a sve zato, da bi svima koji mu se obrate bilo oprošteno! Bi li mogla dragovoljno predati svoj život za zločince, varalice, propalice: grešnike?

Reci, kada želiš, u kojoj prilici, biti kao Isus?"

Zanijemila sam. Plakala sam kao nikada prije. Shvatila sam da samo kroz Isusa mogu postati svetom. Sama to nikada ne bih mogla biti. A, tko bi to i mogao biti? Nitko nije kao On!

Moj Isus, moj Spasitelj.

Mogu čeznuti da budem bolja. Mogu željeti da budem svetija; da opraštam kada me vrijeđaju i da ljubim kada me zlostavljaju.

Sve to mogu: i čeznuti i nastojati i boriti se unatoč životu, protiv sotone i ljudi - i same sebe, no kako postići da budem kao On? Kada me popljuju i ponize, kako mogu?

Tada opet onaj unutarnji glas:

“Samoj ti je nemoguće ali u Bogu, sve ti je moguće!”

Sada znam, ne mogu biti kao On, ali mu mogu biti sve sličnijom. Dopustiti mu da djeluje u meni.

Kada mi se učini nemogućim pobijediti u prilici u kojoj se nalazim, zamoliti Njega, da stane ispred mene, ispred moje volje i mog ponosa.

I gle, sve je istina!

Kada mi uzdrhti srce i kada se stegne; kada zaprijeti da mi se prolje žuč, makar i posljednjom snagom u mislima zavapim:

“Isuse, Ti!! Ja ne mogu!”

Kao da je i sama misao bila dovoljna. Kao da se Njegova blaga ruka spušta na moje uzburkane misli i tijelo.

Sve se stišava i umiruje. Kao onda, kada je zapovjedio
uzburkanim valovima i vjetru: nastaje mir!

Poslije se rađa radost. Radost, jer je Isus pobijedio.

Radujem se što sam i ja pobijedila s Njim. Pobijedila
najljućeg neprijatelja: sebe!

Onda se smješkam i mislim:

“Isuse, zar Ti nisam sada nešto malo više sličnija?”

3

*Kada usne šapću Isusovo ime
i riječi molitve teku u nizu
o, milosti divne, Duh Sveti mi šapće:
“Raduj se, raduj! Tvoj Gospod je blizu!”
Kada mi radost ispuni srce
i kada se slavopoj za hvalospjevom niže*

—

*u duhu vidim ispružene Isusove ruke,
da me privuče k sebi bliže.
Kuda god krenem prepoznajem Tebe!
Kroz krv sam Tvoju
bez grijeha i čista. Milost Tvoju
u svemu vidim
neopisivim sjajem
u srcu mi blista.*

'NEĆU TE PUSTITI DOK ME NE BLAGOSLOVIŠ!'

Postanak: 32:27

Ovaj stih ima značajnu ulogu u mom životu.

Kada se dogodi da nakon molitve i dugog čekanja nema odgovora, sjetim se patrijarha Jakova, koji se je cijelu noć hrvao sa anđelom i nije odustao, već je bio uporan i ustrajan u svom traženju Božjeg blagoslova.

Nije odustao niti onda kada mu je anđeo, vidjevši da ga ne može nadvladati, pred samu zoru uganuo bedro tako da se Jakovu iščašio kuk.

Onako ranjen i umoran od cijelo noćnog hrvanja, Jakov je ponavljao:

"Neću te pustiti dok me ne blagosloviš!"

Jakov je dobio svoj blagoslov, ali je i nama u tim stihovima ostao divan, Božjem narodu toliko potreban primjer.

Veliki broj vjernika koji oduševljeno pjeva i kliče radosno slaveći Boga kada mu je dobro, i kada se sve odvija po želji, onda kada nastanu nevolje, bolesti ili neimaština, nakon nekog vremena molitve, brzo odustaje tvrdeći da nema uslišanja i odgovora na njihove molitve.

Mnogi vjernik odustaje baš u trenutku kada je odgovor na njegove molitve upravo pred vratima.

Vrlo često okreću glavu od Boga, bez nade i utjehe, a da su još samo malo ustrajali doživjeli bi milost Božju, uslišanje molitve, utjehu i nadu.

Kroz cijelu se Bibliju proteže nit nade i potrebe za ustrajnošću. Zar nam Jakov nije očiti primjer kako ne smijemo odustati? Nema gore koju nećemo pomaknuti, niti mora koje nećemo prijeći, ako ustrajemo u vjeri u Gospodina Isusa Krista i Njegovu Riječ.

Ma kako visoka i široka bila planina, ne dajmo se smesti!

Ima Jedan koji je veći od najveće planine, čija je moć veća od najveće nevolje! Ima Jedan koji može nadvladati sve ono što mi ne možemo!

Kako da dobijemo pomoć kada ne možemo ustrajati? Kada ne tražimo i to ne tražimo uporno i s vjerom da ćemo to i primiti? Zašto narod Božji odustaje i predaje se tuzi, brizi i očaju, a ne kaže kao što je Jakov rekao:

"Neću Te pustiti dok me ne blagosloviš! Neću Te pustiti i ako me raniš, pa morao i do kraja svog života nositi tu ranu, ali Tvoj mi je blagoslov iznad svega! Neću Te pustiti pa makar me ubio, jer Ti si moj Bog!"

'Zar ne bi svatko od nas, ma kako velika bila nevolja, ma kako smrt raširila svoja krila, morao uzviknuti kao Job u 19. poglavlju, u stihovima 25 do 27:

"Ja znadem dobro: moj Izbavitelj živi i posljednji će nad zemljom ustati! A kad se probudim, k sebi će me dići: iz svoje ću puti tad vidjeti Boga. Njega ja ću kao svojeg gledati, i očima mojim neće biti stranac:

za njime mi čezne srce u grudima."

Silno Jobovo pouzdanje i njegova upornost urodili su plodom i Božjim blagoslovom.

"Neću Te pustiti dok me ne blagosloviš!"

To nisu prazne riječi, jer ako ih pretvorimo u djelo, čudotvorno otvaraju vrata neba i vode izravno do prijestolja Božjeg.

Vjera i upornost; ne zamijenimo ih sa tvrdoglavošću! Tvrdoglavost je bez nade. To je ustrajanje na nečemu što znamo da nije ispravno ili je samovoljno nametanje svoje volje tvrdoglavo ne prihvaćajući očite činjenice.

Upornost je naprotiv činjenica koja nam pomaže da ne odustanemo niti u naj neizglednijim prilikama.

Jednom sam čula priču o Buldogu, malom, upornom psiću.

Mali Buldog, još sasvim mladi pas, bio je nasilno odveden od svog gospodara. Volio je svog gospodara i žarko se želio vratiti

kući, ali kada se nakon dugog lutanja već približio željenom cilju, povratak mu je spriječio veliki, snažni susjedov pas.

Mali Buldog je neustrašivo prilazio, ali ga je veliki pas napao. Nastala je silna borba i mali pas je sa svom upornošću i mladenačkom okretnošću pružao snažan otpor velikom psu.

Nakon nekog vremena neravnopravne borbe, sav izudaran i izgrizhen, mali je Buldog uvidio da se mora povući.

Zavukao se na osamljeno mjesto, cvilio od boli i lizao svoje rane. Bio je prestrašen, ali ne i obeshrabren.

Sutradan, mali je Buldog ponovno ustao, skupio svoju hrabrost i krenuo prema kući svog gospodara.

Veliki pas je režao, lajao i žestoko navalio na njega, ali on se hrabro suprotstavio tom za njega ogromnom psu, koji mu je priječio povratak gospodaru kojeg je toliko volio da je bio voljan sve pretrpjati.

Vidjevši da veliki pas kesi svoje zube na njega, i on je zarežao, najjače što je mogao i iskesio je svoje zube.

Veliki je pas iznenađeno zastao, ali je ponovno borba bila žestoka i neravnopravna.

Kada je mali pas vidio da su mu snage malaksale, nije tvrdoglavo ustrajao u borbi, već se je povukao, ali nije odustao od namjere da se vrati svom gospodaru.

Volio je svog gospodara i ta ljubav mu je omogućila da ustraje i ne odustane od borbe i ako je znao za boli koje mora pretrpjati. Naravno da se je bojao i da je njegovo malo pseće srce drhtalo od straha, ali je ljubav bila jača od straha i ona ga je vodila.

Uporno je kroz deset dana dolazio i suprotstavljao se nadmoćnom neprijatelju.

Deset je dana dolazio i borio se, cvilio i lizao svoje rane, ali nije odustajao.

Jedanaestog dana, kada ga je veliki pas, koji je u međuvremenu također zadobivao rane, ugledao, podvio je svoj rep, pobjegao je cvileći i bestraga nestao.

Mali se pas vratio svom gospodaru.

Pun ljubavi legao je do njegovih nogu, zadovoljan što nije odustao i tako je postao pobjednik u toj neravnopravnoj borbi. Taj mali pas nije dozvolio da ga velika i opasna prepreka spriječi da dođe k svom gospodaru.

Bio je dovoljno uporan da ga ta njegova ustrajnost dovede do željenog cilja.

51

A čovjek? Čovjek kao što smo ti i ja, čovjek koji ima obećanje živog Boga, koji ima svjedočanstvo Kristovo u toliko primjera kroz život, on odustaje!

Taj isti čovjek tvrdi da je razumno biće, a okreće leđa jedinome koji mu hoće i može pomoći.

Zašto je to tako?

To je jedna od zagonetki koju ja ne mogu odgonetnuti. To se protivi svakom razumu!

Ljudi! Braćo, sestre, zar životinja umom i duhom niža od čovjeka može učiniti nešto za što čovjeku manjka ustrajnost?

To nije vjera!

Molimo Gospoda da ojača našu vjeru.

Nekoć sam molila Gospoda:

"Znam da moram proći kroz mnoga iskušenja, ali daj mi vjeru i ojačaj me kao Joba, da mogu ustrajati."

Tako sam molila некоć, ali tako molim još i danas, jer mi svakog dana treba nova snaga, jača vjera i ustrajnost.

Braćo, sestre, ispravimo svoja klonula leđa, pokažimo zube neprijatelju i oduprimo se!

Mali pas je pokazao zube velikom psu i on je pobjegao.
Istina ne odmah, ali je pobjegao.

Niti jedna planina nije tako visoka, a da je ne bismo mogli prijeći. Ni jedan ponor tako dubok, a da ga ne bismo mogli premostiti.

Istina ne sami, ali sa Isusom nam je sve moguće!

Možda ne odmah – zato molimo ustrajno.

Možda ćemo kao Jakov biti ranjeni, možda ćemo se morati boriti cijelu noć, ali ćemo dobiti blagoslov!

Brate, sestro, zar ćeš odustati?

Ja neću! Uz Božju pomoć, ja ću ustrajati, jer mi je taj blagoslov potreban i važniji od svega.

4

*Kada sotona me kuša nudeći laži svoje,
prepoznajem zamku – prepoznajem
zloga!*

*U vjeri jačam – jer i to je milost
mog ljubljenog Spasa,
mog svetog Boga!*

*Ako me tko pita za moj život, vjeru
i otkuda u Boga silno pouzdanje moje?
Iz duše ću kriknuti da svatko čuje:
I to je milost!
Milost Božja to je!*

KRISTOVA PRIRODA

Vrlo često se čuje: "Svi smo mi grešnici. Nitko nije bez grijeha! Tko tvrdi da nema grijeha, taj laže."

Čuje se mnogo toga i sve u tom smislu. Ne bi bilo čudno to čuti od ljudi koji su samo djelomično upućeni u istine Svetog Pisma, ali je bolno vidjeti nedovoljno znanje kod vjernika koji su pročitavši neke stihove u Pismu, zastali na pola puta i primijenili ih na svoj kršćanski život i baš u tim stihovima našli opravdanje za svoj, često puta namjerno učinjeni grijeh.

Istina je da u Svetom Pismu u Rimljanima 3:10 piše:

".....»Nema pravedna ni samo jednoga; " ali već u 11. stihu kaže: " ...nema razumna, nema nikoga koji traži Boga."

Zar nije lako shvatiti da to govori onima koji ne traže Boga? Očito je da to ne govori obraćenim, nanovo rođenim kršćanima!

Kada Ivan u svojoj 1.poslanici u 1. poglavlju u 10. stihu piše:

"Ako tvrdimo da nismo sagriješili, Njega pravimo lašcem...",

Zar ne kaže odmah zatim: "Njegove riječi nema u nama."?
Obraćenom, nanovo rođenom kršćaninu mora biti jasno da se o grešnom čovjeku može govoriti samo prije obraćenja.
Obraćenom vjerniku promijenjena je priroda.

Stari čovjek je pokopan u "vodenom grobu!"

Tko to hoće da iz tog vodenog groba uzdiže mrtvaca?
Kažem vam, to je sotona!

On iznosi sjećanja na stare grijeha i baca čovjeka u očaj i sumnju da su mu grijesi oprošteni. On ne dozvoljava da onaj koji samo na tren posumnja ili ne poznaje dobro Riječ Božju i pomisli da su ti grijesi bačeni u More Zaborava. Da ih više nema!

Taj lažac od pamtivijeka ušuljava se u podsvijest i peca ono čega se obraćenik najmanje želi sjetiti. On peca na zabranjenom mjestu koje je Isus nazvao More Zaborava. Taj lažac uskršava sjećanje na starog čovjeka i ne dopušta da u njegov um uđe sigurnost da mu je stara priroda mrtva.

M R T V A!

Jesi li Isusu Kristu priznao svoje grijehе, pokajao se i zamolio oprostеnje? Jesi li dobio oprostеnje?

Zar nam Sveto Pismo izričito ne kaže da je Isus umro na križu i pretrpio svu onu užasnu muku i poniženje, da bi nas otkupio od grijehа? Zanimekati oprostеnje značilo bi omalovažiti i prezreti Isusovo spasonosno djelo!

Zar ne kaže Božja riječ da ti, ako si se iskreno pokaješ, sam Duh Sveti daje na znanje da ti je oprostеno

Kada čovjek shvati tu ogromnu, divnu, nezasluzenu milost koju mu je Bog podario, može li drugo no predati svoj život Isusu Kristu?

Može li drugo nego željeti živjeti čistim i svetim životom? Sa željom dolazi i odluka: "Od sada ću živjeti po Božjoj volji." Stari čovjek, to znači našа grešna priroda, umire.

Mrtva je i pokopana u krsnoj vodi!

Ali tu nije kraj. Gospodin čini sve novo!

Nanovo si se rodio, ali ne tjelesno, već duhovno, od Boga.

Tvoj duh je potpuno nov!

Stara ti je priroda mrtva. Ti si novo stvorenje.

Ti više nisi grešnik! Shvaćaš li?

Prije si bio – sada više nisi - jer si opravdan – pravednik si!

Ovako opravdan imaš Kristovu narav.

Kako da sada još uvijek budeš voljan činiti grijeh?

Nanovo rođeno dijete Božje zgraža se i na najmanji grijeh jer shvaća da ga odvaja od Isusa Krista Suze mu naviru na oči pri samoj pomisli da bi mogao sagriješiti.

Ipak, još na samom početku mogu tjelesne navike i ovisnosti dovoditi u napast da se sagriješi, ali svatko tko iskreno zamoli Isusa da ga oslobodi poimence, od svake loše navike,

doživljava oslobođenje. Iskreno, to znači da treba čvrsto odlučiti da neće više robovati grijehu i grešnim navikama.

U početku donosimo odluke za one velike i jako izražene grešne navike, koje nas takoreći bodu u oči.

Odlučimo li čvrsto i molimo li žarko, bit ćemo oslobođeni i očišćeni od tog robovanja grijehu.

Što smo više čišći to jasnije vidimo i one ostatke koje prije nismo niti primjećivali.

Kada ti je odjeća prljava, vidiš da nije čista, ali što je više pereš vidiš i one zaostale mrlje, pa i one najbljeđe.

To čišćenje ili bolje reći izgrađivanje istinskog kršćanina traje kroz cijeli život. Cijelog svog života težimo posvećenju i savršenstvu kojemu smo od samog isusa Krista pozvani.

To znači da moramo shvatiti da mada smo krvlju Kristovom oprani i opravdani i ma da smo tako opravdani prestali biti grešnici i postali sveti, još nismo postigli onu savršenu svetost kojoj smo pozvani.

Obraćeni i nanovo rođeni dobili smo novu narav i ne moramo više grijешiti!

Osjećaš li da te neke grešne tjelesne stvari privlače i prisiljavaju da griješiš, tada budi siguran da nisi u potpunosti nanovo rođen, što opet znači da uopće nisi nanovo rođen, jer se ne može biti samo djelomično novi, a djelomično stari čovjek. Budi iskren sam sa sobom i priznaj Isusu, ne stidi se, ta On to i onako zna!

Obrati se ponovo, ali ovaj puta iskreno. Sada znadeš i možeš se svojim duhom i svojim tijelom odlučiti za Isusa. Apostol Pavao je pisao: "Dječice, pišem vam da znate da imate." Mi moramo znati što Riječ Božja kaže, jer je ona

za nas napisana da bismo znali Božju volju. Da bismo znali što Bog od nas traži i da bismo znali kako to ostvariti.

Ne možemo tvrditi da smo uistinu kršćani, a onda popuštati ili uopće osjećati grešne porive tijela, tvrdeći da smo svi grešnici i da lažu oni koji kažu da ne griješe i tako opravdavati naše grešne slabosti i nagone.

To je sotonska laž! Isus nije umro zato da bismo mi i dalje ostali u grijesima te ih svako malo ispovijedali tvrdeći da imamo Zagovornika na nebu koji će nam opet i opet u nedogled opraštati.

On je umro da bi nas oslobodio jednom za svagda, ali je istina da imamo Zagovornika na nebu koji će nam oprostiti i dati utjehu kada postanemo očajni spoznavši da smo nehotice pogriješili. Nemoguće je da onaj koji je Hram Duha Svetog, namjerno griješi!

Ali se može dogoditi da se vjernik odvoji od Riječi Božje zbog lijenosti, neposluha ili oholosti. Tada on, umjesto da se kada vidi da je pogriješio, pokaje, upotrijebi sotonski izgovor: "Pa ništa zato, to nije tako strašno. Svi smo mi grešnici."

Prevari ga na jednom koraku, pa onda na drugom dok vjernik ne opazi da je na širokom putu, da više nije svet i da je u njemu oživio stari, grešni čovjek.

Bože, sačuvaj nas od toga! Isus nije zato umro da bismo se mi poput svinja vraćali u stare kaljuže i s užitkom se kaljužali u kalu i blatu.

Isus može, a i hoće stvoriti u nama sve novo, ali i mi to moramo htjeti. Kada se to dogodi, grijeh u nama gubi svu draž. Ne pojavljuje se želja, već gađenje prema onome što bi nas odvojilo od Isusa.

Dogodi li se da nas neka stara navika neopazice i nehوتيčno navede da pogriješimo, Isus će nam oprostiti ako se pokajemo i zamolimo oproštenje, ali i da nas te

napasti oslobodi. Možemo se radovati jer smo djeca Božja, određena za Život vječni u Božjoj slavi. U vječnoj prisutnosti našeg ljubljenog Gospodina Isusa Krista i to sve po milosti, da se nitko ne uzoholi, jer je to dar Božji!

EVANĐELJE PO MATEJU, 8:25

*"Udari pljusak, navalise
potoci, dunuše vjetrovi
i jurnuše na kuću,
ali se ona ne sruši,
jer je sagrađena
na litici."*

KUĆA NA KAMENU

Meteorološke su stanice sa najvećom ozbiljnošću najavile jako olujno vrijeme tokom naredne noći.

Već tu večer čula se potmula grmljavina i vidjelo po koji bljesak munje.

Ušla sam u svoju sobu i nakon molitve udobno smjestila svoju glavu na jastuk. Namjestila sam se još bolje i smjestila svoj obraz na proladnu jastučnicu.

Osjećala sam se kao dijete koje se može mirno predati snu, jer je sigurno pod brižnim nadzorom svog Oca.

Upravo sam osjetila kako mi se licem prelijeva djetinji, blaženi osmijeh sigurnosti.

Nedugo za tim, kroz prozor sam čula glasnu tutnjavu grmljavine, a kroz prozor moje sobe na mahove je ulazila svjetlost, kao da je netko osvijetljava snažnim reflektorima. Grmljavina je postajala sve jača, pa je ne samo tutnjalo kao da netko bombardira grad, već se je cijela zgrada potresala.

Iz dnevne sobe sam čula kako psi uznemireno trče amo tamo.

Grebli su i na moja vrata i makar sam znala da se boje, nisam im otvarala, jer je psima bilo zabranjeno ulaziti u spavaće sobe.

To su dobri psi i neophodni su kada se živi izvan grada u šumi, gdje može neopazice doći i opasna zvijer, kao na primjer medvjed.

Oni već iz daleka najave približavanje čovjeka, zvijeri ili automobila. U takvoj prirodi psi su doslovce najbolji i najpotrebniji prijatelji.

Nisam izlazila iz sobe, jer sam znala da moj sin brine o psima, a i čula sam njegove korake.

Grmjelo je kao da netko puca iz topova! Sada je već bilo osvijetljeno cijelo nebo.

Podsjetilo me to na vrijeme Drugog svjetskog rata, kada su saveznici nad Düsseldorfom raširili takozvani "Bombentepih". Na taj su način osvjetlili grad da bi ga zatim, tako tako rekuć, spravnili sa zemljom.

Niti ta grozna uspomena nije poremetila moj mir.

Istina, od te silne buke više nisam mogla spavati, ali sam samo povremeno otvarala oči, znajući da je sve pod kontrolom mog svemogućeg Oca.

Sjetila sam se kako sam upravo tog poslijepodneva, gledajući ogromnu stijenu, zapravo kameno brdo, na kojem je sagrađena kuća mog sina, razmišljala o biblijskim stihovima iz Evanđelja po Mateju, 7:24+25

"Svatko tko sluša ove moje riječi i izvršava ih može se usporediti s mudrim čovjekom koji svoju kuću sagrađi na litici. Udari pljusak, navališe potoci, dunuše vjetrovi i jurnuše na kuću, ali se ona ne sruši, jer je sagrađena na litici."

Bilo je zanimljivo doslovce proživljavati ove stihove.

Ja kao vjernik koji sluša i slijedi Krista, gradim svoj život i svoju vjeru na Stijeni koja je Krist, ali i kuća u kojoj sam bila, sagrađena je na stijeni i oluja je nije mogla srušiti.

Radovala me ta usporedba koju sada nisam samo slušala sa propovjedaonice, već sam je u živo doživljavala.

Sada u ovoj oluji, kada je izgledalo kao da je došao smak svijeta, niti za trenutak se nisam pobojala i pomislila:

"Što će se dogoditi?"

Znala sam da dijete Božje može biti mirno, jer sve što treba učiniti, učinit će moj Otac nebeski.

Čula sam buku, trčanje mnogih nogu, pse, grmljavinu i vidjela mnoga sijevanja munja koje su doslovce prekrivale cijelo nebo.

Najednom sam čula gromki glas mog sina:

"Mama! Jesi li ti o. k?"

"Da, zašto?", odgovorila sam.

"Pa grom je udario u susjedovo stablo i gorilo je kao baklja. Sada smo ugasili požar. Bili su i vatrogasci, a ti kod svega toga možeš spavati!

Dobro, spavaj dalje."

Moj se sin pobojavao da sam se ja uplašila te strašne nepogode i kako je znao da sam slabog srca, kada me nije čuo ni vidio, pomislio je na najgore.

Ujutro sam saznala tek cijelu sliku.

Tresak groma je doslovce izbacio susjeda iz kreveta, a taj susjed je cijela ljudina.

Veliko je uzbuđenje vladalo u cijeloj okolici, a mene je moj Spasitelj sačuvao od svakog straha i dao mi mir koji samo On može dati.

Da sam se prestrašila i izišla, ništa ne bih mogla pomoći, već bih samo povećala zbrku i bila na smetnju.

Opasnost od zapaljenog stabla bila je ogromna u tako gustoj šumi, poslije mnogo mjeseci jake suše.

Mogla se zapaliti ne samo šuma, već i sve okolne kuće duž rijeke i nastradati mnogi ljudi.

Istina da je kuća mog sina sagrađena na stijeni, ali je kuća moje vjere sagrađena na Stijeni koja se zove Isus!

Mogu iz svega srca uzviknuti, kao što je David napisao u 18 Psalmu, 2. i 3. stihu:

*'Ljubim te, Jahve, kreposti moja!
Jahve, hridino moja, utvrdo moja,
spase moj; Bože moj,
pećino moja kojoj se utječem,
štite moj, snago spasenja moga,
tvrđavo moja!'*

JOB 33:14

*"Bog zbori nama
jednom i dva puta
al' čovjek na to
pažnju
ne obraća"*

BESKRAJNA MILOST

Htjela bih primjerom pokazati kako Gospodin, ne samo da vodi, već i usklađuje svoju djecu ali i događaje, kako bi sve služilo jednom cilju, a to je da se Bog proslavi, na spasenje još mnogih duša.

U nedjelju sam pripremala recitaciju i izabrala jednu koja govori o spasenju. Međutim, kao same od sebe, moje su ruke prebirale dalje i između, od preko sto pedeset recitacija, izvukle onu koja govori o Božjoj milosti.

Čim sam pročitala naslov, znala sam da ovu trebam govoriti. Dalje više nisam razmišljala.

Poslije podne dok sam recitirala, posebno snažno sam osjećala veličinu te silne Božje milosti.

Poslije podne je došao iz Hefesweilera u Zajednicu brat Mijo sa suprugom i doveo brata Hansa sa suprugom.

Nakon molitve, pjesama, recitacije i uvoda brata Mije, brat Hans nam je dao svjedočanstvo svoga obraćenja.

Već prve riječi brata Hansa su bile osvrtna na recitaciju koja je govorila o Božjoj milosti. Rekao je:

“Ova recitacija je opis mogega života!”

(U stvari, ona je opis i mojeg ali i života većine nanovo rođenih vjernika, koji su osjetili silnu Božju milost.)

Brat Hans je nastavio svjedočiti kako je baš ta silna milost imala udjela u njegovom životu.

Nije mogao opisati užas, sjećajući se koliko li ju je puta prezreo i nogama gazio.

Odrastao je u kršćanskoj obitelji i upoznao Gospoda već u djetinjstvu, no u mladosti kao da je to sve zaboravio.

Svijet mu se učinio ljepšim i zabavnijim od dolazaka u Zajednicu. Dio po dio njegovog života padao je u ropstvo grijeha.

Iz dubine svog bića osjećao je da ga Gospod zove i da mu nudi oprostjenje, no njegova tvrdoglavost mu nije dozvolila da se pokori tom pozivu.

Padao je sve dublje u grijeh i ropstvo ovisnosti. Bez cigareta i alkohola više nije mogao, a one su mu izjedale zdravlje i ugrozile život.

Njegov brak je propadao i jednoga dana više nije imao niti što razgovarati sa svojom suprugom.

Propast je i njemu samome bila očita, ali se nije i nije htio odazvati glasu Svetog Duha, koji ga je nastojao vratiti Isusu Kristu.

Njegov je odgovor svagda bio: “Ne!”

Ponekada je i pomislio da je sada već sve prekasno da za njega više nema milosti i oprostjenja, ali tada bi glas u njemu postajao jači i on je u dubini svoje duše znao da je to beskrajna milost Božja, koja mu se, unatoč svega još uvijek ponovo nudi.

Ali tada, kao da je svjesno nogama gazi, njegov odgovor bio je opet: “Ne!”

Jednoga dana mu se učinilo da ne može više, pa je odlučio otići u bilo koju Zajednicu na Božju službu.

Na samoj službi, propovijed je govorila o pokajanju i zvala grešnike.

Brat Hans je znao u svom srcu da to Bog i opet, baš njega zove. Ma da je osjećao želju da se odazove, tvrdoglavo je odlučio: “Ne!”

Onaj propovjednik je produžio Službu, nadahnuto osjećajući nečiju borbu, ali je sotona pobijedio i brat Hans je otišao neobraćen kući.

U Knjizi o Jobu, kaže se da Bog čovjeka kroz život poziva dva do tri puta a to je kod njega bilo daleko premašeno. Što je bio dublje u propasti, to više je rastao strah da za njega više nema milosti. Bilo je to grozno stanje u njegovom životu.

Jednoga dana, osjećajući silnu tjeskobu uvidio je da mora kod Isusa potražiti pomoć.

Otišao je u Zajednicu i slušao propovijed. Nije mogao dočekati kraj propovijedi. Nije mogao dočekati poziv pastora na pokajanje. Iz njega je izbilo tako dugo suzdržavano pokajanje, ta silna potreba za Isusom i njegovim oproštenjem i on je uzviknuo: “Isuse, oprosti mi!”

I gle, divne milosti: Isus je oprostio!

Kakvo divno olakšanje za ispaćenu dušu koja se vratila svome Spasitelju!

Od onda brat Hans slavi i propovijeda razapetog Isusa i tu beskrajnu milost po kojoj smo spašeni i po kojoj smo Božja djeca. Propovijeda da se ime Božje proslavi.

Na kraju svojeg svjedočanstva, brat Hans nije izostavio jedno važno upozorenje:

“Ne igrajte se s Bogom! On ne dozvoljava da mu se rugate i prezirete njegovu milost!

U stvari, istina je što piše u Knjizi o Jobu, da Bog zove dva do tri puta, a mnogi koji se kasnije hoće pokajati, ne dobivaju priliku za oproštenje.

Odazovite se kad vas Duh Sveti zove, da ne propustite priliku svojega spasenja!”

Brat Hans je duboko svjestan da je imao neuobičajenu Božju milost. Milost koja padne u dio vrlo rijetkima ali i za to nam je dao jedno snažno objašnjenje: Njegovi roditelji su godinama, na koljenima molili Gospodina za milost da im spasi sina!

Mnogi od nas smo roditelji ne spašene djece.

Molimo i molimo i umorimo se.

Ponekada i pomislimo da je to volja Božja, ali ne! Hansovi roditelji se nisu umorili i nisu posumnjali da će Bog uslišati njihovu molitvu. I Bog ju je uslišao! Amen.

BUDI MI SPASITELJ!

Draga dušo! Kažem ti dušo, jer vjerujem da je naš duh bez spola, bez rase i klase. Našem duhu, Duh Sveti, govori i djeluje u svima jednako.

Istinu Božje riječi, koja je očigledno prolazila neshvaćena pored nas, Duh Sveti, svojim djelovanjem čini vidljivom, razumljivom i štoviše, budi u nama čežnju da je dokučimo, shvatimo i prihvatimo.

Duh Sveti djeluje u nama i mi počinjemo shvaćati ono, što nam Božja riječ govori, a onda opet, pod njegovim vodstvom privuče pažnju, bilo kroz propovijed, bilo čitanjem Svetog pisma ili svjedočanstvom nekog skromnog kršćanina.

Ivan u svom Evandjelju 3:16 kaže:

“Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni.” Možda si već i prije čuo taj stih? Sigurno da jesi, ali sada, pod vodstvom Svetog Duha, najednom počinješ shvaćati riječ: BOG.

Sada to prestaje biti samo riječ. Otvaraju ti se vidici.

Odjednom ta riječ poprima značenje:

STVORITELJ, SVEDRŽITELJ, SVEMOĆNI!

Sada osjećaš njegovu svemoć! Njegovu silnu veličinu, jer je sve stvorio, sve održava i tako mudro upravlja.

On postaje sve većim u tvome shvaćanju, a što je On veći, to ti postaješ manjim!

Postaješ neznan i još sitniji: zrnce, prah! Tada zamijetiš riječ:

LJUBAV!

“Jer je Bog tako ljubio.....”

Sada, kada si prihvatio postojanje Boga, žudno prihvaćaš i činjenicu, da je On ljubio svijet. Ako ga je ljubio, htio mu je

dobro. Tada si postavljaš pitanje:

“Tko je to “svijet?”

Je li “svijet” ona kamena gromada ili veliko, stoljetno stablo, koje je nadaleko raširilo svoju krošnju, ili je “svijet” vuk samotnjak,

koji u gori zavijanjem zove vučicu, ili su to tisuće pčela što se roje u košnici? Što je to:

SVIJET?

Tada ti postaje jasno da su svijet ljudi – grešnici.

Naravno grešnici, kakvi drugi, kada drugih i nije bilo?

Sveto pismo kaže da su svi sagriješili.

Ako su svi sagriješili, onda je jasno da se tu misli na tebe kao i na mene! Tu su svi ljudi uključeni.

Pošto dozvoljavaš Duhu Svetom da te vodi, shvaćaš da Jaganjac Božji poziva upravo tebe. On poziva tebe osobno, da bi ti rekao:

Gle, ja sam umro za tebe!

Pogledaj rane na mojim rukama koje ti pružam.

Ja sam žrtveno janje. Uzeo sam grijeh svijeta i otkupio ih.

Nema više zaduženja!

Dođi i predaj mi svoj teret: grijeh, bolesti, strahove i tugu, jer sam upravo zbog njih bio proboden. Zbog njih sam umro, da bi ti bio slobodan!

Dođi i primi svoje spasenje!”

Ako je ovo doprlo do tvoje svijesti, ako si svojim duhom shvatio veličinu Isusove ljubavi i žrtve, tada ne možeš drugo, nego zavapiti:

“Spasi me, Isuse! Operi me krvlju svojom od svakog grijeha, nepravde i nečistoće!

Pruži mi svoju ruku i vodi me, jer hoću okrenuti svoja leđa grijehu i slijediti Tebe. Budi moj Gospod!”

Tada plačeš zbog grijeha, kajanja i stida. Plačeš, jer te je taknula milost koja ti je ukazana.

Sada ti Sveti Duh svjedoči da su ti grijesi oprosteni, da si dijete Božje!

U tvome srcu raste radost!

Osjećaš da ti je skinut teret; da je Božja ruka nježno i zaštitnički nad tobom.

Ma što se zbilo, nikada više nećeš biti sam i prepušten zlu! Ruka tvoga Gospodina, koga si primio i pozvao u svoj život, bit će tu, da te pridrži, da te podupre i utješi.

Njegova će te Sila, ispuniti, jer sam si nemoćan ali u Gospodu si jak!

Postepeno razumiješ što kaže apostol Marko u svom Evanđelju, u 16. poglavlju, u 16. stihu:

“Tko povjeruje i pokrsti se, spasit će se; tko ne bude vjerovao, osudit će se.”

Što te sada sprečava da budeš kršten?

Ako vjeruješ, ništa! Bog hoće da ti, pošto si spoznao svoju grešnost, potpuno svjesno kažeš: DA!

Da kažeš: “Gospode, ja hoću ići za tobom! Hoću biti čist i svet; hoću ići Uskim putom a to mogu samo ako si Ti sa mnom. Jedino u Tebi sam jak jer si Ti nadvladao zlo.

Zato mi daj svoj mir i ispuni me svojom ljubavlju.

Budi moj Gospod - budi moj Bog!

OD GRIJEHA DO OPROŠTENJA

Malo tko ne zna da su prvi grijeh počinili Adam i Eva, ali ono o čemu malo tko razmišlja, to je da je taj grijeh začevoši u njima, postao njihovo svojstvo, odnosno njihova grešna priroda koju su nam, kao naši praroditelji dali u naslijeđe..

Danas je opće poznato da se mnoga svojstva roditelja prenose na djecu; dakle mnoga svojstva ili bolje rečeno sklonosti, djeca nasljeđuju od roditelja.

Poznato je da su mnogi skladatelji, pisci, pjevači, slikari ili govornici, naslijedili taj dar ili sklonost od svojih roditelja. Na žalost, nisu samo dobre sklonosti koje se nasljeđuju. Ima mnogo, mnogo loših sklonosti koje potomci nasljeđuju od svojih predaka.

Moglo bi se čak i reći, da se iz generacije u generaciju ta loša svojstva talože u genima, da bi svaki slijedeći potomak imao sve jače izražene simptome.

Često su to opake bolesti, koje postaju sve više imune na liječenje, ali i sklonosti porocima, kao što su: krađa, laganje, pijanstvo, bludništvo i još mnoga druga. Dakle, grijeh koji je začeo u našim praroditeljima, iz generacije je u generaciju donosio sve više roda, te je svatko po svojoj tjelesnoj prirodi već od rođenja grešnik.

Ma kako se to činilo nevjerovatnim, to je ipak žalosna istina.

Bog je stvorio čovjeka dobrim i nadarenim, pa možemo sa sigurnošću tvrditi da su dobra svojstva zaista darovi i to darovi koji se još nisu izgubili kroz mnoge generacije, već su se genima prenosili na potomke.

Kada govorimo o darovima, trebamo biti svjesni da su oni od samog početka bili dar od Boga, od Stvoritelja.

Adam i Eva, ma da stvoreni savršenima, dozvolili su da budu zavedeni i sagriješivši, otvorili su grijehu put da začne u njima i otvoreno govoreći, postali su grešnici.

Budući grešnici, svojim su potomcima predavali grešnost u naslijeđe.

Mnogi se ljudi pobune kada im se kaže da smo svi grešnici i teško mogu prihvatiti da su tu grešnost naslijedili već od svojih praroditelja.

Čovjeku sklonom alkoholu nije teško shvatiti da mu je taj porok već u genima prenesen, jer se sjeća da mu je otac i djed a možda i još tko u obitelji, bio sklon alkoholu; ali grijeh?

Što smo mi krivi da su naši praroditelji, prije nekoliko tisuća godina sagriješili?

Krivi? Ne, mi nismo krivi, ali smo naslijedili to svojstvo pa sada i sami griješimo.

Grijev u nama ne miruje već svom silom nastoji uzeti maha i podrediti našu slobodnu volju, koja se često opire jer je savjest poticana Duhom Svetim opominje.

Dok god savjest nije mrtva ili duboko uspavana, ona se bori sa silom grijeha. Čovjek je slab i najčešće podlegne u toj borbi. Oni koji još imaju istančan sluh za govor savjesti, osjećaju stid, prazninu, nemoć i strah od posljedica, a nerijetko i od Božje kazne. I najokorjeliji se nevjernik duboko u svojoj podsvijesti, makar on to i ne priznao, pita:

"A što ako Boga ipak ima?"

Tada se neminovno nameće pitanje: "Što sad?"

Mnogi su odlukom svoje volje prestali biti alkoholičari, pušači ili lažljivci.

Čovjekova volja može mnogo. Ona je pokretač svega, ali odrekavši se jednog, ostalo je drugo.

Grijech prebiva u mnogim stvarima i ma kako čovjek želio i trudio se, ne može ga se riješiti. Savlada li devet stvari u kojima griješi, poklekne kod desete i ostaje grešnik.

Uočivši svoju nemoć, čovjek zaključuje da je njegovo nastojanje beznadno. Već i sama pomisao na tu beznadnost nas užasava, jer smo čuli ili čitali da grijeh ne će ući u raj i da neće naslijediti Život vječni, a mi svi, zar ne, želimo imati Život vječni? Želimo živjeti u raju, ma da ne znamo kako je zapravo tamo, vjerujemo da će biti savršeno, bez boli i neimaštine, jer tamo prebiva sam Isus Krist.

Dakle što, jesmo li izgubljeni?

Kako bi Bog mogao htjeti našu propast? Nikako!

Bog ne bi bio Bog, da nije želio izbaviti čovjeka i svakako mu pružiti priliku da se izbavi od propasti u koju je kroz tisućljeća sve dublje upadao.

U svojoj silnoj, neopisivoj ljubavi, Otac nebeski poslao je svog ljubljenog Sina, da rodivši se čovjekom, pokaže ljudima kako je moguće živjeti životom kakvog je Otac nebeski namijenio čovjeku.

Ljudi znaju za ime "Isus". Oni znaju da je On Spasitelj, ali zapravo oni ne znaju što to znači. Većina ljudi nikada nije doživjela Isusa, kao živog Boga.

Većina ljudi ne shvaća da je Isus dragovoljno dao svoj život na križu kao otkup za naše grijehе, da izbriše našu prošlost.

On nije birao ovaj ili onaj narod, ovu ili onu rasu. On nije dijelio ljude na lijepe i ružne, na bogate ili siromašne ili pak na muškarce ili žene.

Ne, Isus je platio cijenu za sve, ama baš sve ljude.

Sada tek nastaje pitanje:

"Ako je Isus platio otkup za moje grijehе, zašto sam onda ja grešnik?"

Odgovor je toliko jednostavan, da za mnoge nije prihvatljiv. Ljudi žele biti samostalni i sve učiniti sami. Oni su poput malog djeteta koje odbija pomoć roditelja i viče: "Cam!"

Da treba platiti, ljudi bi platili otkupnu cijenu za oprostjenje. Da treba raditi, mučiti se, pa makar i na koljenima hodočastiti kilometre, ljudi bi to učinili i tek onda bi povjerovali da su si zaslužili oprostjenje.

Isus je izvršio svoj dio i za uzvrat ništa ne traži.

Sada je red na čovjeku, ne ljudima kao skupini ili mnoštvu, već svakom pojedincu, da učini svoj dio.

Bog nije postavio neizvediv zahtjev.

Potrebno je samo htjeti; poželjeti oprostjenje i zatražiti ga od Isusa Krista.

Potrebno je samo vjerovati da je Isus Sin Božji, koji je umro za nas, uskrsnuo i uzašao na nebo i da On kao takav ima vlast oprostiti grijehе.

Naravno da ta molba mora biti upućena samom Isusu, a ne bilo kojem čovjeku ili svecu koji je ikada živio.

Samo je Isus, i to svojim životom, odnosno smrću na križu, platio cijenu i ima vlast da nam oprost.

Ta želja za oprostjenjem ne može biti povezana sa željom da se nastavi živjeti prijašnjim životom.

Kao što nas je Isus oslobodio našeg statusa grešnika, koji griješi čak i onda kada to ne bi htio, On nas može na našu molbu osloboditi svakog poroka i želje da ga više ponavljamo. Proučavajući riječ Božju, saznajemo za obilje pomoći koju nam vjera pruža. Saznajemo za silna obećanja koja imamo već za ovaj život, na ovoj zemlji.

Doživljavajući iz dana u dan nove blagoslove, sve više ljubimo svoga Spasitelja i sve više želimo da bude zadovoljan našim životom.

Što više žudimo za Njim, to nam se On više približava.

Idući s Isusom, naši se vidici otvaraju, a mogućnosti proširuju. Život ne može pružiti niti jedno zadovoljstvo i sreću koja bi mogla nadoknaditi puninu koju imamo kada smo bliski s Isusom.

Nestaje one neprekidne opterećenosti grijehom i krivnjom. Nestaje praznine i osjećaja uzaludnosti. Nestaje straha od kazne, jer vjerujemo Pismu kada kaže da su nam svi grijesi koje

smo pred Bogom priznali i za koje smo se pokajali, oprostili i da ih je sam Isus Krist, oprostivši ih, bacio u More zaborava. Oni nisu samo pokriveni Njegovom krvlju.

Ne, oni su izbrisani i samo bi ih sotona želio pecati i izvući iz te dubine u koju ih je naš Spasitelj potopio.

Za nas je bolno i samo sjećanje na našu prošlost u kojoj Isus Krist nije imao ono mjesto koje mu je pripadalo.

Kada postanemo svjesni te neprocjenjive milosti Božje, naša zahvalnost iz dana u dan raste.

Zahvaljujemo Gospodinu molitvom, djelima koja činimo ispunjeni ljubavlju i životom koji nastojimo živjeti po uzoru koji nam je sam Isus pokazao, dok je u ljudskom obliku živio na ovom svijetu.

Živeći tako, naš život je dobio smisao i puninu.

Ne, mi nismo krivi što smo rođeni kao grešnici, ali smo zaista krivi ako to i ostanemo, jer Božja je volja da se svi spase.

Kroz svoju Riječ nam je pokazao što da učinimo da bismo bili oslobođeni stare, grešne prirode.

Pokazao nam je kako možemo od grešnika postati i ostati pravednici i tako biti djeca Božja. Aleluja! Slava Bogu!

Evandjelje Isusa Krista je zaista Radosna vijest!

EVANĐELJE PO MARKU

16:15+16

*"Idite po svem svijetu i propovijedajte
Radosnu vijest svakom stvorenju.*

Tko bude vjerovao i pokrstio se,

Spasit će se;

tko ne bude vjerovao,

Osudit će se."

ZA MENE NITKO NIJE MOLIO

Vrijeme prije mog obraćenja bilo je vrijeme neznanja, a i ono što sam znala, bilo je potkopano uglavnom krivim ili barem nedostatnim vjerovanjem.

Tek kasnije sam prvi puta i vidjela Bibliju. Pročitala sam je, ne razumjevši išta od pročitanog, odložila sam je kao dosadnu, povijesnu knjigu

Nikada mi nitko nije govorio o pentekostnoj vjeri, crkvi, o potrebi obraćenja i nanovog rođenja.

Održavala sam one običaje za koje sam znala, kao i ostali ljudi, ali je uvijek ostajala velika praznina u meni.

Osjećala sam da mi nešto nedostaje, no nije mi padalo na pamet da sa mojom vjerom nešto nije u redu. Da sam upućivala svoje molitve krivoj osobi i kucala na kriva vrata.

Prvi puta sam se sastala sa riječi "Pentekost" kada sam je pročitala na vratima crkvene zgrade.

Saznavši iz leksikona njezino značenje, (Pedesetnica, Duhovi, dan kada je Duh Sveti sišao na apostole) ušla sam zainteresirana djelovanjem Duha Svetoga.

Nakon Bogoslužja, neke su me sestre upitale, tko me je pozvao. "Nitko," rekla sam ja. "Dobro, a tko vam je svjedočio?"

"Svjedočio"? Bio je to pojam koji nisam razumjela. Znala sam da se svjedoči na sudu, ali mi nismo niti bili, niti idemo na sud.

Nitko mi nije svjedočio! Nitko me nije doveo.

Nisam imala čak niti jednog člana uže, ni šire obitelji koji bi molio za mene, a još manje, bio obraćen i nanovo rođen.

Kasnije, nakon što sam se bila obratila i već ponešto saznala o Božjoj ljubavi, Njegovom djelovanju i vodstvu Svetog Duha, postala sam sigurna da me je sam Gospodin

doveo na to mjesto, ako bi mi pružio priliku da saznam što mi je bilo potrebno da učinim za svoje spasenje. Prihvatila sam Isusovu žrtvu. Prihvatila sam Isusa za svog Spasitelja i Gospoda, i sada sam radosno i iskreno dijete Božje. U Zajednici često žarko i jednodušno molimo za mnoge još ne spašene ljude.

Ponekad molim sa suzama, razmišljajući o tome, kakva im užasna patnja i vječna odvojenost od Boga predstoji, ukoliko se ne obrate i ne žive po Božjoj riječi.

Prolazi me jeza kada pomislim da sam i ja mogla biti tamo vani, u svijetu, živeći u zabludi misleći da sam dijete Božje.

Sada sam uvidjela da su se vjerna djeca Božja, kao i ja danas, molila za spasenje njima sasvim nepoznatih duša.

Te molitve su došle do Božjeg prijestolja i Gospodin je kao odgovor na njih mene poslao i dao mi priliku da se obratim.

Znači, ipak je netko i za mene molio!

Hvala svim moliocima koji nesebično molitvenom žrtvom kleče pred Gospodom, kao zagovornici za njima sasvim nepoznate ljude.

Kako je vrijeme prolazilo, tako je rasla moja želja da što više ljudi čuje Radosnu vijest; da im se ne dogodi kao meni, da im nitko ne posvjedoči i govori o Isusovoj ljubavi.

U jednoj molitvi, iznenada mi bljesne umom sjećanje na događaj od prije oko trideset pet godina.

U to vrijeme su se moje dvije tetke i sestra nalazile u Austriji, u kampu za izbjeglice.

Pružila mi se mogućnost da dobijem putovnicu i da ih posjetim, a pretpostavljala sam da ću imati priliku za neki posao, kako bih nešto zaradila u tom teškom vremenu.

Zaista sam otputovala, dnevno ponešto zaradila i na kraju mog boravka u Satenu, tetke i sestra su mi darovale nešto

od odjeće koje su tamo dobile, jer su prebjegli bez igdje ičega.

Između ostalih odjevnih predmeta bila je jedna jako lijepa kućna haljina, šivana u japanskom stilu (kimono). Dugo sam je i rado nosila, jer je stvarno bila nešto posebno.

Kada sam je prvi puta obukla, stavila sam ruke u džepove. Nešto je zašuškalo pod mojim prstima.

U ono se doba znalo u tako poklonjenim odjevnim predmetima naći neka, pa čak i krupna novčanica, koju su darovatelji htjeli

izravno dati onima koji se pokažu potrebnima takvih odjevnih predmeta.

Izvadila sam ruku iz džepa i vidjela papirić na kojemu je pisalo ime i adresa darovatelja i to na engleskom jeziku.

Za divno čudo, nisam bila razočarana što to nisu dolari, već sam se obradovala. Odmah sam odlučila da ću se zahvaliti darovateljici.

Mojim oskudnim školskim znanjem engleskog jezika, poduprtim riječima iz rječnika, zahvalila sam se i poslala pismo u Ameriku.

Uskoro sam dobila odgovor i tako se razvilo dopisivanje. Ona je razumjela što sam ja natucala, a ja sam pomoću rječnika čitala njezina pisma.

U pismima mi je mnogo pisala o Gospodu i svojoj vjeri, kao i o svojim kćerima koje, kako je pisala, još nisu obraćene.

Nisam shvaćala što to znači – biti obraćen, pa nisam o tome više niti razmišljala.

U svakom je listu pisala da se moli za mene. Nikada mi nije pisala u koju crkvu ide i koje je vjere, a ja sam pretpostavljala da je to katolička vjera.

Jednog sam dana dobila pismo od njezine kćeri sa viješću da je umrla. To je bilo tako davno i ja sam sve to potpuno zaboravila. Stara se kućna haljina razderala i sve je palo u

zaborav, do ovog trena na molitvi. Razmišljala sam: zar se nije ona molila za mene? Zar nije pisala da se njezine kćeri još nisu obratile? Bio je kriv nedostatak mojega poznavanja vjere, što nisam prepoznala da je ona bila nanovo rođeno dijete Božje. Ona mi je svjedočila, ali ja sam to previdjela zbog nedovoljnog znanja jezika!

Bila sam sretna jer sam vidjela da je Bog već tako davno slao svoje glasnike kako bi me doveo u svoju obitelj i spasio za Vječni život.

Zahvalna sam Gospodu što nije odustao i prestao me pozivati; što me nije prestao čekati i pružio mi novu priliku.

Sada sam tako radosna što vidim koliko se Gospod brine za nas. On je stvarno dobar Pastir koji skuplja svoje ovčice koje lutaju svijetom i ne nalaze ni mir ni radost.

On je Pastir koji vodi svoje stado, kako David kaže, na bistru vodu i sočnu pašu. Uvjerila sam se da je stvarnost, da nam On prostire obilnu trpezu.

Mogu iz iskustva reći da se moja čaša prelijeva.

Idem iz blagoslova u blagoslov. Imam osjetno vodstvo Svetog Duha i to ne samo u duhovnim, već i ovozemaljskim stvarima. Što više rastem u vjeri, to više doživljavam da je Kristovo Evanđelje zaista Radosna vijest.

Bila sam malo tužna i kao zapostavljena dok sam živjela u uvjerenju da se za mene nije imao tko moliti.

Isto sam tako bila tužna što mi nitko nikada nije svjedočio o toj silnoj Božjoj ljubavi za nas i osobno za mene.

Sada vidim da sam bila u zabludi.

Mnogo se je sestara i braće molilo za moje spasenje i ako nisu izgovarali baš moje ime. Gospod ih je uslišao i On me je imenom pozvao.

Gospod je stavio i sestri iz Amerike na srce da mi svjedoči i ona je učinila što je mogla.

Kada je došlo određeno vrijeme, Gospodin je odredio kraj mojem lutanju. On me je doveo u Zajednicu u kojoj sam saznala sve potrebno. On me je vodio do pokajanja i obraćenja.

Gospodin me je zasadio u plodnu zemlju kraj vode tekućice da mogu pustiti duboko korijenje; piti Živu vodu i jesti Kruh života. Neću dozvoliti da me išta odvoji od Njega, živog Boga!

SVJEDOK ISUSA KRISTA

Daleko od svoje braće i sestara u Kristu, u dalekom i stranom svijetu, sjedila sam sama na obali rijeke Severn.

Lišće hrasta i topole tiho je šumorilo, ali je ipak nadglasalo žubor valova koje su prouzročili brodovi i gliseri, koji su plovili rijekom. Iz daljine se čuo krik Luna, ali je u biti sve odisalo mirom, tišinom i spokojem.

Svojim mislima sam preletjela brda, rijeke i ocean, i našla se u Zagrebu, u svojoj crkvi, u svojoj Zajednici. Pomislila sam:

"Ja pripadam tamo, s njima sam jedno tijelo."

Odjednom kroz moju svijest proleti jedna činjenica: ma da sam ovdje sama, ja ne predstavljam više samu sebe. Ovdje sam predstavnik sviju nas, jer mi smo jedno tijelo:

Kristovo tijelo. Kristova crkva. Hram Duha Svetoga.

Ma da sam samo dio, samo jedan ud, ovdje sam predstavnik cijelog Kristovog tijela.

Istina, neki ne vjeruju da sam upravo takva kakva jesam i misle da glumim nešto ili nekog i da se želim prikazati vjernicom kakvom nitko ne može biti, ali onda kada povjeruju da sam nanovo rođeno dijete Božje, onda svaka riječ, svako djelo i pokret pripisuju mojoj vjeri, odnosno samom Isusu Kristu.

Mojim ponašanjem mogu pridonijeti da se proslavi ime Božje, ali ga isto tako blatiti i oduzimati mu slavu.

Ja sam Hram. To je svako nanovo rođeno dijete Božje

Kakva ogromna odgovornost, no u isto vrijeme, kakvo divno povjerenje, koje mi (nam) je iskazao sam Gospodin!

"Idi u moje ime! Budi mi svjedok!"

Sjetila sam se kako je Isus u Evandjelju po Ivanu 14:12 rekao:

"Činit ćete i veća djela od ovih. "Razmišljam, što je moglo biti veće od istjerivanja zlih duhova, od liječenja

bolesnih i gubavih; od uskrsavanja mrtvih? Ima li što veće?

Može li itko zamisliti nešto što bi bilo veće od onog što je Isus činio? Ima li išta što Isus nije mogao učiniti? Da, ima nešto, što je sam Bog Otac ostavio nama kao milosni dar. Isus nije mogao stati pred ljude i reći:

"Bio sam grešnik, sada sam spašen! Bio sam slijep i sada sam progledao! Bio sam gluh, a sada čujem i razumijem riječ Božju, jer sam doživio spasenje!"

Zar ne, Isus to nije mogao reći, jer nikada nije bio grešan; jer mu spasenje nije bilo potrebno.

On je mogao druge spašavati, ali nije mogao o tome svjedočiti, jer sam nije imao iskustvo beskrajne milosti spasenja. Ali mi imamo! Mi možemo svjedočiti; ja mogu! Mogu reći: "Bila sam slijepa, a sada vidim! Bila sam grijehom opterećena, a sada mi je Isus skinuo teret, oprao me krvlju svojom i dao mi Život vječni!"

Da, ja sada mogu svjedočiti veliku milost Božju. Mogu svjedočiti istinitost Radosne vijesti, jer sam to doživjela, jer sam spašeno, nanovo rođeno dijete Božje; jer sam ud Njegova tijela. Mogu svjedočiti jer sam dio Njegove crkve i onda kada sam sama: ja sam Hram.

Ja sam, svuda i na svakom mjestu svjedok istine i milosti Božje. Čini mi se da shvaćam riječi koje je Isus rekao: "Činit će te i veća djela od ovih!"

Zar od čuda, proroštva i jezika nije veće djelo biti svjedok Isusa Krista? Uvijek i na svakom mjestu znati da si, ma da samo jedan ud, ipak tijelo Njegovo?

Zar je moguće odreći se tolike milosti i odlikovanja koje nam je sam Isus iskazao pozvavši nas da budemo živi svjedoci milosti Božje i Radosne vijesti? Kao što je Samuel u 1. Samuelovoj 3:10 rekao: "Govori, Gospodine, sluga Tvoj sluša!" I kao što je Marija rekla u Ev. Po Luki 1:38: "Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po riječi

Tvojoj.", želim i ja reći: "Idem, Gospodine! Jer me Ti šalješ! Jer imam što posvjedočiti; jer sam živi svjedok Tvoje milosti!" A ti, što ćeš ti reći?

KAKAV SAM SVJEDOK?

Uspoređujući se s nekom braćom kojoj je tako lako prići nekome i reći neku sasvim običnu rečenicu kojom započinu razgovor i već od prve riječi počnu svjedočiti, često sam dolazila do poraznog zaključka da sam slab svjedok.

Razum mi je govorio da je loše što se nikako ne mogu ugledati na njih i jednostavno raditi kao oni, ali je nešto u meni govorilo, a to su potvrđivala i neka iskustva, da ne moram raditi baš kao i oni.

Ja nisam ista kao oni, upravo tako kao niti oni što nisu kao ja. Nismo svi dobili isti dar od Boga.

Netko to čini na ovaj, a drugi na onaj način.

Bitno je da iskoristimo svaki trenutak kada uočimo da valja spomenuti ono, na što nas je Isus Krist pozvao, možda je bolje reći: poslao, a to je da širimo Evanđelje Isusa Krista.

Meni je potrebno da me nešto iznutra potakne. Nečija tuga, radost, gubitak ili dobitak. Neka prilika da se zahvalimo Gospodu ili zamolimo za pomoć. Nečija potreba za ozdravljenjem.

Potrebno mi je da me netko upita kako sam, a već onda mogu posvjedočiti da sam, zahvaljujući Božjoj pomoći dobro i kako mi On daje radost spasenja.

Tada je već lako pričati kako to nije samo za neke odabrane, već za sve ljude koji k Njemu dođu i t.d.....

Najljepše je svjedočiti onome koji uvidi svoju grešnost ili izgubljenost. Njemu je lako reći:

"Isus te ljubi, On je umro za tebe!"

Uvidjela sam da je Božji dar, moći nekoga tko je u tuzi ili nevolji, bez riječi saslušati, a tek onda ga uputiti na pomoć s neba. Ne nosim uvijek Bibliju u ruci i ne citiram stihove

iz nje, ali tim radije ispričam kako je meni Isus pomogao u takvoj

ili sličnoj prilici. Kada tako svjedočim, osjećam neopisivi žar u srcu, jer na taj način ponovo proživljam tu beskrajnu Božju milost i proslavljam ime Isusovo.

Oni koju slušaju iskreno i oduševljeno svjedočanstvo, žele saznati više i više o tome kako bi im bilo moguće da to i sami dožive.

Mir koji zrači iz osobe koja svjedoči, jako je poželjan onima koji slušaju. Tada je lako posvjedočiti kako mogu doći do Isusa i predati mu svoje grijehе, ali i bolesti i nevolje, jer ih je On već odnio na križ.

Ne možeš orati tlo koje je nepripremljeno i puno kamenja. Rekla bih da ga treba najprije pripremiti, ali to ne znači da treba odustati. Onaj tko svjedoči, u prvom redu mora biti i osvjedočen i čvrsto vjerovati svaku riječ koju svjedoči, jer je to istina koju je sam doživio.

Osvjedočen, znači i živjeti po svom uvjerenju. Znati i pokazati da je to moguće. Mora imati iskustvo da mu je Isus pomogao osloboditi se ili učiniti nešto što sam ili sa ljudskom pomoći nikako ne bi mogao. Svjedočiti može samo onaj koji i sam ima svjedočanstvo, a najveće je ono o osobnom spasenju.

Kada si spašen i kada ti Duh Sveti, u tvom srcu dade sigurnost da si **SPAŠENO DIJETE BOŽJE**, tada više u tebi nema sumnje i onda možeš uvjerljivo svjedočiti da Isus oprašta grijehе i da ih baca u More Zaborava!

Zašto da te sotona podsjeća na ono što je Isus izbrisao, kao da nikada i nije bilo? Često i prečesto bivamo odbijeni, pa čak i grubo i prostački napadani od onih kojima smo željeli pomoći uputivši ih na Isusa. Tada mi uvijek pomaže da se sjetim da sam doživjela poraz kod čovjeka kojem sam svjedočila, ali pred Bogom sam doživjela pobjedu i

On mi je pomogao da zadržim svoj mir i savladam tugu zbog uvrede i neuspjeha.

Često je teško gledati na mnogo truda, a malo uspjeha.

Dobro je sjetiti se da smo mi poslani da svjedočimo a ne da spašavamo! Spasenje je djelo našega Gospodina, Isusa Krista.

Mi smo samo radnici na njivi Gospodnjoj.

Sveto pismo kaže da jedan ore, drugi sije, treći zalijeva, ali da Gospod daje da klija i raste.

Dobro je biti toga svjestan da se, kada se obrati netko kome smo posvjedočili ne uzoholimo i pomislimo da je to naše djelo.

Sve, sve je Božje djelo!

Ljudski je radovati se, kada vidimo da je niklo sjeme koje smo sijali. Čak se i nebo raduje kada se ma i jedan grešnik pokaje i dođe k Isusu! To je Božje djelo!

Već i sama prilika koju nam pruža kao mogućnost za svjedočenje, djelo je Duha Svetoga.

On zove grešnika k Isusu!

Više puta se dogodi da se pojavi netko na najneobičnijem mjestu, u neobično vrijeme, kao poslan (što uistinu i jeste) od Duha Svetog; da nam se razveže jezik i mi počnemo svjedočiti i ako uopće nismo imali namjeru progovoriti s tom osobom.

Bog nam šalje i stavlja na naš put one, koji su u planu Njegovog spasenja, a time i nama daje priliku da ispunimo svoj razlog postojanja, dokazujući našu ljubav prema Bogu i svakom bližnjem, vršeći obje Isusove zapovijedi.

Došla sam do zaključka da se ne može mjeriti jesmo li dobri ili loši svjedoci po tome, je li se netko kome smo posvjedočili obratio, već po tome, koliko često i sa koliko žara smo bili spremni svjedočiti i duše dovoditi Kristu.

Koliko truda i ljubavi ulažemo u to, usprkos opasnosti da budemo napadnuti, popljuvani i odbijeni, pa i onda kada je opasnost da pretrpimo štetu.

To je ono što neće sagorjeti kada se pojavimo na NAGRADNOM SUDU za naša djela.

SVIJET OKO NAS

Mogu ići pješice, voziti se autom ili vlakom, ploviti brodom ili letjeti avionom, ali ću uvijek naći isti svijet oko mene. Negdje ću naći ljepše građevine, a drugdje mora ili rijeke. Negdje su šume veličanstvene u svojoj tajanstvenosti i kriju mnoge tajne biljnog i životinjskog svijeta, drugdje monumentalne stijene, klisure i kamen nadmašuju i najljepše građevine rađene ljudskom rukom, ali uvijek uz ono prelijepo i veličanstveno, nalazi se i ono ružno, zagađeno, izobličeno ili siromašno.

Biljni, životinjski i uopće prirodni ili ljudskom rukom izgrađeni svijet uvijek ima lice i naličje.

Ima ono prekrasno lice pred kojim zanijem od ushićenja i ono ružno i bijedno naličje pred kojim užasnut zastaneš.

Uz najljepši cvijet, uz kojeg ti dok ga gledaš srce zaigra, raste otrovna biljka čiji ti dodir nanosi bol ili vreba otrovnica da te usmrti.

Plavetnilo mora, jezera i rijeka, čiji ti dodir miluje tijelo i samo gutljaj vode može spasiti život, koja svojom vlagom natapaju polja da rode, kriju mnoge opasnosti i divlju ćud koju su mnogi okusili plativši svojim životima

Uz mnoga plodonosna polja koja hrane mnoge živote, postoje nepregledne pustinje u kojima može samo rijetko opstati doslovce rečeno, nasušni život.

Gradovi sa svojim do neba stršećim neboderima, kraljevskom raskoši, kriju mnoge užase i bijede, siromaštva i opačine.

Gledajući prirodu i razmišljajući o njoj, sve više razumijem da sve to mora tako biti. Sam Bog je stvorio prirodne zakone i taj lanac opstanka. Ptica jede crve i mušice da bi živjela.

Vuk i lisica jedu zeca a ovaj se pak hrani biljem i zelenjem, koje pak kada istrune čini zemlju plodnom.

Sve ima svoj razlog i namjenu za postojanje. Ono što se našim očima čini zlim, naprosto je zakon samoodržanja.

Nevoljko, ali ipak priznajem da tako mora biti, ali ono što se događa sa ljudima, to nikako ne mogu razumjeti!

Jedni su marljivi i štedljivi, dok drugi "umiru" od lijenosti i dosade. Jedni pomažu gdje god vide potrebu ne očekujući nagradu, dok drugi idu naokolo vrebajući priliku da ušćare na ovaj ili onaj način, iskorištavajući tuđu dobrotu i darežljivost.

Pa čak i u obitelji uvijek ima onih koji "vuku" i onih koji se daju "vući".

Uvijek ima onih koji ne žele sagriješiti i bježe od svake nepravde i onih koji je zlurado nanose drugima, pa čak i nalaze radost u tome.

Neki ljudi shvaćajući Božju milost zahvaljuju od srca za najmanje stvari, dok opet neki živeći u obilju, preziru i samu pomisao na zahvalnost Bogu, hvaleći se svojim uspjehom.

Gledajući tako ne mogu mimoići niti Crkvu (Zajednicu).

Zar se i tu ne nalaze duše koje bi se mogle svrstati u jednu ili drugu skupinu?

Nailazim na jedne koji "žive" od vjere i po vjeri, njeguju molitveni život i smatraju Zajednicu svojim domom.

Ništa im nije teško, uvijek se možeš osloniti na njih. Oni se raduju svakom bratu i sestri i puni su ljubavi i razumijevanja za svakoga.

Zagovornici su u molitvi i pitaju: "Gospode, što Ti još mogu dati? Gdje me još možeš upotrijebiti?"

Sve što čine, čini im se premalo, jer Božja ljubav u njima čini da im ništa nije teško i sve rade puni ljubavi i želje da ugone Gospodu, dijeleći dalje ljubav koju su od Njega primili.

Ali, ima i onih drugih, koji broje, pa čak i zapisuju tuđe pogreške. Ima onih koji na ovaj ili onaj način, svakom nađu prigovor.

Najčešći im je prigovor da nema ljubavi u Zajednici.

Sami su prazni pa ako nisu u centru pažnje, onda nema ljubavi i to, nema u drugima, a u sebi je i ne traže.

Kako bi je i našli, kada uvijek traže na krivom mjestu?!

Druga im je optužba: ponos ili oholost. Svjedoči li netko što mu je Gospod učinio i učini li to češće, oni to obrazlažu njegovim ponosom. Kažu da se hvali, a kao i njima Gospod čini još veće stvari pa se oni ne hvale.

Možda čak i misle da su s toga ponizni, a zapravo ne vide da baš oni griješe, jer je Gospod rekao da će On uslišati, a mi da ga proslavimo.

Najveća meta onih koji stalno prigovaraju i mrmljaju protiv svega i svakoga, su uvijek pastori Zajednica.

To se događa svuda po svijetu, u svim Zajednicama.

Pastor im nikada nije dovoljno dobar, dovoljno molitveni čovjek. Nikada se dovoljno ne brine za svoju pastvu i uvijek nađu one, koje on nije posjetio.

Većinom ga okrivljuju da nema ljubavi. Ako ne ispuni sve njihove zahtjeve, onda je samovoljan.

Najradije bi na njega, kao u Starom Zavjetu na jarca, stavili sve svoje grijehе pa ga onda istjerali. (Levitski Zakonik 16:20-23)

Tada bi sa zadovoljstvom našli drugu žrtvu da joj traže pogreške.

Takve ćeš duše naći u svakoj Zajednici, a nisu niti iznimke oni sa dugim "vjerskim stažem".

Njih nećeš naći na molitvama, na nekom samozatajnom djelu. One se uvijek pitaju: "Je li to grijeh? -ili

Bog gleda na srce, a ne na vanjštinu, - ili

Bog zna, ne moram to drugima reći, - ili sada ne mogu, - ili – sada nemam, ili – pa ni drugi nisu došli....." i tako dalje u nedogled.

Da, uz jedne ti srce zaigra od ganuća što si im brat ili sestra, jer se osjećaš bolje, mirnije, zadovoljnije, pa čak i svetije, dok ti uz one druge, postane tjeskobno u srcu i obuzme te žalost što traže ljubav kod drugih, a sami je nemaju i ne žele je prihvatiti, jer naprosto negiraju da drugi mogu imati ono što oni sami nemaju.

Pitam sebe, pitam tebe, brate, sestro, kojoj skupini duša pripadamo mi, ja i ti?

Prigovaramo li drugima zbog nedostatka ljubavi, a možda nismo niti svjesni da smo zapravo mi oni koji je nemamo? Da nismo otvorili svoje srce da bi naš ljubljani Isus ulio to nepresušno vrelo u naša srca tako da nas ne samo ispuni, nego da nas preplavi kako bi se kroz nas, Njegova ljubav izlivala na svakoga oko nas.

Da, kuda god idemo ili putujemo, svijet je sa svojom ljepotom, ali i zloćom svuda oko nas.

Svuda oko nas je svjetlo ili tama. Da, ali je bitno ono što je u nama! Donosimo li tamo kamo idemo i gdje se krećemo, Svjetlo ili tamu? Jesmo li mi zaista sol ovoj zemlji? Donosimo li Kristovu ljubav kamo god dođemo, jer po toj ljubavi će svijet prepoznati da smo Kristovi i da se s pravom zovemo - Kršćani.!

Svijet oko nas ne možemo izbjeći, ali možemo spriječiti da svijet bude u nama!

EVANĎELJE PO LUKI, 23:34

*"A Isus je molio:
"Oče, oprosti im,
jer ne znaju
što čine!"*

LJUBAV

Već kao malom djetetu, pričali su mi da je Isus umro na križu i da je trpio zbog ljudi. Uvijek mi je bilo žao što je trpio ali nikada nisam pravo shvatila, zašto je trpio.

Kada sam odrasla, naučili su me da su Adam i Eva sagriješili a da je Isus umro da bi oprao taj grijeh.

Dobro, mislila sam, netko drugi je sagriješio i opet, netko drugi je oprao ili, platio taj, kako me poučiše, istočni grijeh, no što sam ja imala sa tim?

Prihvatila sam kao činjenicu, da se Isus rodio u štalici (na Božić), da je bio jako dobar i činio mnoga čuda ali da su ljudi bili vrlo nezahvalni i umjesto da budu isto tako dobri, oni su Isusa razapeli na križ.

To je bilo tužno ali se dogodilo davno, nekim drugim ljudima i sada je to sve prošlost.

Na Cvjetnu nedjelju bilo je obično lijepo vrijeme i tada su djeca po prvi puta obuvala čarapice sa cvjetnim uzorkom.

U crkvu su se nosile maslinove grančice.

Svećenik bi zamahnuo “svetom vodicom” te bi poneka kap dosegla koji listić, ali niti iz daleka sve grančice, no smatralo se da su sve grančice “blagoslovljene”.

Nosili bismo ih kući i tako “posvećene” čuvali dok se nisu napunile prašine. Tada smo ih bacili u smeće.

Nikada nisam saznala čemu su trebale poslužiti a još manje, zašto smo ih uopće “posvećivali”.

Slijedeće nedjelje bio je Uskrs. Odrasli su bojali jaja. Natjecalo se, tko će ljepše ukrasiti ili ispisati jaje, pa se zato ono zvalo “pisanica”.

Posakrivali bi ih u travu ili grmlje, da ih djeca traže tamo gdje ih je “zeko sakrio”.

Dugo sam mislila da zečevi nesu jaja.

Netko iz kuće odnio je košaricu sa komadićem kruha, šunke i jaja u crkvu na blagoslov.

Događalo se kao i prethodne nedjelje da je one koji su imali sreće, dosegla kap “svete vodice” i oni bi tako “posvećenu” hranu stavljali na stol.

Družina bi navalila poput vukova, jer konačno, nije svaki dan Uskrs!

Tako su prošle mnoge godine mojega života a često i cijeli životi mnogih “kršćana”.

Kada sam se obratila i nanovo rodila, Uskrs je dobio novo, odnosno ono pravo značenje za mene.

Isus je uskrsnuo!

Bila je to potvrda da su moji grijesi oprošteni! Ne samo onih ljudi koji su živjeli i sagriješili u davna vremena, već sada, moji grijesi!

Isus je uskrsnuo i mi ćemo s Njim! Ja ću uskrsnuti na vječni život. Neshvatljiva radost!

Radost i slavljenje zbog te divne milosti.

Oh, kako sam bila (i još uvijek jesam), ushićena zbog Isusove pobjede na križu! Svojom smrću na Golgoti, On je pobijedio sotonu! To je Isusova pobjeda!

Svi zečevi svijeta nisu mogli snijeti ni posakrivati toliko jaja, da bi mi pripravili tako beskrajnu radost, kao spoznaja Isusovog uskrsnuća! Sva proljeća i cvijeće nisu mogli učiniti da moja duša procvate i uroni u milost Radosne vijesti!

Konačno sam upoznala značenje Uskrsa!

Sve do ove godine radovala sam se gledajući završetak Isusove žrtve i postignuti cilj. Znadem da je to i svrha Radosne vijesti, Evanđelja našega Gospodina, Isusa Krista.

Tokom godina hodanja u vjeri, vjera se produbljuje. Duh uranja dublje u poruke Svetog pisma i samu bit Isusa Krista.

U silnoj želji da ga slijedim i poprimim što više Njegove naravi, u mislima prolazim kroz mnoge faze Njegovog života, i pokušavam

se poistovjetiti s Njim i Njegovim postupcima kao i odgovorima na razne kušnje.

Uzvišeno je biti blizak sa Bogom, činiti dobro ljudima i objavljivati im Radosnu vijest!

Ugodno je osjećati se pobjednikom kada se ne odgovori na uvredu ili oprostiti neprijatelju; ali Isus je mnogo više od toga!

Ovaj puta na Veliki petak pokušala sam biti uz Njega u vrtu Getsemani.

“Kad se nađe u smrtnoj borbi, još je žarče molio, a znoj mu postade kao guste kaplje krvi što padahu na zemlju.” (Luka 22:44)

Isus je znao što ga čeka, s toga je žarče molio.

Isus je bio u smrtnoj borbi. Pokušala sam sebe zamisliti u istom položaju. Moje srce je uzdrhtalo onda kad sam zamislila da bi i mene mogli tako udarati, vući i gurati.

S užasom sam se sjetila pljusaka po njegovom licu.

Lecnula sam se, sjetivši se kako su mu pljuvali u lice i rugali se. Kao da sam osjetila taj ispljuvak na svome licu, zgrozila sam se.

Danas niti ne spominjemo tu riječ jer je odvratna a njemu su to činili! Osjećajući bol i poniženje koje je trpio, šaptala sam: “Isuse, oprost!” Nisam mislila oprostiti njima, ne, mislila sam:

“Oprost meni! Moji su Te grijesi stavili u taj položaj! Gospode, kriva sam, kriva sam!”

Zbog mene trnova kruna i bol; bose noge pod udarcima kamenja; čavao kroz ruke i noge, koplje kroz rebra! Isuse moj,

hvala Ti, za oproštenje i spasenje! Sada znadem da bez Velikog petka ne bi bilo Uskrsa!

Kada sam zamislila trenutak kada je rekao:

“Svršeno je!” (Ivan 19:30)

osjetila sam kako me preplavljuje ljubav za mog Gospoda. Takova savršena toplina ljubavi da sam srcem obuhvatila i obgrlila i križ i Golgotu i čitav svijet.

Tuga i bol zbog poniženja i patnje mog Gospoda, bili su tako stvarni kao i ljubav koju sam osjetila a kojom mi je sam Isus, bar djelomično pokazao koliko je ljubio svijet, kada je dragovoljno i svjesno prihvatio žrtvu da bismo mi bili spašeni i mogli uskrsnuti zajedno sa Njim!

Obrativši se, shvatila sam kakve je muke i poniženja, Isus pretrpio ali ih nikada nisam doživjela tako duboko, kao na ovaj Veliki petak!

Evandjelje po Lukji, 24:6

*"Zašto tražite živoga
među mrtvima?
On nije ovdje!
Uskrsnuo je!"*

NEKA BUDE USKRS U TVOME SRCU!

Da, Uskrs je sjećanje na sretan događaj!

Božić je bio sjećanje na dan kada se je rodio Božji Sin u ljudskom tijelu. Bilo je to veliko obećanje i nada za čovječanstvo koje to nije u ono vrijeme moglo shvatiti.

Veliki Petak je sjećanje na dan užasne muke, patnje i stradanja, našeg Spasitelja, Isusa Krista. Isus je umro na križu! Koliko puta smo to čuli ili pročitali, no koliko li smo se puta zamislili zašto je On, onako bez grijeha, milosrdan i spreman svakome pomoći, onako moćan da iscijeli bolesne, pa čak i podigne mrtve, onako ponizno i skrušeno dozvolio da ga pribiju na križ?

Jesmo li shvatili da je Isus znao da je ta žrtva potrebna da bi se dao otkup za počinjene grijeha, počam od Adama i Eve?

Nekada su svećenici prolijevali krv životinja, kao žrtvu pomirnicu za grijeha i to su činili uvijek ponovno i ponovno. Niti jedan čovjek svojom žrtvom nije moga dati otkup za grijeha, jer nitko nije bio bez grijeha:

Nitko! Svi su sagriješili. Samo je Isus bio bez grijeha! Samo je Njegova krv mogla za sva vremena, oprati grijeha čovječanstvu.

Kako li je silna ljubav našeg Nebeskog Oca, kada je odlučio žrtvovati svog jedinorođenog Sina, za spas grešnog čovječanstva!

Isto tako je neopisiva ljubav Spasiteljeva, kada je pristao na tako strašnu žrtvu i platio tako visoku cijenu za naš otkup.

Jesmo li se zamislili i upitali, tko su ti grešnici i tko je to grešno čovječanstvo?

Pogledajmo duboko u sebe i ako smo iskreni, što ćemo tamo naći? Grijeh! Ne uspoređujmo se sa onima koji su

gori od nas. Pogledajmo na Isusa! Kako bismo se mogli s Njim usporediti?

Budimo iskreni barem sami pred sobom! Priznajmo, da je Isus umro i zbog naših grijeha!

Naši su ga grijesi prikovali na križ!

Osvanulo je nedjeljno jutro, a grob je bio prazan.

Isus je uskrsnuo! To je Uskrs!

To je ono završno djelo koje je Nebeski Otac učinio.

Uskrisio je svog Sina! Isus više nije na križu! On je na nebu kod svog Oca (ali je kroz Duha Svetog prisutan na zemlji.).

Ovim činom, uskrisivši Isusa, Otac je pokazao da je prihvatio Njegovu žrtvu i da je djelo izvršeno.

Isusova krv pere grijeha svim ljudima u prošlosti, sadašnjosti i u budućnosti. Ona nije izgubila svoju moć.

Ne! Krv Isusa Krista ima moć da spasi, oprost, oslobodi od ovisnosti, i iscijeli od bolesti dušu i tijelo.

On je odnio na križ sve naše grijeha, ali i sve naše bolesti.

Zato On zove:

"Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti!"

Isus je iz velike ljubavi učinio sve i podnio žrtvu za naše spasenje, ali On ništa ne nameće.

On čeka da dođemo dobrovoljno i ponizno ga zamolimo da nam oprost, grijeha, da nas oslobodi svake vezanosti, tako da ih više ne moramo činiti.

To se zove obraćenje.

On čeka da mi uvidimo našu grešnost i čvrsto odlučimo da ćemo se promijeniti.

To moramo učiniti sami i to potpuno svjesno. Nitko to ne može učiniti umjesto nas!.

Tada i tek tada se postaje Božje Dijete. Prije toga smo samo Božja stvorenja.

Zamolimo ga da nas vodi u životu, kako bi išli Uskim Putom i slijedili primjer koji nam je On sam dao.

Ako smo se odlučili i ako smo spremni tako živjeti, On će nam dati snagu da nam to bude moguće.

To se zove nanovo rođenje.

Ne po tijelu, već si tada Duhom nanovo rođen i imaš Život Vječni.

Kako je to jednostavno!

Ne moraš kupiti, ne moraš platiti, Isus je to sve učinio u svojoj neizmjerljivoj ljubavi!

Na nama je da ga odbijemo ili da ga prihvatimo. (Samo zapamti, danas još možemo birati, ali kada jednom stanemo pred Boga, bit će kasno. Bit ćemo na onoj strani koju smo i odabrali!)

Budimo Bogu zahvalni za obilje koje je na Uskrs na našem stolu. Imamo li šunku, mladog luka i jaja?

Jedimo ih radosno i sa zahvalnošću Bogu koji nam je to darovao, ali nemojmo reći da je to Uskrs!

Ne dozvolimo da se naš Uskrs utopi u običajima!

Ne dozvolimo da Isusova žrtva za nas, za tebe i za mene, bude uzaludna!

Pozovimo Isusa u svoje srce. Pozovimo ga u svoj život!

Neka je Uskrs u našem srcu!

*EVANĎELJE PO MATEJU,
15:3*

*" On im odgovori: A zašto vi
K kršite Božju zapovijed
zbog svoje predaje?"*

SVATKO NA SVOJU STRANU

U mnogim obiteljima nedjeljno jutro ne donosi radost zajedništva u davanju hvale i primanju Božjeg blagoslova. Razdvaja ih upravo ono, što bi ih trebalo zbližiti: tradicija ili religija.

Žena odijeva svečano ruho i odlazi u crkvu kojoj tradicionalno pripada, dok suprug ostaje sa novinama u ruci kod kuće, ili odlazi u neku drugu crkvu, kojoj on pripada, po tradiciji svojih predaka.

Djecu, koja još nisu odrasla da bi mogla ići na svoju stranu, a koja je obično ulica, kafić ili disco, pokušavaju odvući na svoju stranu, pa prevladava često puta ona strana koja je na bilo koji način jača: fizički ili verbalno.

Djeca pak "umiru" od dosade i zamrze obje strane.

Tako se događa da ih razdvaja, ono što bi im trebalo donijeti blagoslove i voditi ih u jedan složan, miran život, pun ljubavi, a to je vjera.

Pokušamo li razmisliti, vidjet ćemo da se i ne radi o vjeri, već samo o religiji. To su samo odlasci u zgrade, koje se zovu crkve, zbog održavanja tradicije, a sama se vjera ograničava na nekoliko povijesnih činjenica.

U crkvi gledaju oko sebe, ponavljaju ono što drugi rade, (oni koji često odlaze u crkvu), dignu se, kleknu, sjednu.

Čitanje Evandjelja jedva čuju, a još manje razumiju i jedva dočekaju: amen, što znači da je kraj.

Na ovaj način ispunili su svoju tradicionalnu dužnost.

Žive dalje, tvrdeći da su vjernici i jedno drugom pričaju da je u njihovoj crkvi bilo ljepše, jer njihova crkva je ili veća i raskošnija, ili su odore svećenika bogatije, a slike i kipovi sjaje zlatom i itd.

Isus, Sin Božji, ostao je skromno visjeti na križu, u ledenoj, kamenoj ili mramornoj crkvenoj zgradi.

I nije tako tužno što je ostao, jer bi se onaj Isus koji je uskrsnuo, zgrozio nad tim što se ljudi klanjaju pred beživotnim likom na križu, kojeg još niti nakon dvije tisuće godina nisu skinuli sa križa, ma da je opće poznato da je uskrsnuo, i kojeg nose obješena kao nakit o svom vratu, a zapravo kao ruglo Njegovoj presvetoj smrti na križu.

Već samo to je dovoljno da posvjedoči totalno nepoznavanje Božje, svete riječi.

Kada bi poznavali sadržaj knjige koja se zove Sveto pismo ili Biblija, skinuli bi Isusa sa križa i sa svojeg vrata i pozvali ga da uđe u njihov život.

Pozvali bi ga da živ uđe u njihova srca i živjeli bi sa Njegovom pomoći, po Božjoj riječi.

I jedna i druga, i svaka religija koja se naziva kršćanskom poziva se na Bibliju, ali se teorija i praksa bitno razlikuju.

Čitajući i upoznavajući Božju riječ, a kroz nju i Božju volju, vidjeli bismo da se mnogi tradicionalni običaji protive Božjoj volji, te da je za njih odredio strogu kaznu.

Kada bismo znali što je Božja volja, koliko velika je Njegova ljubav za nas i da je dao svog ljubljenog, jedinorođenog Sina svog da umre na križu, za naše spasenje, hitro bismo našu religiju zamijenili za vjeru.

Zamijenili bismo je za iskrenu vjeru koja nije samo na usnama, već u našem srcu, ali i umu, tako da je možemo živjeti; za živu vjeru, jer je i Isus živi Bog!

Kada to sve znamo, moramo uvidjeti da sama religija ne znači ništa. Jedino što vrijedi je vjera u Isusa Krista, jer samo po Njemu možemo doći Bogu Ocu i samo po Njemu primiti oproštenje naših grijeha.

Krist sam gradi svoju crkvu i Pismo kaže, da je vrata paklena neće nadvladati. To je Kristova crkva koja se sastoji od vjernika, a ne od zidina i svi smo pozvani da se ugradimo u nju.

U želji da služimo živom Bogu, a ne kipovima, slikama i tradiciji, može cijela obitelj, ma kojoj religiji tradicionalno njezini preci pripadali, ići u jednu crkvu, gdje se čita i propovijeda čista i cjelovita Božja riječ.

Gdje se hvali i slavi jedan, Biblijski Bog; Bog koji je sve stvorio i koji svime upravlja. Bog koji je Otac Isusa Krista i Bog koji svoje slave nikome ne da, a najmanje rukom načinjenim kipovima i sličicama, koji niti sami ustati ne mogu kada padnu, a kamoli pomoći i uslišati neku molitvu.

Mnogi se ne mogu odlijepiti od svoje tradicije koju odmah povezuju svojom narodnošću.

Kako je to velika zabluda i laž! Kako često se čuje:

"Ako su moji preci i djed i otac tako vjerovali, znači da je bilo dobro i ja neću prekinuti tu tradiciju "

Tvrdeći tako i ne pomišljamo da se ne oslanjamo s pravom na vjernost naših predaka, jer da su oni bili bez razmišljanja vezani za svoju tradiciju, mi bismo još i danas bili pagani.

Još i danas bi palili vatre na uzvišicama, žrtvovali svoju djecu poganskim bogovima, čarali, vraćali i bacali uroke na naše bližnje i svakog tko nije naš istomišljenik.

Kada je našim precima donesena Božja riječ, oni su je s vjerom prihvatili i odrekli se poganstva, ne oslanjajući se na tradiciju. Mora da su naši daleki preci bili mnogo samostalniji i čvršći u donošenju svojih odluka i nisu strepili od onoga što će netko drugi o njima misliti i reći.

To je bila Božja riječ, a tek s vremenom su je ljudi iskrivili dodajući joj svoja mišljenja, svoje odluke i pravila. Mi, ljudi dvadeset i prvog vijeka, morali bismo se vratiti daleko

unazad, sve do vremena u kojem je živio i djelovao Isus Krist, Sin Božji.

On nam je pokazao kako živjeti. On nam je pokazao kako ljubiti i pomagati bližnjemu. On nam je pokazao tko je naš bližnji. Napokon, svojom smrću na križu, On nas je otkupio i oprostio grijeha svima koji pokajnički dođu k Njemu.

Isus nije došao za jednog čovjeka ili za jedan narod.

On je došao za sve ljude: crne i žute, crvene i bijele; za sve koji ga žele prihvatiti. Zato dopustimo našem umu da shvati da je samo jedan Bog, a k Njemu je moguće doći samo vjerom u Isusa Krista. Dakle, samo je jedna vjera!

Samo je jedna crkva, a ta su crkva oni koji vjeruju u Božju riječ i žive po njoj. Ne građevina, već ljudi vjere u čijim srcima živi Isus Krist! Pribavite si Bibliju, učite, saznajte što je Božja volja. U nedjelju idite u onu crkvu koja propovijeda cjelovitu Božju riječ i ne dijeli ljude na religije, već ih spaja u vjeri. Idite tamo na Službu Božju gdje ćete moći slaviti Boga sa istomišljenicima koji ne dijele ljude po boji, rasi, narodnosti ili imovnom stanju, a želja im je samo da se proslavi ime Isusovo i dobije sila Duha Svetog za daljnji život. Bog želi da smo jedno, i to jedno u Kristu Isusu! Ako to želimo, Duh Sveti će nam pomoći u tome. Bog se uvijek odaziva onima koji ga traže iskrenog i skrušenog srca.

On nije tradicija od nekog vremena, već prije svakog vremena i trajat će u svu vječnost, a tu vječnost dijelit ćemo mi sa Njim, jer nam je obećao Život vječni. Onom tko je donio odluku da učini prvi korak, Bog će pomoći pri svakom drugom koraku. Zamoli Isusa da ti oprostí sve dosadašnje grijeha i da ti pomogne da ne griješiš više.

On će to učiniti i vodit će te dalje u jedan novi i blagoslovljeni život.

SUSRET SA ŽIVIM BOGOM

ili Božićna priča

Znam obitelj koja je ovu istinitu priču doživjela prije šezdesetak godina. Neću vam reći ime niti vjersku pripadnost te obitelji, ma da se može razabrati da su bili “kršćani”.

Da su bili kršćani bez navodnika, priča se i ne bi odvijala na ovaj način.

Godinama je sve bilo isto. Siromaštvo se nije mijenjalo. Svake godine je stizalo novo dijete pa su troškovi danomice rasli. Sve je češće otac ostajao bez posla a majka je uz svoje četvero djece, koja su bila jedno drugome do uha, pokušavala zaraditi koji dinar. Najčešće šivanjem.

Događalo se da je upravo prije praznika imala najviše posla, pa je svoj dom jedva održavala.

Željno je čekala da žene podignu sašivene haljine u kojima su namjeravale otići na zabave i ples, kako bi u zadnji tren kupila nešto praznične hrane.

Nadala se i svojoj djeci kupiti nešto odjeće kao poklon, ako pretekne novaca. Rupa pod zidnim štednjakom zjapila je prazna. U to doba radničke obitelji u gradu, kupovale su vreće od po dvadeset i pet kilograma drva.

Drva su bila nacijepana i prebrojena.

Znalo se koliko se komada smjelo dnevno potrošiti. Ako danas komad – dva više, tada sutra komad – dva manje.

U božićno vrijeme otac je lijevao figurice od gipsa za jaslice. Majka ih je bojala kako je znala a otac prodavao, najčešće na Badnjak.

Eto, to je bilo vrijeme u koje se odigravalo ono, što se u moje sjećanje tako duboko urezalo.

Bio je Badnjak. Otac se vratio kući u sumrak. Skinuo je mokre cipele i čarape. Jedva je zagrijao od zime poplavjele noge.

Za stolom je majka, sa kistom u rukama bojala gipsane figurice, drečavim bojama. Tada je otac dohvatio gipsane kalupe te iz njih istresao nove odljevke.

Nožem i turpijom je strugao rubove da ih zaobli.

Majka ga je upitala: “Gdje si bio do sada?”

On se namrgodio i nešto promrmljao. Majka je grubo odvrtila. Otac je zamahnuo rukom a udarac je odjeknuo vlažnom prostorijom.

Kist u majčinoj ruci, svom je silom poletio naprijed i zamrljao lice na malom kipiću. Bila je to Marija u plavom ogrtaču. Majka je bojala figurice za jaslice: Mariju, Josipa i anđele koje će drugi “vjernici” staviti pod bor.

Sada je Marija izgledala groteskno sa velikom mrljom na licu. Otac je opsovao.

Sva u suzama majka je vrištala. Djeca su prestrašeno plakala. Oboje su psovali i korili djecu, koja su bila sve nemirnija.

Zatim je otac pokupio gotove figurice i izišao van u hladnu zimsku noć, da drugima, koji su imali novaca, proda svoj i majčin trud, zaliven suzama, kletvom i psvokama. suzama ostala dalje bojati kipiće.

Razmišljala je. Mislila je kako je Bog zapravo nepravedan i nemilosrdan. Neki imaju obilje a oni bijedu.

Mislila je da su djeca zločesta a ona uvijek sama, prezaposlena i bolesna.

Bivala je nesretnijom iz dana u dan a pomoći niotkuda

Pitala se: “Zašto, o, zašto Bože, baš ja moram toliko trpjeti?” Pitala se a nije znala odgovor, jer kako da joj odgovori Bog, kojeg je ona poznavala samo kao kipić

Možda je razmišljao kako da sakrije koji dinar od majke i kupi neki poklon za svoju ljubavnicu? Majka je sa

obojen drečavim bojama, kojim ga je ona sama obojala? Kipić, koji će, jarko osvijetljen stajati u jaslicama pod nečijim borom?

Kako da joj odgovori Bog, kome se obraćala samo psovkom i prigovorima?

Tonući sve dublje u grijeh, u svojim očima je rasla. Činilo joj se da je svetica, nepravедno zaboravljena od Boga.

Samosažaljenje i ogorčenje je raslo a daljina koja ju je dijelila od Boga, postajala je iz dana u dan sve većom.

Gospod je čekao.

Već dvije tisuće godina čekao je da dođu k Njemu oni, zbog kojih je On došao na zemlju. Oni opterećeni grijehom, da ih opere u svojoj krvi. Oni opterećeni bolešću, da ih iscijeli svojim ranama. Oni koji su slabi da ih podupre. Da utješi očajne. Isus je čekao! Isus, kakvog je ona znala, visio je mrtav na križu u nekoj crkvi čiji su zidovi odjekivali u svojoj praznoj veličini. Gdje svaki vjernik skutren na jednom dijelu klupe moli svoju molitvu i razmišlja o svojim tegobama.

Pred oltarom je svećenik govorio nerazumljive riječi, ljubio knjigu i širio ruke. A onda su svi išli kući.

Svatko je svoj problem odnosio sa sobom, samo je Isus ostajao visiti na križu, u crkvi, mrtav i hladan kao i prije.

Eto, takvog je Isusa ona poznavala!

Samo, onog dana, kada je ležala u bolnici, mučena bolovima koje liječnici nisu mogli otkloniti, sa izvjesnošću bliske smrti, nešto se u njoj slomilo.

Neki nevidljivi okovi su popucali i ona je prošaputala: "Isuse, tako sam slaba! Pomozi mi!"

Isus je stavio svoju milosrdnu ruku na nju:

"Uzet ću tvoje breme. Svojom krvlju ću te oprati, svojim ranama iscijeliti".

Mir je ušao u nju. Mir kakav samo Bog može dati. Poželjela je da tako zauvijek ostane.

Najednom je mogla Isusu sve reći. Osjećala je Njegovu blizinu. On je bio tu, uz njezin krevet. Ne gipsani kipić – mrtva figurica. Osjetila je toplinu.

Isus ju je čuo. Isus joj je odgovorio.

Napokon je sa sigurnošću shvatila: Ovo je susret sa živim Bogom!

OPREDIJELI SE!

ukusa, mišljenja, stavova, vjerovanja i t. d.

Neću niti pokušati govoriti o bilo čemu drugom, osim o kršćanskom vjerovanju.

Na samom početku moram ustvrditi da kada se radi o vjerovanju, ne može svatko imati svoj stav i svoje

Uobičajeno je uvjerenje da koliko ljudi, toliko i

vjerovanje, a s time se slažu i svi nanovo rođeni vjernici.

Naša je vjera osobna i ne možemo se oslanjati na vjeru drugih osoba, pa niti naših predaka, ali je za onoga tko se

želi zvati kršćaninom Sveto pismo mjerilo i putokaz

Dakle, kršćani su oni koji vjeruju da je Isus Krist Bog, da je umro i uskrsnuo, i da sada sjedi s desna Bogu Ocu.

Kršćani vjeruju da se je Isus čovjekom rodio i da je umro zbog naših grijeha, kako bi mi imali Život vječni.

Mnogi kažu da vjeruju, a da pri tome i ne znaju što to znači vjerovati.

Netko kaže da je dobar, a netko drugi mu to vjeruje i ne pita se što to uopće znači biti dobar, a kamoli je li to istina.

Samo ime kršćanin dolazi od imena Krist, a ne kao što većina misli po krštenju. Kada bi bilo po krštenju, tada bi

i oni koji su u bilo čije ime kršteni i koji čak niti ne vjeruju da je Isus Krist, Bog, bili kršćani.

Netko ti kaže da je crni kruh zdraviji od bijelog i ti

U vjeri to nije tako.

mu vjeruješ, a onda odeš i kupiš bijeli, jer ti se on više sviđa

Naravno, ti možeš učiniti što god želiš i ma da vjeruješ da je crni kruh zdraviji, jesti bijeli.

Što znamo o kršćanskoj vjeri? Činjenice nam kažu: da znamo malo, a mogli bismo znati sve, jer sve što treba znati, uči nas Božja riječ. Bog nam je rekao sve što nam je

potrebno znati za kršćanski život i tim znanjem je nadahnuo svete, Božje ljude, koji su to najprije predajom, a kasnije pismeno predali slijedećim pokoljenjima.

Tako je nastalo Sveto pismo. Zato i kažemo da je Sveto pismo nadahnuta Božja riječ.

Kada prihvatimo Sveto pismo kao Božju riječ, dakle samog Boga kao njegovog autora, možemo li tada ustvrditi da je to dobro, no da mi imamo svoj stav i svoje mišljenje o tome?

Dakako da ne možemo!

Vjerujemo ili ne vjerujemo, a vjerovati, znači slušati i poslušati. Evo jednog primjera. Čovjek kaže:

"U Svetom pismu piše da se ne smije lagati, jer je to grijeh, ali moj stav je takav da ako mi to može koristiti u mom poslu, to ne može biti grijeh."

Ne! Tu nitko ne može imati svoj stav i svoje mišljenje i reći da je vjernik! Vjerovati, znači slušati i izvršavati Božju riječ.

Možeš je prihvatiti i slijediti, a onda od Gospodina očekivati da će On izvršiti svoja obećanja i tek tada možeš očekivati da će On čuti i uslišati tvoje molitve.

Ne živiš li kršćanskim životom, a deklariraš se jedino riječima kao takav, dokazuješ svoju nevjeru i lažan si kršćanin.

Oštro? Grubo? Ne, nipošto! Samo ti ukazujem kako možeš milošću Božjom očekivati ispunjenje svojih molitava, i blagoslove već na ovom svijetu, a kada odeš s ovog svijeta, Život vječni. Ne možeš reći:

"Ovo mi se sviđa, to ću prihvatiti, ali ono drugo neću."

Nudi ti se milost kroz vjeru: prihvati ili ostavi.

Tu odluku moraš donijeti ti osobno, jer Sveto pismo kaže: "Tko bude vjerovao, i pokrstio se spasit će se. Tko ne bude vjerovao, osudit će se." (Ev. po Marku 16:16)

Trebaš se odlučiti, hoćeš li slijediti Krista i Božju riječ ili ćeš slijediti neke svoje ideje i zamisli, ali znaj, nikakva odluka je isto što i neprihvatanje, a čekanje može biti kobno, jer ne znaš u koji čas će se završiti tvoj život na ovoj zemlji. Osim toga, zar se možeš svjesno odreći svih blagoslova, već na ovom svijetu, koje Gospodin daje onima koji ga ljube?

*POSLANICA
FILIPLJANIMA, 4:4*

*' Radujte se uvijek
u Gospodinu!
Da ponovim:
Radujte se!''*

POVJERENJE

Rijetko tko će priznati da nije vjernik. Većina će ljudi ustvrditi da imaju "svoju vjeru", a u razgovoru možemo ubrzo utvrditi da je njihova vjera, zaista njihova i da vjeruju ono što im se sviđa ili što su načuli, ali ona se ne temelji na Svetom pismu, odnosno Bibliji.

Sveto nas pismo uči da će biti spašen onaj koji vjeruje onako kako Pismo kaže i dosljedno toj vjeri i tako živi.

Tako gledajući i procjenjujući, vidjet ćemo da se broj biblijskih vjernika drastično smanjio u odnosu na one koji tvrde da to jesu. Kada pokušamo proniknuti u svoje srce, čak i onda kada smo ustanovili da vjerujemo upravo onako kako Pismo kaže i da želimo svoj život potpuno podrediti Božjoj riječi, ako smo iskreni, morat ćemo priznati da nam još nešto manjka.

Mnogi iskreni vjernici i nisu svjesni tog nedostatka. Pokušat ću primjerom iz mog osobnog života. Dolazi bolest ili bilo koja nevolja. Mi molimo Gospodina za pomoć, a On ne odgovara. Dobro, mi smo ustrajni, jer piše da molimo ustrajno, ali nema odgovora. Mi smo vjernici, po našem uvjerenju nema grijeha zbog kojega bismo mogli biti tako oštro kažnjeni. Podsvjesno se pitamo, zašto to Bog dopušta? Bog je dobar; Bog je ljubav. On svoju djecu ljubi. Pa ja sam Božje dijete. Ne usuđujem se dalje misliti, jer znam da nemam nikakvog prava postavljati Bogu, mom Gospodu, pitanje: "Zašto?" Postajem lukava i kažem: "Ako bih se mogla popraviti sam kriva, reci mi zašto, da." Ali Bog

ne daje odgovor. Vjerujem kako Pismo kaže i znam da moram proći kroz mnoge nevolje, da bih ušla u Kraljevstvo nebesko. Koliko li sam puta pročitala Isusove riječi:

Uzmi križ svoj i hajde za mnom!" i opet: "Uzmi svaki dan križ svoj i hajde za mnom."

Ali sam i pročitala da je Isus odnio zajedno sa grijesima i moje bolesti i nevolje na križ, a moje nevolje su tu.

Ne pitam: zašto, ali kažem: "Ne razumijem."

Očito je da u mojem poznavanju vjere nešto nedostaje.

U 1. Petrovoj poslanici 5:7 piše:

"Svu «svoju brigu bacite na Njega», jer On brine za vas!"

Da, kratko i jasno: bacite na Njega, ali kako?

Kako da bacim na Njega? Molila sam, a nisam bila uslišana i moram brinuti, jer je nevolja još uvijek tu. Sve sam poduzela, radila, pitala, išla od nemila do nedraga.....i, ništa! Jednostavno sam se pomirila s time, da me Bog nije htio uslišati. Moja radost je nekako splasnula.

Mislila sam: Ni vjera, ni molitva ne koriste ako nije Božja volja da me usliša. Kasnije, mnogo kasnije naučila sam da je strpljenje rod Duha. U poslanici Galaćanima 5:22 piše da se plod Duha sastoji od: ljubavi, radosti, mira, strpljivosti, krotkosti i uzdržljivosti. Shvatila sam da mi je u to vrijeme nedostajala strpljivost i molila sam Gospodina da mi pomogne da bi rod Duha Svetog u svoj punini zasjao u mojem životu. Dakle, trudila sam se da s Božjom pomoću budem strpljiva i da se naučim čekati. Ne znam bih li to postigla da mi Gospod nije pokazao da je čuo moju molitvu, ali da mi njeno uslišanje ne bi donijelo ono olakšanje koje sam očekivala. Gospod mi je pokazao da ja ne vidim posljedice koje bi iz uslišane molitve proizašle, a On ih je vidio i znao. On je, kao dobar Otac, uslišao moju molitvu na moju korist u vrijeme koje je bilo najpovoljnije. Ono što je uzrokovalo moje patnje, nije bilo to što me Gospodin nije uslišao, već moje nestrpljenje koje je proizašlo zbog mog nepovjerenja Božju volju i namjeru da učini ono što je najpovoljnije za mene. Naučivši

lekciju, koja se istini za volju, ponavljala mnogo puta, predajem svoje probleme u Njegove ruke; molim i čekam s povjerenjem u Gospoda, jer znam da i da će On riješiti moj problem, ako ne na moj, a ono na svoj način, ali svakako na najbolji ishod za mene.

Sjetila sam se jednog događaja iz mog djetinjstva.

Moji su roditelji imali četvero djece. Četiri djevojčice, jedna drugoj do uha. Ja sam bila najstarija.

Tata nas je ponekad nedjeljom prije podne izveo na šetnju u park ili dječje igralište, dok bi mama pripremala objed.

Jednom na dječjem igralištu, na nekoj, za mene u ono vrijeme visokoj skakaonici, dogodilo se da me je tata pozvao da skočim odozgo u njegove raširene ruke.

Isprva mi se činilo da je to u redu. Tata je jak i zna da će me moći uhvatiti i da mi se ništa ne može dogoditi.

Kada sam se popela na najviše mjesto, srce mi se steglo i nisam mogla skočiti. Tata je navaljivao, sestre su me bodrile. Počeli se ljudi skupljati da vide kako ću skočiti.

Tati je već bilo neugodno, a moja panika je rasla svakim trenom i na kraju sam pokunjeno sišla na zemlju.

Taj događaj pamtim već skoro sedamdeset godina i još uvijek se stidim svog kukavičluka i nepovjerenja u tatu.

Danas sam radosna što mi je Gospodin pomogao i vodio me tako da sam stekla potpuno povjerenje u Njega.

Mного puta mi je teško čekati i razumjeti, ali se uzdam u Gospoda. Moje se je povjerenje učvrstilo mnogim svjedočanstvima kojima se Bog proslavio u mojem i mnogim drugim životima. Sada vjerujem da se sve događa po Njegovom planu, da me taj plan izgrađuje i donosi samo dobro. Kada postanem nestrpljiva, čini mi se da sam pala na ispitu, a onda kada s povjerenjem čekam, kao da mi Gospod kaže: "Pobijedila si." Tada se beskrajno radujem u Gospodinu.

POSLUŠNOST

Mnogo puta ne razumijemo Božju volju, prigovaramo i odupiremo se, ne shvaćajući da je Njegova volja jača od naše.

Slično se dogodilo i Noi kada mu je Bog naredio da ode u grad Ninivu i da upozori narod da će ih Bog kazniti, ne budu li se obratili i pokajali.

Noa nije poslušao; zapravo je učinio upravo obratno: ukrcao se je na brod i otplovio u suprotnom pravcu.

Što je tada učinio Bog?

Nije počeo vikati i prijetiti Noi. Nije ga pozvao da se vrati. Jednostavno je pustio buru na more, dopustio je da bace Nou u more i poslao veliku ribu (kita) da ga proguta.

Ne možemo niti zamisliti kako je Noi bilo u utrobi ribe, ali si možemo zamisliti kako je žarko molio da ga Gospodin izbavi.

Kada ga je riba izbacila na obalu, pohitao je toliko brzo koliko su ga noge nosile, u Ninivu da izvrši Božju zapovijed.

A što je s nama? Zar i mi moramo čekati da nas snađe taj užas, da bismo poslušali Božju zapovijed?

Ma kako se bunio i prigovarao, ti ne možeš slomiti Božja pravila, ali Bog može u svako doba slomiti tebe!

ŠTO SIJEŠ - TO ĆEŠ I ŽETI!

Već smo navikli da kada se govori o sijanju, pomislimo na sijanje Božje riječi. Uopće nismo pogriješili ako nam je ta sjetva prvenstvena i stalno na pameti, no to nije jedino što možemo posijati pa prema tome i požeti.

“što posijemo, to ćemo i požeti!”

Tako jasno da jasnije ne može biti.

Posijemo li smiješak, smiješak ćemo i požeti. Posijemo li lijepu riječ, ljubav, pomoć ili razumijevanje, upravo to ćemo i požeti. Zahvaljujemo li Bogu i slavimo Ga, ta će nas slava i zahvalnost ispuniti beskrajnom radošću i puninom.

Naprotiv, jaučemo li tužimo i žalimo se, to će nas nezadovoljstvo sve više ispunjavati. Uvijek imamo za što zahvaliti i slaviti Boga.

Jesi li spašen?

Zahvali Bogu! Hodaš li svojim nogama? Zahvali Bogu! Jesi li u tuzi? Sjeti se da je Isus s tobom. Traži utjehu. Zahvali Bogu. Sij zahvalnost, žanji mir u srcu.

Pa čak i materijalno, kada je u pitanju novac. Pomažemo li nekoga ili Božje djelo, što znači, davati Bogu, urodi mnogostrukim rodnom.

Jer siromašno sijemo – siromašno i žanjemo! Stalno jaučemo i žalimo sebe. Eh, pa dobit ćemo da imamo za što i jaukati! Ako ti što manjka, traži u Gospoda!

Trebaš li utjehu?

Traži je od Boga. Sij vjeru, požet ćeš uslišanje!

Posijemo li sumnju, pobunu, odbojnost ili čak i tugu ili mržnju, žet ćemo upravo to što smo posijali.

Slavi Boga i Bog će te ispuniti slavom.

Dobro je sijati molitvu. Plod molitve je uslišanje. Ne možemo dati, znači posijati išta, što nam ne bi donijelo urod. Takav je zakon sjetve i žetve!

Već je Noi, Bog rekao u 1. Mojsijevoj 8:22

” Sve dok zemlje bude, sjetve i žetve.....nikada prestati neće.”

Zamislimo si sjetvu pšenice. Posijemo zrno a ono izraste klas. Koliko je zrna u samo jednom klasu pšenice?

Posijmo čitavu pregršt! Koliko klasova će uroditi!

Koliko zrnja!

Zar nas to ne tjera na razmišljanje? Zašto da ne sijemo obilno i sve što može uroditi dobrim? Velika je Božja mudrost koja je tako uredila da sami možemo odlučiti što hoćemo sijati i koliku žetvu želimo imati!

Zar ne bi bilo mudro da i mi razmislimo, kakvo ćemo sjeme sijati? Birajmo plemenito, zdravo, dobro sjeme a Bog će dati kišu, da uzraste.

Možda zemlja po kojoj sijemo neće uvijek *biti* plodna. Možda će trebati mukotrpno prokrčiti drvlje i kamenje, no s Božjom pomoći, s nadom u žetvu, valja krenuti.

Valja ustrajati te biti strpljiv: u pravo vrijeme sjeme će niknuti.

To je Božje obećanje!

Š A L O M

Riječ Šalom u hebrejskom znači mir, no to nije njeno jedino značenje. Ona ima mnogo značenja a neka su: Mir, Mir Jahvin, uspjeh, harmonija, ispunjenje, potpunost, cjelina, da ti je u svemu dobro, (duhovno i tjelesno)

Kada je Isus rekao: "Šalom!" On je sve to obuhvatio u toj jednoj riječi. Bio je to blagoslov koji je obuhvatio sve potrebe.

1. SAMUELOVA 15:22

*"A Samuel odvrati: "
Jesu li Jahvi milije
paljenice i klanice nego
poslušnost njegovu glasu?
Znaj, poslušnost je
vrjednija od najbolje žrtve,
pokornost je bolja
od ovnujske pretiline.*

MAČ DUHA

Mač Duha Svetoga je Biblija, riječ Božja.

Kada Sveti Duh počinje djelovati u našem životu, On pokrene cijelo naše biće na razmišljanje i djelovanje s jednim ciljem: da nas privede Isusu.

naše loše misli dolaze pod kontrolu, naši loši postupci venu i nestaju, a sve ono dobro u nama počinje bujati i cvasti.

Dobre namjere koje nikad nismo ostvarili, sada mogu postati način našeg života.

Loše navike koje nismo mogli savladati, ovisnosti koje su nas zarobljavale, dolaze pod nož Nebeskog Kirurga.

Sve ovo čitanjem Biblije?

Da, samo ima još jedna životna činjenica koju nisam spomenula: Čitajmo da bismo otkrili što Bog želi da učinimo, i kakvi da budemo.

Zamolimo Gospodina da nam pomogne da razumijemo, poslušamo i izvršimo Njegovu volju.

Onima koji čitaju Bibliju kao zanimljivu literaturu, ona neće biti vrlo uzbudljiva; no za one koji je čitaju kao knjigu kojom ih Bog želi voditi kroz život, ona će biti očaravajuća pustolovina.

Biblija je “Mač Duha” koji zasijeca duboko u naše živote, otvara gnojne duhovne rane tako da ih Duh Sveti može iscijeliti.

Tek tada možemo živjeti onu puninu života koju nam je Isus obećao.

Dopustimo Gospodinu da nas vodi i da nam pomogne.

BOŽJA OPOMENA!

Većina ljudi već od djetinjstva znade napamet Deset zapovijedi Božjih.

Učili smo ih, pridržavali ih se koliko smo mogli, a kada bismo ih prekršili, išli smo na ispovijed i sve bi opet bilo dobro.

Kada sam prvi puta u cijelosti pročitala Deset zapovijedi onako, kako to u Svetom pismu piše, ostala sam zapanjena.

Ono što smo mi učili bio je samo prvi dio druge zapovijedi, dok se dalje u nastavku vrlo ozbiljno upozorava, pa čak i izriče

užasna prijetnja onome, koji ih prekrši.

Da se radi samo o prijetnji kazne za nas osobno, mnogi bi olako prešli preko nje, ali se ovdje radi o kazni koja će zadesiti našu djecu, unučad i praunučadi, do trećeg i četvrtog koljena! Kako je moguće da su oni koji su proučavali i poznavali Sveto Pismo, zaobišli jedno tako ozbiljno upozorenje?

Kako su smjeli i mogli pred Bogom opstati, a učiti nas štovati slike i klečati pred kamenim i drvenim kipovima, kada je to BOG izričito zabranio?

Kada sam shvatila da moje potomstvo može pretrpjeti užasnu kaznu zbog toga, pa makar sam to i činila u neznanju, iskreno sam se pokajala i sa suzama zamolila Isusa Krista, da mi oprost.

Od tada dajem slavu i štovanje samo Bogu Ocu i Isusu Kristu, jer je ON jedini po kome možemo doći do Oca, jer jedino NJEMU pripada slava i štovanje.

Ovih Deset zapovijedi Božjih možemo naći na dva mjesta u Svetom pismu i to u Knjizi Izlaska, 20:1 do 17, i u Ponovljenom zakonu, 5:6 do 21. stiha.

PRVE DVIJE BOŽJE ZAPOVIJEDI

Onako kako piše u Svetom pismu, Ponovljeni zakon: 5:6-21

"Ja sam Jahve, Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje egipatske, iz kuće ropstva. Nemoj imati drugih bogova uz mene! Ne pravi sebi lika ni obličja bilo čega, što je na nebu ili dolje na zemlji, ili u vodama pod zemljom.

Nemoj im se klanjati niti im iskazuj štovanje. Jer ja, Jahve, Bog tvoj, Bog sam ljubomoran.

Kažnjavam grijeha otaca - onih koji me zamrze - na djeci, unučadi i prauučadi, a iskazujem milosrđe tisućama koji me ljube i drže moje zapovijedi."

Većina ljudi već od djetinjstva znade napamet Deset zapovijedi Božjih. Učili smo ih, pridržavali ih koliko smo mogli, a kada bismo ih prekršili, išli smo na ispovijed i sve bi bilo opet dobro. Kada sam prvi puta u cijelosti pročitala Deset zapovijedi onako, kako to u Svetom pismu piše, ostala sam zapanjena.

Ono što smo mi učili bio je samo prvi dio druge zapovijedi, dok se dalje u nastavku vrlo ozbiljno upozorava, pa čak i izriče užasna prijetnja onima koji ih prekrše.

Da se radi samo o prijetnji kazne za nas osobno, mnogi bi olako prešli preko nje, ali se ovdje radi o kazni koja će zadesiti našu djecu, unučad i prauučad do trećeg i četvrtog koljena.

Kako je moguće da su oni koji su proučavali i poznavali Sveto pismo, zaobišli tako ozbiljno upozorenje? Kako su smjeli i mogli pred Bogom opstati a učiti nas štovati slike i klečati pred kamenim i drvenim kipovima, kada je to Bog izričito zabranio?

Kada sam shvatila da moje potomstvo može pretrpjeti užasnu kaznu, pa makar sam to činila u neznanju, iskreno sam se pokajala i sa suzama molila Isusa da mi oprost. Od onda dajem slavu i štovanje samo Bogu Ocu i Isusu Kristu, jer je On jedini po kojem možemo doći do Oca i Jer jedino Njemu pripada slava i štovanje.

BOŽJA RIJEČ

Znamo da je Biblija ili Sveto pismo Božja riječ. Isto tako znamo da se svaka nadahnuta propovijed zasniva na Božjoj riječi.

Jednako kao što je Bog nadahnuo biblijske pisce svojom Riječju, te su oni ono čime su bili nadahnuti napisali, u obliku pouke, zapovijedi, obećanja, upozorenja i spoznaje uvijek prisutnog, živog Boga, tako On nadahnjuje i propovjednike da u svojim pomazanim propovijedima razlažu i prenose, na način na koji najbolje znaju, Njegovu volju svojim slušateljima .

Mi kažemo da propovijedaju RIJEČ BOŽJU.

Ona to zaista i jeste, jer dobili oni tu poruku (propovijed) tokom molitve, u snu, u svom umu ili srcu, ona se uvijek (ako je pomazana ili nadahnuta) zasniva na Bibliji.

Dakle Biblija i propovijed su Božja riječ, ali Bog, naš Gospod, govori na mnogo načina.

Zacijelo se sjećamo da prije našeg obraćenja nismo slušali propovijedi ili barem ne od Boga nadahnute, a većinom nismo niti čitali Bibliju. Danas znamo da nas je već onda zvao k sebi. Duh Sveti nam je GOVORIO.

Riječ je već onda na tajanstveni način doprla do nas i hvala našem ljubljnom Gospodu da smo je čuli i odazvali se.

Bezbroj puta Gospod kroz svog Svetog Duha govori ljudima, upozorava ili upućuje, no ljudi većinom ne čuju.

Ne poslušavši upozorenje, a nekada i utjehu, još više se udaljuju od Boga, pate i zapadaju u sve veći grijeh.

Tek kada se čovjek umiri i odvoji od onog bučnog i grešnog života, otvaraju mu se duhovne uši pa on može sve češće i bolje razabrati glas Duha Svetog.

Job kaže da Bog dva do tri puta zove čovjeka. Mnogi čuju, ali se oglašuju. Svjesni su da taj poziv dolazi od Boga, ali

namjerno odugovlače pa tako stvaraju prostor za sotonsko djelovanje, koje je uvijek usmjereno na to da odvoji čovjeka od Boga.

Svako nanovo rođeno dijete Božje, hvali i slavi Gospoda za svoje spasenje, kao i za spasenje još mnogih koje jeste i koje će Bog još pozvati.

Mnogi misle da oni koje Bog pozove umiru i idu na onaj svijet. Žalosno je da ne shvaćaju da ih On zove da već sada budu s Njim! Ne shvaćaju koliko je to bogatstvo, imati Božju pomoć, potporu i zaštitu.

Većina ljudi misli da se moraju odreći mnogih užitaka i slasti, kada se obrate.

Niti jedna Božja zapovijed, da kažemo Riječ, nije upućena na štetu ljudi. Svaka, ama baš svaka je upućena na to da omogućiti čovjeku zdrav, čist i radostan život na zemlji.

Riječ upućuje da budemo radosni. Da kličemo Bogu sretni i zadovoljni.

Riječ ne govori samo. Ona djeluje. Ona je prisutna da pomogne u svakoj potrebi, da utješi u nevolji.

Nanovo rođeno dijete Božje "gradi" svoj život na Riječi! Ono živi Riječ, a ta Riječ prebiva u njemu kao najveća sila na koju se može osloniti.

Čak i u zlim ili grješnim prilikama kao da nam Gospod kaže: "Vidiš, to nije od mene!"

Kada se utišamo i kada umukne žamor tjelesnosti, otvaraju se naše duhovne oči i izoštrava duhovni sluh pa možemo čuti tihi glas Duha Svetoga.

Tada ne pitamo od koga je to, ili trebam li to poslušati? Ne! Onda radosno slušamo i slijedimo tu poruku, znajući da je od našeg Gospoda, koji iznad svega želi naše dobro.

To dobro nije samo za život poslije smrti i ako je ono najvrednije i najdulje traje, ne, ono je već i za ovaj život.

Bog želi da Njegova djeca žive dostojno kraljevstva Božjeg!

GOSPODNJA VEČERA EUHARISTIJA – PRIČEST

Kada ste posljednji puta prisustvovali činu kojeg označavaju ova tri imena?

Sveto Pismo kaže da onaj koji ne jede tijelo Kristovo i ne pije krv Kristovu, nema života!

Isto tako kaže, da onaj koji jede tijelo Kristovo u simbolu kruha i pije krv Kristovu u simbolu vina, ima život!

To se najprije odnosi na Vječni život, ali se također odnosi na ovaj naš zemaljski život.

Da bismo imali svu puninu u ovom životu, moramo poslušati ono što nam govori sam Gospodin Isus Krist, kroz Sveto Pismo, a On nam kaže da nemamo života ako ne jedemo tijelo Njegovo i ne pijemo krv Njegovu.

Jeste li primijetili da kaže jede i pije? Kada ste jeli tijelo Njegovo i pili krv Njegovu u simbolima kruha i vina?

Ne vjerujem da se, kada saznate što Isus kaže, možete zadovoljiti samo polovinom Njegove riječi.

Možda mislite da se izvršavanjem pola zapovijedi dobiva i pola blagoslova?

Varate se! Božja se riječ mora prihvatiti cijela da bi se dobilo puninu života i blagoslova!

Kod Boga nema pola, kod Boga je sve ili ništa!

Nebo ili pakao!

Ja ne dvojim. Idem tamo gdje mogu primiti kruh i vino.

Želim imati puninu života upravo onako, kako je to sam Isus obećao u svojoj svetoj riječi

Pročitajte Evandjelje po Ivanu, 6:53 do 56.

KOJI SI TI?

Izlazak, 17:8-13

"Uto dođu Amalečani i zaratuju s Izraelcima kod Refidima. A Mojsije reče Jošui: «Odaberi momčad pa pođi i zapodjeni borbu s Amalečanima. Ja ću sutra stati na vrh brda, sa štapom u ruci.» Jošua učini kako mu je Mojsije rekao te zađe u borbu s Amalečanima, a Mojsije, Aron i Hur uzadoše na vrh brda. I dok bi Mojsije držao ruke uzdignute, Izraelci bi nadjačavali; a kad bi ruke spustio, nadjačavali bi Amalečani. Ali Mojsiju ruke napokon klonu.

Zato uzeše kamen, staviše ga pod nj, i on sjede, dok mu Aron i Hur, jedan s jedne, a drugi s druge strane, držahu ruke, tako da mu izdržaše do sunčanog zalaska. I Jošua mačem svlada Amaleka i njegov narod".

Čitajući ovaj zapis, moje je razmišljanje o davno minulim vremenima preskočilo stoljeća i našlo se u sadašnjosti. Mnogo puta sam za razne primjere iz Starog Zavjeta našla primjenu u sadašnjem vremenu i aktualnim situacijama. Ovog puta kao da su mi neke riječi upravo glasno govorile. Kao da su bile nekom sjajnom crtom podvučene. Govorila sam sama sebi: "Ako su mogli oni, možemo i mi!"

Pomislila sam i na našeg, ovozemaljskog pastira.

Svatko od nas ima tokom svog života borbe da nadvlada kušnje i da se ne samo održi, već i da raste u vjeri.

Svatko od nas je iskusio težinu te borbe, ma da smo osjetili pomoć Božju i na kraju slast pobjede.

Pomislila sam, koliko Božje pomoći u takvim borbama treba Sluzi, ovozemaljskom pastiru jedne Zajednice?

Njegova borba nije samo za sebe samoga.

Za svaku dušu u Zajednici, on snosi odgovornost.

Za svaku dušu u Zajednici on podiže svoje ruke u molitvi. Svaki neposluh Božjoj riječi, svaki grijeh u Zajednici, stvara rane, stvara mu novu potrebu da stane pred Gospoda u zagovorničkoj molitvi;

da moli žarko, često puta sa suzama, pomoć od jedinog koji može pomoći: Gospodina Isusa Krista.

Često puta opomene ne pomažu.

Umjesto da duše, za koje brine sagnu glave i pokaju se, zahvaljujući za opomenu, odgovaraju srdžbom i mržnjom. Samo mali broj uistinu vjernih, duhom ispunjenih duša vidi čovjeka, i ako od samog Boga pomazanog i na to mjesto postavljenog, u svakodnevnoj borbi da odgovori Božjem pozivu; da ispuni zadatak na koji ga je sam Bog pozvao.

Pokušala sam zamisliti sebe u tom položaju.

Osjetila sam težinu, kao da se je strop srušio na moja pleća.

Sa malo riječi se može teško predočiti što sam razumjela kao poruku iz 2. Mojsijeve knjige.

Zar nije nas sam Isus odabrao? Zar mi nismo izabrani?

Što nas tada priječi da svaki od nas bude "Aron" ili da bude "Hur"? Što nas priječi da i mi dižemo zajedno sa našim ovozemaljskim pastirom, u žarkoj molitvi, svoje svete ruke našem Gospodu i Bogu?

Što više, zar nas svako pročitano slovo iz Božje riječi ne poziva da držimo ruke Sluge Božjeg, jedni s jedne, a drugi s druge strane, da izdrži, kako bi "odabrani" pobjeđivali?

Nisam željela reći da je to naša dužnost, jer me, a vjerujem i vas, na to ne nagoni dužnost, već silna Božja ljubav.

Ljubav za svakog brata i sestru, za Zajednicu, da bi bila sveta i čista, Bogu mila, blagoslovljena i ispunjena Duhom Svetim.

Zar je to samo njegova dužnost ili smo i mi pozvani u tu borbu? Ja želim biti "Aron», želiš li ti biti "Hur"?

Koliko nas ima Arona i Hura?

Pozivam vas, sve odabrane, da našem Sluzi Božjem držimo složno ruke, da bi bile uzdignute i da bi narod Božji pobjeđivao!

Budimo jednodušni! Jedni s lijeve, a drugi s desne, kako bi se sotona postidio i uzmaknuo, daleko od naše Zajednice, jer se tu nalazi složni narod Božji!

ČUDA SE I DANAS DOGAĐAJU

Da, i danas se događaju čuda, no neki ne vjeruju!

Postoje mnogi svjedoci čudesnih iscjeljenja, zaštite i pomoći, kada su sva ljudska znanja zakazala a ipak, neki kažu da je to slučaj ili čak igra prirode.

Nema slučaja!

Razmislimo, tko je stvorio prirodu i odredio joj zakone i tko ih onda može promijeniti, pa makar i za jedan jedini puta, za jednog jedinog čovjeka?

To može učiniti samo Bog! Iskušajte Ga! On će sam sebe posvjedočiti! Doživjet ćete čuda

Mnogi se pitaju: Kako doprijeti do Boga?

Primjerom možemo uočiti što valja poduzeti.

U nekim poslovnim prostorijama smješteni su telefoni, koji su zbog zlorabe zaključani., no postoji ključ kojim ih možete otključati i slobodno telefonirati.

Molitva je ključ nebeskog telefona!

Ipak, da biste mogli telefonirati, morate znati broj ONOGA, do koga želite doprijeti.

Ispustite li samo jedan broj, dobit ćete krivi spoj. Zapravo, ima samo jedna molitva koju BOG uvijek čuje a to je molitva pokajanja. Kada ga molite za oprostaj - On vam ga daje i pomaže da više ne griješite.

Kada je molitva djelotvorna?

Pokušajmo opet primjerom pokazati uslove za djelotvornu molitvu. Predočimo si opet telefonski broj od jedan do nule, pri čemu nula nije bezvrijedna već svemu daje deset puta veći značaj.

Broj jedan: vjera.

Vjera nas uči da je jedan Bog, a da su tri Božanske Osobe:

Bog otac, Bog Sin i Bog Duh Sveti.

Također nas uči da je Isus Spasitelj koji je da bi otkupio naše grijeha umro na križu, treći dan uskrsnuo od mrtvih, potom uzašao na nebesa gdje sjedi s desna Bogu Ocu.

Dakle, Isus je živ!

Osim toga Biblija kaže:

“Bez vjere, nemoguće mu je ugoditi, jer onaj koji želi pristupiti Bogu, mora vjerovati da Bog postoji i da nagrađuje one koji ga traže.” (Hebrejima 11:6)

Broj dva: Priznanje grijeha.

"Ako tvrdimo da grijeha nemamo, sami sebe varamo, i u nama nema istine. Ako priznajemo svoje grijeha, vjeran je On i pravedan: oprostit će nam grijeha i očistiti od svake nepravdnosti ,” (1.Ivanova 1:8+9)

Broj tri: Opraštanje:

Bog je nama oprostio grijeha zbog kojih bismo morali ispaštati čitavu vječnost.

Oprostimo i mi onima koji su nas povrijedili i nanijeli nam zlo, kada nas zamole da im oprostimo. Ako nam se to čini nemogućim, zamolimo Isusa da nam u tome pomogne.

Ne moramo ići s njima pod ruku, no ne smijemo ih mrziti ako želimo moliti “Očenaš.”:

“Oprosti nam duge naše kako i mi opraštamo dužnicima našim!”

Broj četiri: Moliti žarko.

Mlaku molitvu jedva sami osjetite.

Kada je potreba velika, molite iz sveg srca.

Jakovljeva poslanica 5:16 kaže:

“Mnogo može molitva pravednika ako je žarka.”

Mi nismo pravednici sami po sebi, već zato jer nas je Isus opravdao!”

Broj pet: Moliti sa povjerenjem.

Kada molimo, imajmo povjerenje u Boga, da će On učiniti što je najbolje za nas. On vidi unaprijed a nekada nam ispunjenje naše želje za danas, može štetiti u budućnosti.

Dio stiha u Lukinom Evanđelju 11:11 kaže

”A tko bi od vas, koji je otac, ako bi ga sin zamolio kruha, pružio mu kamen?” Dakle, ako mi svojoj djeci dajemo dobro, zar neće Bog nama dati bolje?

Broj šest: Moliti po Božjoj volji.

Bog nikada neće uslišati molitvu koju molimo na štetu drugih. Trebamo prihvatiti da bude, ne naša, već Božja volja.

Broj sedam: Moliti za određenu stvar.

Nemojmo moliti naučene molitve koje su možda drugi napisali za svoje potrebe. Mi molimo Oca našeg ono što nama treba.

Broj osam: Zahvaljivanje.

Zahvalimo Bogu za sve što nam je do sada učinio ali i za sve što će još učiniti. Sve što imamo dar nam je od Njega.

Broj devet: Molimo ustrajno.

Ako nas odmah ne usliša, molimo ustrajno. Bogu nećemo dodijati! Milost Njegova je beskrajna.

Broj deset: Molimo u ime Isusovo.

Jedino je Isus uskrsnuo te nas živ zastupa kod Oca nebeskog Samo On ima tu mogućnost i pravo jer je za nas umro na križu! Hvala Mu za to!

“Spasenja nema ni po jednom drugom jer je to jedino ime dano ljudima po kojem nam se treba spasiti.” (Djela 4:12)

POSLANICA SOLUNJANIMA

4:17

*"Zatim ćemo mi živi, mi preostali,
biti skupa s njima odneseni
u zrak na oblacima
u susret Gospodinu.
I tako ćemo biti
zauvijek s
Gospodinom."*

ISUSOV ODLAZAK I PONOVI DOLAZAK

Djela apostolska 1:9 do 11:

"Kad to reče, bi na njihove oči uzdignut u zrak, i oblak ga ote očima njihovim. Dok su očiju uprtih u nebo gledali kako odlazi, najedanput stadoše kraj njih dva čovjeka u bijelu i rekoše im: "Galilejci, zašto stojite i gledate u nebo? Ovaj isti Isus koji je uznesen na nebo između vas opet će se vratiti isto onako kako ste ga vidjeli da odlazi na nebo."

Isus Krist je otišao na oblaku i kako u Pismu piše, tugu Isusovih učenika utješila je nada u Njegov povratak. Činjenica da će On doći je neupitna, ali ne znamo točno kada će to biti. Ipak nas Isus nije ostavio u neznanju. U Evanđelju po Luki u 21. poglavlju od 25. do 28. stiha opisao nam je znake vremena koji će pratiti Njegov dolazak.

" Pojavit će se znaci na suncu, mjesecu i zvijezdama. Na zemlji će narodi biti u tjeskobi i neizvjesnosti zbog huke morskih valova.

Ljudi će umirati od straha u očekivanju onoga što će zadesiti svijet, jer zvijezda nebeska će se uzdrmati. Tada će vidjeti Sina Čovječjega gdje dolazi na oblaku s velikom moći i slavom.- Kada to počne bivati, uspravite se i podignite glave, jer je blizu vaše oslobođenje."

Kada to pročitamo, shvatimo da već sada možemo i to iz dana u dan sve više, vidjeti znake Njegova dolaska.

Lažni mesije se učestalo pojavljuju i tvrdeći da rade i govore u Isusovo ime odvođe ljude u krive nauke i kultove, daleko od Boga i Isusa Krista – u sigurnu propast. (Mt. 24:5)

Sve više smo svjedoci velikih i manjih ratova i krvoprolića. Cijeli svijet je umiješan u ratove. Mnogi neposredno a svi

posredno. Ratni se užas sve više širi, a nema izgleda da će prestati.

Zar na to nije znak bliskog Isusovog dolaska? (Mt. 24:6)

Većina zemljinih stanovnika gladuje. U nekim državama djeca masovno umiru od gladi, nestašice, zagađenosti vode i bolesti koje ove prouzrokuju. (Mt. 24:7)

Diljem svijeta vjernike ubijaju zbog njihove vjere u Krista. Mnogi pokreti, ali i stare religije ubijaju ih u ime svoga boga. Mnogi trpe progone, ali i to u Pismu piše i jedan je od znakova vremena. (Mt. 24:9)

Dok ljudi sve više pate zbog nestanka ljubavi na ovom svijetu, sve veći broj je onih koji je traže, ali najčešće na krivom mjestu. Razočarani kada uvide lažnost i dvoličnost onih koji su ih prevarili, krive Boga i odbacuju Krista, ne znajući da je jedino On i vjera u Njega u mogućnosti da im tu ljubav dade u neograničenom obujmu. (Mt. 24:12)

Isus je rekao da će se istinske kršćane prepoznati upravo po njihovoj ljubavi; prvo po ljubavi prema Isusu Kristu, a onda po ljubavi prema svima bližnjima. (Ivan 13:35)

U Noino vrijeme su ljudi živjeli slično kao danas. Nemoral i zloća vrište do neba. Dokle će to Bog podnositi?

U Noino vrijeme Bog je poplavom uništio taj narod, a poštedito je samo osmero ljudi, Noine porodice, jer je Noa vjerovao Bogu i po Njegovom nalogu opominjao svijet. Tada mu je obećao da nikada više neće svijet uništiti poplavom. (Postanak 9:11)

Slijedeći puta Bog će svijet uništiti vatrom. (2.Petrova 3:7) Bezakonje se razmahalo (Mat. 24:12) Ovo je vrijeme sotone, koji je bog ovoga svijeta. (2.Kor.4:4)

On ima ogromnu moć, ali će njegova snaga biti uništena kada Isus dođe i iskorijeni zlo. Već se po cijelom svijetu propovijeda Evanđelje i dijele Biblije na svim jezicima.

Već su skoro svi čuli ovu Radosnu vijest. Oni koji ljube Krista, promatraju znake vremena očekujući Njegov ponovni dolazak. (Mat. 24:14)

MOLIM TE, NEMOJ ME OSTAVITI!

Opet sam jednom bila u Kanadi. Opet je bio oblačan dan i kada sam išla spavati, gusti i tmasti oblaci spustili su se nisko nad zemlju.

Hvala Bogu, ja mogu dobro i mirno spavati. Rijetko se budim noću, ali me je te noći nešto probudilo.

Nisam bila sigurna je li to bio grom, pa sam ustala i pogledala kroz prozor.

Dvorište je bilo osvijetljeno a pojedini predmeti pred kućom, kao i dva automobila koja su tu bila parkirana upravo su blistala od osvjjetljenja.

Uzdigla sam pogled i vidjela kako duž neba sijevaju munje iako je to sijevanje bilo malo neobično, ja to u prvi mah nisam zapazila. Dosta dugo sam stajala i promatrala sijevanje i tek tada se začudila da se ne čuje grmljavina.

Sada sam pomnije gledala i upalo mi je u oči da je to sijevanje manje slično munji, a više bljesku kakav proizvodi fleš lampu. Bilo je to kao da netko bez prekida pali i gasi fleš lampu.

Najprije je to bilo zanimljivo, no nakon duže vremena sam se počela pitati što je to?

Još se nisam pravo zabrinula, ali sam shvatila da se o nečem ozbiljnom radi.

Naša kuća je sagrađena kao blagi osmokat, a svaka istaknuta strana je jedna soba i ima svoj veliki prozor.

Sve su sobe, osim moje, sinove i snahine, bile prazne pa sam ja što sam tiše mogla ušla u sobu na drugoj strani.

Pogled kroz prozor pokazivao je isti scenarij. Izgledalo je kao da ogromni reflektor bljeska duž neba.

Jezero je izgledalo kao da je od užarene mase i nimalo nije nalikovalo vodi.

Drveće preko jezera je bilo obučeno kao u mliječnu svjetlost.

Što se to događa, pitala sam se?

Usprkos opasnosti da nekoga probudim išla sam od prozora do prozora i svuda vidjela istu sliku. Sada je već postalo dosta ozbiljno i riješila sam da probudim sina.

"Srećko...."šapnula sam.

"Budan sam i čujem te kako hodaš po kući."

"Što se to događa? Vidiš li ti to sijevanje?"

"Ma hajde, spavaj. To je obično nevrijeme."

Razgovor je za njega bio završen, ali mene nije mogao uvjeriti da je to obično nevrijeme. Takvo nešto još nikada nisam vidjela. Sada sam izvirila kroz prozor i pogledala gore prema krovu. Bila je to užarena svjetlost koja je odsijevala od krova. Kao munja mi je kroz glavu prošlo:

To je došao Isus po svoju crkvu!

Da, tako piše u Bibliji! Isus je došao, mislila sam, ali ako je došao po svoje, zašto sam onda ja ovdje?

Možda ih upravo sada skuplja, a mene je zaboravio. Možda skuplja moju braću i sestre u Zagrebu, a mene ovdje ne uzima.

Zavapila sam:

"Isuse! Zar mene ne vidiš? Pogledaj na mene, pa ja te čekam! Isuse, molim Te, nemoj me ostaviti! Uzmi me, Gospodine! Nemoj mi reći da me ne poznaješ!"

Htjela sam mu reći da ja vjerujem i da živim po Njegovoj riječi. Sjetila sam se da i radim da se Njegovo ime proslavi; da molim ne samo za sebe već i za druge; da sam svima oprostila, ali sam bila svjesna da On sve zna.

Njemu nisam morala nabrajati svoje vrline, On ih sve znade. Sada sam se već uplašila da nemam možda neki grijeh, pa me neće zbog toga uzeti.

Sjetila sam se da u Bibliji piše da će se spasiti onaj koji zazove Njegovo ime.

"Isuse, Isuse!" Zvala sam: "Isuse oprosti mi! Oprosti mi!"

Htjela sam reći što da mi oprost, ali se nisam mogla sjetiti niti jednog grijeha.

"Sve mi oprost i ono što se ne mogu sjetiti, isuse, samo me nemoj ostaviti!"

Bila sam očajna i plakala sam sklupčana na krevetu. Božja riječ kaže da naša pravda nije i Njegova pravda. Kaže da je naša pravda kao prljava haljina.

Molila sam ga da mi oprost što sam mislila kao sam bez mane i mrštine i kako bi bilo pravedno da se preobrazim kada On dođe. Sada sam shvaćala da je to Njegova milost i ja sam vapila za Njegovom milošću.

Na nekoliko mjesta u Bibliji piše da je strah božji, početak mudrosti, ali ja to zapravo nikada nisam mogla razumjeti.

Zašto da se bojim Boga kada ne samo da ja Njega ljubim, već i On ljubi mene. Zašto da se Boga Bojim kada sam nanovo rođena i time postala Božje dijete?

Sada sam vidjela čega se bojim i čega se trebam bojati: grijeha. Grijeh je taj koji me može odvojiti od Boga.

Braćo, sestre, ljudi! Kako da vam opišem užas koji sam osjetila misleći da me je Isus ostavio?

Nema riječi koje bi to mogle opisati! Ja nisam plačljivica i nisam strašljivica, ali mislim da bih od užasa posjedila, da već nisam sijeda. Naučila sam što znači strah Božji.

Sutradan smo čuli da je grom udario u električni toranj. Žice su se pokidale i došlo je do spoja sa drugim, nekoliko kilometara udaljenim električnim tornjem, i to iznad oblaka koji su bili nisko nad tlom. Tako je bljesak išao i vraćao se od jednog do drugog. Bilo je to na momente kao živa vatra.

Mnoge su životinje u tom krugu bile ubijene. Žena iz obližnje kuće nije čekala Isusa, ali je skoro umrla od straha.

Stalno mislim na one stihove iz 1. Korinćanima 10:12

"Dakle, tko misli da stoji, neka pazi da ne padne!"

1 .POSLANICA SOLUNJANIMA

5:2,

8

*"Neķa milost Gospodina
našega Isusa Krista
bude s vama."*

POGOVOR

Pišem pogovor ma da nisam ni izdaleka rekla sve što bih imala i mogla reći.

Uvjerena sam da bi mnogo nanovo rođene djece Božje moglo u nedogled nastaviti svjedočiti što je Gospodin učinio u njihovim životima i da to sve ne bi moglo stati u još mnogo, mnogo knjiga; no ako ste otvorili svoje srce i ako ste dozvolili da vam Duh Sveti posvjedoči istinitost onog što ste pročitali, On će vas potaknuti na razmišljanje. To je i bio cilj kojem sam stremila pišući: da razmislite. Da razmislite i potražite svoje mjesto u svemu tome.

Ono što sam ja doživjela može svatko doživjeti: muškarac i žena, starac i mladić, bogataš i siromah, grešnik i.....eh, tu moram stati, jer suprotno od grešnika, bilo bi pravednik, a toga,

prije obraćenja nema.

Pismo kaže da nema pravednika, ama baš ni jednog, ali se to može postati.

Onaj koga Isus opravda oprostivši mu grijehe i tko se kroz Duha Svetog nanovo rodi, postaje pravedan.

Zamislite sebe u tom položaju. Prestanite se uspoređivati sa onim u najdublje grijehe uronjenim grešnicima i tvrditi da vi niste grešni.

Pokušajte se usporediti s Isusom. Što kažete sada? Kamo ode vaša tvrdnja: "Pa ja nisam grešnik?"

Ako ste se sjetili svake laži, pogleda mržnje ili srdžbe, pohote ili zavisti, kamo ode ta tako s ponosom nošena odora pravednosti?

Ne morate tvrditi da niste nikoga ubili, izazvali pobačaj ili palež i da činite dobro gdje god stignete, naći ćete zacijelo dovoljno mrlja koje čuvate u dubini svog bića i ne biste željeli da izrone na površinu i da ih drugi vide

Budite iskreni! Priznajte sebi. Budite svjesni svoje osobne slike. Pokušajte ne lagati niti samom sebi. Iskreno govoreći, to baš i nije ugodan osjećaj. Zar ne biste željeli biti stvarno onakvi, kakvim

želite da vas drugi vide? Bilo bi divno, zar ne? Sada svrnite pogled na Isusa. On kaže u Otkrivenju 4:20

".....Evo stojim na vratima i kucam. Ako tko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu i večerati s njim, i on sa mnom."

Kada se umirate, svojim duhovnim čulom čut ćete da vas Isus zove. On zove i čeka da se odazovete i odlučite pozvati ga u svoj život.

Ako ste pomislili da to nije za vas, onda pročitajte slijedeće stihove i odredite u koju kategoriju spadate, i misli li On na ovom mjestu upravo na vas kada u Evandjelju po Mateju 11:28 poziva:

"Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti."

Da, On zove sve, i umorne i grijehom opterećene. On zove bolesne, one koji pate i koji su u nevolji, jer je On na križ odnio ne samo naše grijehe, već i bolesti i nevolje

Mogla bih vam nabrojati mnoge stihove gdje to piše, no bit će mnogo jednostavnije da uzmete Sveto Pismo u ruke i sami pročitate.

Obratite se Isusu, zamolite da vam oprost i sve grijehe i da vas oslobodi da ih više ne biste morali činiti.

Zamolite ga da vas vodi kroz život i da vam pomogne živjeti životom dostojnim Božjeg djeteta. On će to učiniti jer je obećao, a On ne laže!

Zovem vas k Isusu, i nikom drugom, jer u Pismu piše da je Isus Krist jedini posrednik između Boga i ljudi, jer je dao samoga sebe kao otkup za naše grijehe, (1. Timoteju 2:5).

Muči li vas saznanje da ste preveliki grešnik, ipak dođite k Isusu, jer on može i hoće oprostiti velike kao i male grijehe, ako se iskreno pokajete.

Ljudi to ne mogu, ali Isus može! Zato zapamtite: Isus je jedino ime po kojem se možemo spasiti i doći k Bogu Ocu.

Budite svjesni da vas Bog ljubi i čuva kao zjenicu svog oka.

BILJEŠKA O AUTORICI

Heda Hedviga Domitrović, rođena je 25.03.1930. godine u Sl. Brodu. Iste godine dolazi u Zagreb gdje i danas živi i radi.

Razapeta između dvije ljubavi: pera i kičice, s istim zanosom piše i slika. Slika već od 1970. godine. Bila je član mnogih slikarskih i književnih društava.

Izlagala je više stotina puta na skupnim izložbama, a dvadesetak puta samostalno u mnogim mjestima Hrvatske, Srbije, Slovenije, Austrije, Italije i SSSRu, a slike joj se nalaze i u Midlandu u Kanadi

Dobila brojne diplome, zahvalnice i nagrade: Zlatna paketa Beograda, Zlatna plaketa Kluba samoupravljača Zagreba, brončana plaketa "K. Abrašević", priznanje Kulturno-prosvjetnog sabora Hrvatske, Majskih susreta i itd.

Bila je dugogodišnja voditeljica likovne tribine Trikuliuma u Zagrebu, te bila više puta nagrađivana.

Slika uljem na platnu, brisani ugljen, a radi i tapiserije tehnikom mackramea.

Objavila knjige: PLAVI BESKRAJ, 1983.izdavač SAVEZ KULTURNO-UMJETNIČKIH DRUŠTAVA; Sesvete

VRIJEME MILOSTI, i I MRAV U TRAVI GOSPODA SLAVI 1993. izdavač Kristova pentekostna crkva Ilica 200 Zagreb;

ZLATNI CAJTI, vlastita naklada;

UZ VODE TEKUĆICE, 1999. izdavač i su izdavač "PRAKTIČNI KRŠĆANIN", Trenkova 28 varaždin i Kristova pentekostna crkva, Ilica 200 Zagreb;

DJEČJA USTA BOGA SLAVE, 2002. godine, izdavač i su izdavač "PRAKTIČNI KRŠĆANIN" i Kristova pentekostna crkva, Ilica 200 Zagreb.

Ima priloge u mnogim knjigama i Zbornicima.

Sa njemačkog prevela knjigu PROMIJENI SMJER, ŽIVOT POČINJE od Ralpa Shallisa 1994. godine, izdavač RIJEČI ISKRENE, Dravska 2, Pušćine Godine 1999. pokreće i uređuje dvomjesečno glasilo Kristove pentekostne crkve ORUŽJE SVJETLA, piše traktate, te sa audio kasetama sabire i prenosi na papir proširana izdanja propovijedi pastora Božidara Maršanića.

2002 objavljuje knjigu PROPOVIJEDAM ISUSA I TO RAZAPETOG, izdavač i su izdavač: "PRAKTIČNI KRŠĆANIN" i KRISTOVA PENTEKOSTNA CRKVA. Godine 1987. Heda je pronašla svoj pravi poziv, te se je u cijelosti posvetila vjerskom životu i stvaralaštvu.

U potpunom predanju Kristu, nalazi uvijek nova nadahnuća sa sve većom željom da širem krugu ljudi ukaže na divnu milost Božju. Sve nagrade i diplome, sav pljesak na književnim tribinama izgubili su draž i vrijednost pred mogućnošću da sa svim, od Boga danim darovima i talentima, snagom, voljom i ustrajnošću sa zahvalnošću služi Bogu i bude živi svjedok Njegove milosti i Radosne Vijesti. Kao najveću nagradu smatra to, (kao što je književnik J. Palada u svojoj knjizi Stanari sna rekao), što je postala SESTRA HEDA. Sestra Heda nije postala tjelesnim rođenjem, već je obraćenjem i duhovnim nanovo rođenjem rođena u Božju Obitelj i tako postala sestrom svoj nanovo rođenoj djeci Božjoj.

Ova knjiga ukazuje na njenu vjeru i razmišljanje o Božjoj riječi, a ona je i svjedočanstvo onoga što Bog čini u životu onoga tko Boga ljubi i traži. Psalmist u 103:1-5 piše:

Blagoslivljaj Jahvu, dušo moja, i sve što je u meni sveto ime Njegovo! Blagoslivljaj Jahvu, dušo moja i ne zaboravi dobročinstva Njegova; On ti otpušta grijeha tvoje, On

iscjeljuje sve slabosti tvoje; On ti od propasti čuva život,
kruni te dobrotom i ljubavlju; život ti ispunja dobrima, ko
orlu ti se mladost obnavlja.

SADRŽAJ:

PREDGOVOR.....	2
UVOD.....	5
KAKO JE POČELO	9
NEVIDLJIVA NIT	25
SVIMA ĆU SVJEDOČITI	30
UZLET.....	36
OGRADA OKO MENE	42
MILOST	47
BITI KAO ISUS	51
NEĆU TE PUSTI TIDOK ME	55
KRISTOVA PRIRODA.....	61
KUĆA NA KAMENU.....	67
BESKRAJNA MILOST	72
BUDI MI SPASITELJ	75
OD RIJEHA DO PROŠTENJA.....	78
ZA MENE NITKO NIJE MOLIO.....	84
SVJEDOK ISUSA KRISTA.....	89
KAKAV SAM ASVJEDOK?.....	92
SVIJETOKO NAS.....	96
LJUBAV	101
NEKA BUDE USKRS U TVOME SRCU	106
SVATKO NA SVOJU STRANU	110
SUSRET SA ŽIVIM BOGOM.....	114
OPREDIJELI SE	118
POVJERENJE	122
POSLUŠNOST	125
ŠTO SIJEŠ TO ĆEŠ I ŽETI	126
ŠALOM	128
MAČ DUHA.....	130
BOŽJA OPOMENA	131
RVE DVIJE BOŽJE ZAPOVIJEDI	132
BOŽJA RIJEČ	134

GOSPODNJA VEČERA, EUHARISTIJA - PRIČEST	136
KOJI SI TI	137
ČUDA SE I DANAS DOGAĐAJU	140
ISUSOV PONOVNÍ DOLAZAK.....	144
MOLIM TE, NEMOJ ME OSTAVITI.....	147
POGOVOR	151
BILJEŠKA O AUTORICI.....	154